

FILANTROPICA

Un scenariu original de
NAE CARANFIL

LiterNet.ro

FILANTROPICA

Scenariu original de Nae Caranfil

Redactor: Răzvan Penescu rpenescu@litternet.ro

Editor format .pdf Acrobat Reader: Anca Șerban aserban@litternet.ro

Text și imagini: © 2005 Nae Caranfil

Toate drepturile rezervate.

© 2005 Editura LiterNet pentru versiunea .pdf Acrobat Reader.

Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format. Distribuirea gratuită a cărții prin intermediul altor situri, modificarea sau comercializarea acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sînt interzise și se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor și drepturile conexe, în vigoare.

ISBN: 973-7893-06-9

Editura LiterNet

<http://editura.litternet.ro>

office@litternet.ro

Pe ecranul negru, înainte de orice titlu de generic, apare, frază cu frază, următorul

INSERT:

....

*„A fost odată un oraș în care oamenii se împărțeau în prinți și cerșetori.
Între aceste două lumi nu existau decât câini vagabonzi.
Ei formau clasa de mijloc.”*

....

1. EXT. ORAȘ – NOAPTE

1

Văzută de la nivelul caldarâmului, o stradă bucureșteană, desfundată. Pietrele de pavaj lucesc în beznă, călcate de câini vagabonzi. Mulți câini vagabonzi. Îi urmărim, strecurându-se tăcuți printre mormane de gunoi, abandonate. Pe acest peisaj dickensian, primele cartoane de GENERIC și titlul: „FILANTROPICA”. Continuându-și sinuoasa ei alunecare, CAMERA întâlnește un zid peste care au fost întinse ghirlande de becuri colorate. O VOCE anunță răgușit într-un microfon:

DISEUSA (OFF)

Și în încheiere, o dedicație pentru domnu' Relu Baronul și pentru toți cei prezenți în această seară...

.... Taraful atacă introducerea; pe acordurile ei, alunecând peste zid, intrăm într-o altă lume...

2. EXT. TERASĂ DE VARĂ – NOAPTE

2

DISEUSA este o vampă ce-și disimulează trecutul încărcat sub o tencuială de machiaj. Plonjează în romanță cu o lacrimă deja pregătită în colțul ochiului. Coboară de pe podium, urmată de taraf, și avansează printre mese, spre domnul căruia îi dedică melodia. Cântă profesionist, pasional, una din acele piese „de inimă albastră” care te fac să-ți amintești de tinerețe și să nu te mai uiți la bani. Domnu' Relu „BARONUL” nu se mai uită la bani. Înconjurat de comeseni, erou al serii, omul „cinstește” dedicația cu un maldăr de bancnote.

DISEUSA

(cântând)

„Am greșiiit când m-am îndrăgostit... de tiiine...”

(CONTINUED)

CONTINUED:

2

GENERICUL defilează de-a lungul acestui număr muzical, în care urmărim traiectoria DISEUSEI într-un lung plan-secvență — prilej de a descoperi ambianța acestei terase eclectice, impregnată de un *kitsch* discret, unde plantele exotice conviețuiesc cu recuzita folclorică și în care balcanismul muzicii merge la concurență cu ecranele monitoarelor ce difuzează, mut, MTV. Clienții localului sunt oameni bine îmbrăcați, în general trecuți de prima tinerețe: domnii etalează burți, doamnele perle. DISEUSA trece pe la fiecare masă în parte, readaptează versuri, „lucrează cu materialul clientului”; oamenii „se simt” și își dau contribuția.

.... Spre final, se oprește în fața unui cuplu așezat discret, într-un colț mai retras. O lumânare aprinsă agonizează pe masă; la lumina ei, bărbatul și femeia se privesc în ochi, intens, vizibil emoționați. OVIDIU are 34-35 de ani, un început de calviție, un costum de haine cu mânecile și gulerul ușor uzate și niște ochi de o sinceritate dezarmantă. MIRUNA pare ceva mai matură, dar asta se datorează, credem, doar absenței programatice a oricărei urme de cochetărie; citești în toată atitudinea ei că spălatul manual nu-i e străin. Cei doi se țin tandru de mână, iar flacăra lumânării își aruncă reflexele pe metalul verighetelor. Îi zâmbesc DISEUSEI cu recunoștință, căci melodia a devenit, pentru câteva momente magice, expresia

(CONTINUED)

CONTINUED:

2

propriilor lor sentimente. Nici nu remarcă manevra OSPĂTARULUI care, în trecere, le lasă pe masă nota de plată. La sfârșit, aplaudă generos. FINAL DE GENERIC.

OVIDIU deschide coperta elegantă, de piele, depusă de OSPĂTAR și aruncă o privire în interior, pe nota de plată. Într-o fracțiune de secundă, pare a îmbătrâni cu douăzeci de ani.

Rămâne imobil, fixând halucinat banalul petec de hârtie, incapabil să schițeze o reacție sau să articuleze vreun cuvânt.

DISEUSA

(reclamându-și „dreptul”)

Să vă fie de bine și vă mai așteptăm și altă dată!

.... Bărbatul nici măcar n-o aude. În acest moment, e pierdut în complicate calcule matematice.

DISEUSA

(insistă)

Sperăm că v-a plăcut programul artistic...

MIRUNA

Foarte mult.

(lui OVIDIU)

Iubi, e vreo problemă?

OVIDIU scutură din cap negativ, dar privirea lui continuă să plonjeze în abisul notei de plată. MIRUNA simte că ceva nu e în regulă, o trage spre ea și își aruncă ochii pe cifra mâzgălită în josul paginii. În

(CONTINUED)

CONTINUED:

2

secunda următoare, își acoperă fruntea cu palma, ca în fața unui neașteptat acces de febră.

DISEUSA schițează un gest de lehamite, le întoarce spatele nervoasă și se orientează spre OSPĂTARUL aflat în ușa bucătăriei. Îi șoptește câteva cuvinte la ureche. Acesta dă scurt din cap și se îndreaptă glont spre masa celor doi. Omul e impecabil: grasuț, brunet și dat cu briantină.

OSPĂTARUL

Deci: am să vă rog să-mi achitați și mie, că trebuie să fac casa. Și dacă mai doriți să mai consumați, vă servește colegu'.

OVIDIU

Nu vă supărați, cred că e o greșeală aici —

(indică pe notă cu degetul)

—, la zerouri.

OSPĂTARUL

Nu există. Păi, deci calculați și dvs, e fix trei milioane două sute.

OVIDIU

Trei milioane două sute... Atâta costă ce-am mâncat, două persoane!...

OSPĂTARUL

(cu viteză de profesionist)

Păi deci, ați avut un cinzano – șaiszeci de mii, cu cincizeci – whisky, face o sută treizeci, un *foie gras* – două optzeci, gustare caldă – trei treizeci, șampanie Franța – un milion opt sute, face două și o sută treizeci...

(CONTINUED)

CONTINUED:

2

OVIDIU pare total năucit de aritmetica implacabilă a OSPĂTARULUI. S-a ridicat în picioare și urmărește socoteala, peste umărul acestuia, ca un școlar nepregătit ce nu reușește să țină pasul cu profesorul de la catedră...

OSPĂTARUL

...*chateaubriand* – două sute, *valdostana* – o sută optzeci, Pinot Noir de vinotecă – cinci sute de mii, se face trei și zece, cu două înghețate și cu două cafele, vine fix trei milioane două sute, nu mai pun că ați jignit-o pe d-na Laura care v-a cântat așa de frumos.

OVIDIU

(după o pauză de încasare)

Da' mă scuzați că vă întreb, ce fel de prețuri practicați dvs. aici?

OSPĂTARUL

Deci: prețuri de restaurant, care le-aveți și dvs. pe listă, decât că pe listă nu e trecut la porție, ci la gramaj.

OVIDIU

(tatonează un zâmbet jucăuș)

Auziți? Și dacă vă spun că n-am atâția bani?

OSPĂTARUL

(zâmbind la rândul său)

Nu-mi spuneți asta! Vă rog eu mult.

(CONTINUED)

CONTINUED:

2

OVIDIU

Punem cazul, cum ar veni.

OSPĂȚARUL

Nici nu pot să vă cred, d-voastră care sunteți un domn.

OVIDIU

Eu doar vă întreb, ce faceți?

OSPĂȚARUL

Deci: mă fac că n-am auzit.

OVIDIU

Nu vi s-a mai întâmplat?

OSPĂȚARUL

Ei, așa, mai glumește câte un client, da' nu se ajunge, doamne ferește, să nu se achite.

OVIDIU

Aha...

(după o pauză de gândire)

Auzi, te superi pe mine dacă-ți spun că sunt într-un rahat mare de tot...?

OSPĂȚARUL

(aproape implorând)

Nuuu, nu-nu spuneți asta, vă rog eu frumos!

(CONTINUED)

CONTINUED:

2

OVIDIU

Uite, eu și soția mea lucrăm amândoi...

OSPĂTARUL

(plin de căldură)

Da' de ce vreți să mă supărați?...

OVIDIU

...și nu câștigăm într-o lună, cât îmi ceri matale în seara asta...

OSPĂTARUL

(dojenitor)

Păi, atunci cum venim noi la restaurant?

OVIDIU

Am greșit...

OSPĂTARUL

(lejeră schimbare de ton)

E, dacă am greșit, e nasol. Greșelile se plătește.

....

Un moment suspendat. MIRUNA izbucnește în plâns, iar în mișcarea bruscă de a se întoarce spre poșetă, în căutare de Kleenex, lovește din greșeală o ceașcă de cafea, rămasă pe masă. Zgomotul cioburilor pe podea atrage atenția clienților de la mesele vecine.

....

(CONTINUED)

CONTINUED:

2

OSPĂTARUL

(cu tristețe)

Vă mai costă și ceașca cincizeci de mii și-ați făcut-o și pe doamna să plângă, se poate?

OVIDIU

Dom'le, nu m-am gândit c-o să coste așa de mult, na! Hai să fim oameni, să ne înțelegem cumva, să-ți achit în câteva tranșe...

OSPĂTARUL

Scrie cumva „fraier” pe mine?

OVIDIU

...am venit cu cinci sute de mii la mine, uite ia-i, n-am de unde să scot trei milioane acum, pe loc, ce să fac?

OSPĂTARUL

Deci: dacă începem pe tonul ăsta, să știi că discutăm altfel!

OVIDIU

Nici un ton, eu vă explic o situație...

OSPĂTARUL

(tare, către un coleg din zonă)

Sandule, ia trimite-i înapoi pe Mugurel și pe Andone!

(CONTINUED)

CONTINUED:

2

Cam la acest stadiu, întreaga clientelă a localului urmărește, cu sufletul la gură, incidentul de la masa celor doi. Se aud șoapte indescifrabile. Rezemat de bar, cu un pahar de whisky în față, un domn la vreo 60 de ani (PEPE) fumează din pipă și observă atent desfășurarea ostilităților...

MIRUNA

(printre lacrimi)

Iubi, îți spun eu cum facem, vindem mâine mașina de spălat...

OVIDIU

(izbucnind)

O vindem pe mă-ta, mașina de spălat e stricată!

MIRUNA

(hohot de plâns)

Cuuuum vorbești cu miineeee!...

OVIDIU

(încercând s-o dreagă)

Iartă-mă! Iartă-mă!

Se apleacă spre MIRUNA și încearcă s-o consoleze cu câteva săruturi tandre...

OVIDIU

Iubi, n-am vrut... Ce să fac, o iau și eu razna...

...sub privirile siderate ale asistenței și spre enervarea crescândă a OSPĂTARULUI.

(CONTINUED)

CONTINUED:

2

OSPĂTARUL

Deci: ce facem acum? Alo? Ne prinde dimineața aici? Achităm nota aia sau ce facem?
(către coleg)

Băi Sandule, te-am rugat să-mi trimiți și mie doi băieți!

Dar „băieții” sunt deja în spatele lui; doi bodyguarzi cu care nu-ți dorești să schimbi impresii, nici măcar prin corespondență.

MUGUREL

Aici eram, șefu'.

Gorila îl înșfacă pe OVIDIU de reverul hainei și-l ține bine, așteptând noi ordine.

OSPĂTARUL

Deci, hai să nu iasă balamuc că e păcat...

OVIDIU

Te rog frumos, ascultă-mă o clipă. Să-ți spun ce s-a întâmplat. Eu și soția mea împlinim astăzi zece ani de la căsătorie. Și am zis că hai să ieșim la un restaurant, că, în general, nu ne permitem, eu sunt profesor de română, ea e laborantă, îți dai seama ce lefuri amărâte avem. Ultima dată când am mai ieșit și noi într-un local, era înainte de revoluție, și pe vremea aia erau alte prețuri! Acuma gândește-te și d-ta, neavând obișnuința asta, ne-am calculat prost posibilitățile, am crezut c-o să ieșim mai ieftin, am greșit. Da' sunt zece ani de căsătorie dom'le, pentru femeie contează, poate ești și matală însurat și știi ce-i aia...

Pe obrajii MIRUNEI, lacrimile alunecă încontinuu. Machiajul i s-a întins pe toată fața.

(CONTINUED)

CONTINUED:

2

OSPĂTARUL

Uite cum facem. Rămâne doamna aici, tu te duci unde știi și vii cu banii într-o oră.
Asta, pentru că sunt băiat marfă și dau din timpul meu liber.

OVIDIU

(izbucnește)

Unde să mă duc dom'le? De unde Dumnezeu vrei să scot eu trei milioane, la ora
unșpe noaptea?! Ce să fac, să fur, să omor, să sparg o bancă?!

Întreaga clientelă a localului urmărește scena, cu un amestec de curiozitate și compasiune. Una din
gorile se apleacă spre OSPĂTAR:

MUGUREL

Îl pocnim?

Și în acest moment, din grupul aflat la „masa de protocol”, se aude vocea vag alcoolizată a BARONULUI,
adresându-se OSPĂTARULUI:

BARONUL

Costele, ia vino puțin!

OSPĂTARUL

O secundă dl. Relu, c-avem o problemă aici...

BARONUL

Vino dom'le puțin, când îți spun!

(CONTINUED)

CONTINUED:

2

OSPĂTARUL se conformează, lăsându-l pe OVIDIU în paza bodyguarzilor. Ajuns la masa grupului, e tras de-o parte, discret, de BARON:

BARONUL

Pune la noi și nota lor.

OSPĂTARUL

Pă ochii mei, Baroane, nu merită ăștia să le faceți dvs. cinste!

BARONUL

Lasă-i dracu', nu vezi că sunt doi prăpădiți?

.... Nepricepând ce se întâmplă, OVIDIU schimbă o privire nedumerită cu MIRUNA. O secundă mai târziu, OSPĂTARUL re apare în fața lor.

OSPĂTARUL

Ați avut o baftă în seara asta...

(bodyguarzilor)

E în regulă, s-a achitat.

OVIDIU

Cum s-a achitat?

OSPĂTARUL

S-a achitat pentru că e Baronul în toane bune. Să faci bine de-acum încolo să vii cu bani, că dacă se ocupa băieții de mecla ta, te costa dentistu' de-ți sărea capacele.

(CONTINUED)

CONTINUED:

2

Dar OVIDIU nu-l mai ascultă. E deja în drum spre masa de protocol. Se oprește în fața BARONULUI și, fără un cuvânt, îi întinde mâna...

BARONUL, la rândul său, îi oferă o lăbuță plină de ghiuluri. OVIDIU i-o strânge îndelung, în tăcere, momentul durează, comesenii par jenați. PEPE, clientul de la bar, probabil impresionat de scenă, se trezește aplaudând. O clipă mai târziu, întreaga terasă aplaudă, ca la o aterizare de avion, reușită. Surprins și profund mișcat, OVIDIU întoarce o privire peste umăr: terasa încremenește într-un STOP CADRU general.

PEPE (OFF)

Emoționant, nu?

Printre clienții încremeniți ca într-un tablou vivan, PEPE părăsește barul și se îndreaptă lent spre ieșire, vorbind în același timp, direct la CAMERĂ.

PEPE

În ziua de azi!... În sărăcia asta!... În lumea noastră ticăloasă și ahtiată după bani — românul mai e capabil de asemenea gesturi! Mai există un strop de compasiune pentru semenul nostru amărât! E importantă pentru mine, compasiunea. E, ca să spun așa —

(zâmbește)

— domeniul meu de activitate. Afacerea mea. Sunt expert în stors lacrimi!

3. EXT. ORAȘ – NOAPTE

3

Iată-l depășind intrarea terasei și oprindu-se un moment în fața ei, pe caldarâmul străzii. Privește precaut, în dreapta și în stânga.

(CONTINUED)

CONTINUED:

3

PEPE

Vă atrag totuși atenția că Bucureștiul e un oraș înșelător și plin de capcane. Atenție la fiecare colț de stradă. Căsați ochii și nu vă încredeți în nimeni. E mai prudent...

În spatele său, OVIDIU și MIRUNA se îndreaptă, la rândul lor, spre ieșire. PEPE îi observă discret și se întoarce concluziv spre CAMERĂ:

PEPE

Acum vă las în compania unei tinere familii în luptă cu greutățile vieții, pregătiți-vă batistele, veți avea nevoie. Ne vedem mai târziu...

....

Dispare din cadru, eliberând perspectiva. OVIDIU și MIRUNA pășesc alături, îndepărtându-se pe strada vag luminată de câteva felinare obosite. Câini vagabonzi îi latră de peste tot; sunt stăpânii cartierului...

OVIDIU

(mai mult pentru sine)

Cum am putut să ajung în situația asta?

MIRUNA

Mă întreb și eu.

OVIDIU

Vreți să vă spun?

(CONTINUED)

CONTINUED:

3

MIRUNA

E o poveste lungă?

OVIDIU

Depinde. Eu pot să vă mai conduc câțiva pași.

MIRUNA

Nu crezi că am putea începe să ne tutuim?

OVIDIU

După doar zece ani de căsătorie? Cam repede...

MIRUNA

Lasă bancurile și dă-i drumul.

4. INT. LICEU, SALĂ DE CLASĂ – ZI

4

Deasupra tablei, pe perete, se mai distinge încă, desenat în praf, locul unde trona altădată portretul Șefului Statului. Mai jos, la catedră, OVIDIU își plimbă privirea, pierdut, prin clasă.

VOCE OVIDIU (OFF)

Bine. S-o luăm cu începutul. Imaginează-ți cam ce înseamnă să predai zilnic literatură română la clasa a X-a. Sau, mai bine zis, să n-apuci s-o predai...

Elevii din bănci își văd liniștiți de activitățile lor extra-școlare, ignorând seniorial prezența profesorului. Șase perechi de picioare feminine ies de sub primul rând de bănci, întinzându-se identic spre catedră. Undeva, în spate, se ascultă hip-hop în căști (dar atât de tare, încât până și textele devin sesizabile). Un

(CONTINUED)

CONTINUED:

4

puști imberb e concentrat asupra propriului laptop, unde joacă ceva cu navete spațiale. Două fete se sărută pe șest.

VOCE OVIDIU (OFF)

În fiecare dimineață, aceleași fețe pline de coșuri... Le-am numărat: am 246 de coșuri într-a zecea și 197 într-a unșpea.

O sonerie de telefon celular zbârnâie strident; cel puțin trei sferturi din elevi tresar și își verifică rapid aparatele portabile. OVIDIU se oprește cu degetul pe un nume din catalog:

OVIDIU

Bucescu! Îmi permiți să te deranjez un pic?

.... Dar elevul BUCESCU e „prins”, deja, într-o convorbire telefonică importantă, drept care îi face un semn discret profesorului, să aibă răbdare și începe să șușotească în aparatul portabil:

BUCESCU

Eu țin la tine, da' tu ții la mine? Ești supărată? De ce ești supărată?...

OVIDIU

(tentativă penibilă de ridicare a vocii)

V-am rugat să închideți toate telefoanele mobile! Nu s-a înțeles?

BUCESCU

(șoptind în „celular”)

Da' ce-am zis? Am zis că ești penală, pentru că te-ai machit și te spărgeai în figuri cu Șchiopu'...

(CONTINUED)

CONTINUED:

4

VOCE OVIDIU (OFF)

*Uneori începeam să gândesc cu vocabularul lor... Școala era „nașpa”. „Lova”, subțire.
Orele n-aveau nici un „fun”. Viața mea era „de cacao”...*

OVIDIU

Bucescu! Vrei să fii băiat marfă și să-mi acorzi o clipă de atenție?

Elevul îi schițează același gest de „ai puținică răbdare”. Alte două sonerii izbucnesc stereo, din două colțuri opuse ale clasei. OVIDIU ridică o privire exasperată spre tavan. Urmărindu-i direcția privirii, CAMERA se fixează pe dreptunghiul de pe perete ce marchează absența tabloului.

VOCE OVIDIU (OFF)

*Cu douăzeci de ani în urmă, fusesem și eu de vârsta lor. Dar, pe vremea mea, se
făcea școală, nu glumă...*

5. INT. SALĂ DE CLASĂ – ZI (FLASH-BACK)

5

Portretul lui Ceaușescu se inserează miraculos la locul său, printr-un FONDU-ENCHÂÎNE. PROFESOARA avansează lent, de-a lungul șirului de bănci. Liniște mormântală. Elevii, toți în uniformă și cu matricole școlare, nu mișcă în front. Femeia e uscată, tranșantă, iar bocănitul regulat al tocurilor ei pe parchet sună sinistru. O nazistă...

PROFESOARA

Poeții secolului XIX au meritul de a fi sesizat, printre primii, contradicțiile
antagonice din sânul societății capitaliste.

Se oprește în fundul clasei, în spatele ADOLESCENTULUI OVIDIU și își lasă încet mâinile pe umerii lui...

(CONTINUED)

CONTINUED:

5

PROFESOARA

Ce tip de contradicții au sesizat poezii secolului XIX?

ADOLESCENTUL OVIDIU are reflexul de a se ridica în picioare, dar mâinile PROFESOAREI îi apasă umerii, ținându-l în continuare așezat.

ADOLESCENTUL OVIDIU

(pierit)

Antagonice...

PROFESOARA își coboară încet mâinile pe corpul tânărului, de pe umeri pe brațe, de pe brațe pe piept, mângâindu-l cu o senzualitate ce dă fiori reci.

....

PROFESOARA

....

Poți să-mi dai un exemplu de poem în care se sesizează aceste contradicții?

Paralizat de aceste mâini ce îi explorează în continuare propriul teritoriu, ADOLESCENTUL OVIDIU nu îndrăznește nici măcar să întoarcă privirea spre nazista ce stă țeapănă, în picioare, în spatele său. Bâiguie răspunsul corect („Împărat și proletar”), fixând halucinat portretul surâzător al Conducătorului. O SONERIE salvatoare începe să zbârnâie strident...

6. INT. CULOAR – ZI

6

Se sună de ieșire. Ușile claselor se deschid simultan, ca la comandă, și culoarul e literalmente invadat de puștimea anilor '90.

(CONTINUED)

CONTINUED:

6

VOCE OVIDIU (OFF)

Reușisem să mă transfer dintr-o școală prăpădită de periferie, la acest liceu prestigios, unde nu sunt primiți decât elevi de o anumită ținută..

7. EXT. STRADĂ ÎN FAȚA LICEULUI – ZI

7

OVIDIU–adult își face loc prin puștimea dezlănțuită; un lung șir de mașini scumpe așteaptă parcate de-a lungul trotuarului. Portierele se deschid sincron, aproape coregrafic, așteptându-și „clienții”: elevi mai mici sau mai mari, care se instalează pe banchetele din spate, ca niște adevărați miniștri. Cât despre profesor, el se oprește în stația de tramvai, alături de întreg corpul didactic.

VOCE OVIDIU (OFF)

Din fericire, aveam alte satisfacții. Tocmai publicasem primul meu volum de proză, o colecție de zece nuvele, într-un tiraj de vreo trei sute de exemplare — totul pe banii mei, e adevărat. Tipografia îmi mâncase toate economiile, dar e greu să-ți închipui mândria de a-ți vedea opera expusă în librării.

8. INT. LIBRĂRIE –ZI

8

În standul cu noutăți editoriale, printre coperti viu colorate, un straniu spațiu gol... OVIDIU fixează acest loc strategic, cu o privire perplexă, după care îl abordează pe VÂNZĂTOR.

OVIDIU

Aveați o carte aici, „Nimeni nu moare pe gratis”. S-a epuizat?

(CONTINUED)

CONTINUED:

8

VÂNZĂTORUL

(ironic)

Bătaie a fost pe ea! S-a vândut fix trei exemplare.

OVIDIU

Și restul?

VÂNZĂTORUL

Le-am dat retur la editură.

OVIDIU

Păi de ce?

VÂNZĂTORUL

Păi dacă nu e cerere...

OVIDIU

Cum să nu fie cerere? Uite, eu cer, de exemplu!

VÂNZĂTORUL

Acuma gata, le-am dat retur.

OVIDIU

Da' ce dom'le, n-aveai loc de ele? Îți mâncau aerul?

(către un bătrân ce trece de la un stand la altul, indecis)

Fiți amabil, o întrebare. Ideea unui volum de proză scurtă, contemporană, românească, de un autor tânăr, nu vă tentează?

(CONTINUED)

CONTINUED:

8

BĂTRÂNUL

(fără convingere)

Ba da...

OVIDIU

Vă interesează!

BĂTRÂNUL

(și mai derutat)

Sigur...

OVIDIU face trei pași și abordează o DOAMNĂ aflată la un alt stand.

OVIDIU

Doamnă, iertați-mă, nu v-ar place să aveți în bibliotecă un volum cu zece nuvele,
de actualitate, de dragoste, foarte frumoase?

DOAMNA

Ba cu mare plăcere!

OVIDIU

Vă rog frumos, cereți-i dânsului, se cheamă „Nimeni nu moare pe gratis”. Cereți cu
curaj, că dânsu' zice că nu e cerere, să vadă cerere!

DOAMNA

(ușor speriată)

Adică... să cumpăr?

(CONTINUED)

9. INT. CASĂ OVIDIU – SEARĂ

9

Zeci de exemplare din volumul „Nimeni nu moare pe gratis”, așezate stivă pe podea. În camera sa, burdușită de propria operă, concentrat, OVIDIU mitraliază pe tastele unei mașini de scris mecanice, o vechitură din timpuri imemorabile. Prin fereastra deschisă, apusul soarelui înnobilează peisajul socialist al unui cartier de blocuri, toate identice, toate de zece etaje.

VOCE OVIDIU (OFF)

Dobitocul de la librărie ignora un lucru: că eu scriam, între timp, la primul meu roman. Ajunsesem pe la mijlocul paginii trei și, deja, mirosea a best-seller în toată casa.

Carul mașinii de scris glisează violent și urmărim în detaliu fraza ce ia naștere, literă cu literă în fața ochilor noștri:

„Noaptea se furișă pe tăcute în oraș, ca o...”

VOCE OVIDIU (OFF)

Partea proastă era că mă împotmolisem la această frază și, de două săptămâni, cu toate eforturile, nu reușeam să trec mai departe.

La o privire mai atentă în susul paginii, observăm că același text e bătut de mai multe ori, identic; sunt cinci sau șase tentative de a-l relua de la capăt și toate se opresc invariabil la „ca o...”

OVIDIU

(în fața ferestrei, cu avânt)

Noaptea se furișă pe tăcute în oraș, ca oooooo...

(exasperat)

Ca o ce?...

(CONTINUED)

CONTINUED:

9

Straniu: dintr-o cameră alăturată, izbucnesc acordurile unui celebru colind de Crăciun...

10. INT. CASĂ OVIDIU, SUFRAGERIE – SEARĂ

10

O cameră bătrânească, ticsită de lucruri inutile. Un televizor în permanență deschis, cu sunetul tăiat. Un pick-up în funcțiune. MUZICA de Crăciun, nemțească, învăluitoare: „*Stille nacht*”. TATĂL stă prăbușit în fotoliu, reparându-și balamaua ochelarilor. MAMA calcă. Garderoba clasică a unui cuplu de pensionari: papuci, maieu cu bretele, capot înflorat. OVIDIU, în cadrul ușii, contemplând acest peisaj domestic, exasperant.

OVIDIU

Iar ascultați muzică de Crăciun? Suntem în septembrie.

.... TATĂL se întoarce spre el. Ciufut și intransigent, pare unul din moșii „Muppets”.

TATĂL

Cunosc. Da' cu unul ca tine în casă, care ne mănâncă pensia, nu sunt sigur că apuc Crăciunul.

OVIDIU

Porcăria aia, care mi-ai lăsat-o în frigider, era pensia ta?

TATĂL

Porcăria aia, s-a muncit mă-ta să ți-o facă!

(CONTINUED)

CONTINUED:

10

MAMA

(tatălui)

Pentru că nu te-ai dus în Amzei, s-aduci nimic!

TATĂL

Da' scriitoru' ce treabă are?

OVIDIU

(vizat)

Cu mine vorbești? Măcar ai citit cartea?

TATĂL

O s-o citesc, n-avea tu grijă.

OVIDIU

Când?

TATĂL

Când o s-o termin pe-asta care-o citesc acum.

MAMA

Eu m-am uitat prin ea, e foarte frumoasă...

Dar cei doi o reped scurt, concomitent, fără drept de replică:

TATĂL

(răstit)

Tu ce te bagi în vorbă?

OVIDIU

(răstit)

Te-a întrebat cineva ceva?

(CONTINUED)

CONTINUED:

10

VOCE OVIDIU (OFF)

Eram, una peste alta, o familie unită, care trăia un Crăciun perpetuu...

11. INT. CASĂ OVIDIU, SUFRAGERIE – ZI

11

PROIECȚIE IMAGINARĂ. Pomul de Crăciun tronează, împodobit mirific, în mijlocul încăperii. Contrast bizar cu peisajul de afară, idilic-estival, încărcat de flori, verdeață și păsărele care ciripesc. TATĂL, deghizat în Moș Crăciun, stă așezat pe un scăunel la baza bradului, ținându-și tolba cu daruri între genunchi. „*Stille nacht*” continuă ca fond sonor.

TATĂL

(Moș Crăciun)

.... Eeee, dragul Moșului, am aflat că n-am prea fost cuminți... Ne-am purtat urât cu mama și cu tata. N-am ascultat de sfatul lor și am votat cu centru-dreapta! De ani de zile n-aducem un ban în casă... Alți copii, uite, s-au descurcat, s-au băgat în afaceri, au intrat prin primării, fac avere. Alți copii au fost isteți, și-au găsit câte o fată de treabă, s-au căsătorit și s-au pus la casa lor, nu stau ca o povară pe spinarea unor bieți pensionari. Pentru toate aceste lucruri pe care mi le-a șoptit o păsărică, în loc de trenulețul electric promis, o să primim... ia să vedem ce-avem aici...

....

Scoate din tolba un cadou frumos învelit, îi desface funda și scormonește în interior.

TATĂL

Nota de plată la telefon...

(CONTINUED)

CONTINUED:

11

OVIDIU, adult, primește darul, ușor rușinat. Moș Crăciun scormonește în continuare în pachet, scoțând...

TATĂL

Chiria... și întreținerea.

12. INT. APARTAMENTUL SOȚILOR RIZEA – NOAPTE

12

Într-o sufragerie spațioasă, șase persoane servesc cina în jurul unei mese întinse. OVIDIU stă alături de VERA, 30 de ani, o blondă cu un aer ușor bolnăvicios. SOȚIA RIZEA leagănă în poală un bebeluș pe jumătate adormit.

VOCE OVIDIU (OFF)

Cu trei săptămâni înainte, mă despărțisem de Vera. Totul se petrecuse foarte repede, într-o seară, la soții Rizea. Niciodată nu mi-a plăcut să fiu invitat la masă, la prietenii. În special la prietenii ei.

SOȚIA RIZEA duce un deget la buze și le șoptește celorlalți:

SOȚIA RIZEA

Mă duc să-l bag în pătuț. O să vă rog să nu vorbiți tare, vreo cinci minute, cât ațipește...

Dispare cu bebelușul într-o cameră alăturată.

DIALOGUL ȘI DISPUTA CE VA URMA SE DESFĂȘOARĂ ÎN ȘOAPTĂ.

SOȚUL RIZEA

Toată după-amiaza s-a agitat...

(CONTINUED)

CONTINUED:

12

VERA

Vaaaai, da' e o dulceață...

(lui Ovidiu)

Nu simți nimic, când vezi așa o bucățică de om?

OVIDIU

(pentru sine)

...și iar începem...

VERA (vexată)

Ce-ai zis?

OVIDIU

Am zis că-i tare scump.

VERA

Mă crezi tâmpită? Vrei să mă jignești de față cu prietenii mei? Știu exact ce-ai spus: că iar începem. Ce începem?

OVIDIU

Nimic...

VERA

Vreau să știu ce începem!

OVIDIU

Aceleași discuții pe care nu-mi place să le port în public.

(CONTINUED)

CONTINUED:

12

VERA

(șușotind isteric)

A, nu-ți place în public? Hai acasă! Ai o casă în care să ne mutăm împreună? N-ai. De ce? Pentru că nu ești în stare! De nimic nu ești în stare! Nici să mă iei cu acte, nici să facem un copil, stai și tot freci la cărticica aia, vai de capul ei...

OVIDIU

Pe care nici n-ai citit-o!

VERA

Măcar am încercat. M-am plictisit la pagina cinci!

SOȚUL RIZEA

Haideți, nu vă certați că-i păcat... Puțin desert?

VERA

Ce mi-a trebuit mie să mă încurc cu un ratat de 35 de ani? Un puștiulache care se pretinde profesor, un imatur...

O AMICĂ RECONCILIANTĂ

Vera, nu exagera și tu...

OVIDIU

(enervat)

A, da, că matur e să faci tot tămbălăul ăsta: „vreau un bebe, nenea, vreau și eu bebe să mă joc cu el!”.

VERA

Încetează! E de-a dreptul penibil!

(CONTINUED)

CONTINUED:

12

OVIDIU

(insistă)

„Nu, nu vreau peste nouă luni, vreau acuma, nenea, cumpără-mi bebe acuma!” Asta maturitate!

VERA

Ești chiar porc. Și știi ceva, mai du-te și-n...

BEBELUȘUL

(din camera alăturată)

Aaaaaaiiiiiieeeee....

VERA

...AIA A MĂ-TII! UITE CĂ AI SCULAT ȘI COPILU'!

.... În secunda următoare, întreaga asistență începe să vocifereze în același timp, pledând pentru o reconciliere. Peste acest final de secvență —

VOCE OVIDIU (OFF)

Era sfârșitul relației mele de doi ani cu Vera, singura femeie care și-a dorit vreodată un copil de la mine. Numai că eu aveam deja vreo sută la școală și trebuie să recunosc că toți mă călcau pe nervi...

13. INT. LICEU, CULOAR – ZI

13

Ușa unei săli de clasă se trânteste cu zgomot. O pereche de bocanci „de șmecher” avansează hotărât pe cimentul proaspăt spălat al culoarului.

VOCE OVIDIU (OFF)

În special unul din ei...

(CONTINUED)

CONTINUED:

13

În cadrul ușii apare OVIDIU, mai lipsit de autoritate ca niciodată.

OVIDIU

Robert!!!

ROBERT este purtătorul bocancilor. Un *skin-head* plin de tatuaje și îmbrăcat într-un vag stil neo-nazist. Iată-l dând buzna în toaletă și începând să pocnească pe rând ușile cabinelor, dându-le de perete. În ultima dintre ele, surprinde un cuplu în plin preludiu amoros. Cei doi se sărută lacom, iar fata este pe jumătate dezbrăcată.

ROBERT

(colegului)

Băăăăă, te-ai dat la fetița asta?

Te-am spart, 'tu-ți morții mă-tii!

COLEGUL

(paralizat de frică)

Eu? La nasoala asta?

FETIȚA

(strigând ca din gură de șarpe)

Da, Robert, să știi că s-a dat la mine, și m-a amenințat!

Fulgerător, Robert îl apucă pe nefericit de bluză și îl pocnește cu spatele de peretele opus. În același timp, lama briceagului fulgeră prin aer și

(CONTINUED)

CONTINUED:

13

se oprește, la un pas de a tăia, în nara victimei. Încercând să nu-l deranjeze prea mult de la treabă, „fetița” îl înlănțuie pe Robert cu brațele prin jurul taliei și începe să-l sărute delicat pe gât. În ușa toaletei s-a strâns deja un grup de gură-cască.

VOCE OVIDIU (OFF)

Robert era foarte la modă în școală. Toate fetele, între a noua și a unșpea, îl adora. Din fericire, venea la ore din an în Paște și atunci, mai mult drogat. Eu, ca diriginte, preferam să-l văd cât mai rar. Alții ar fi dat orice să nu-l mai vadă deloc...

14. INT. LICEU, BIROUL DIRECTORULUI – ZI

14

.... Același chenar desenat în praf, pe perete, marcând absența unui tablou celebru. DIRECTORUL, cu picioarele pe birou, urmărește cu o privire umedă arabescurile de fum, ce ies din propria-i țigară aprinsă. Pare a fi într-o ciudată stare de euforie.

DIRECTORUL

Îi facem vânt, domnule! Îl dăm de-a dura!... Ești dirigintele lui, nu? Trage-i un referat, îl trimit eu personal la minister și vjjjt! l-am exmatriculaaaat...

OVIDIU urmărește derutat reveria DIRECTORULUI, fără să priceapă mare lucru.

DIRECTORUL

Îl expediem pe tânărul Robert, direct pe șantierul patriei!...

OVIDIU

Da' ce s-a întâmplat?

(CONTINUED)

CONTINUED:

14

DIRECTORUL

(învăluit într-un nor de fum)

Azi dimineață, a fost vizită de la Inspectorat. Au venit mai mulți: Roșu, Grecea,
Moinescu... Discuție pe programă. Am zis să-i invit să servească câte o țigară de foi
— poftim, na, servește și tu!

Cu degetul arătător împinge spre OVIDIU caseta de lemn lăcuit, ce tronează la vedere, pe birou, și
începe să râdă ușor. E ceva bizar cu omul ăsta...

OVIDIU

Nu mulțumesc, eu nu prea...

DIRECTORUL

Te rog eu frumos, servește!

Ușor reticent, OVIDIU deschide caseta. Maldărul de țigarete ascuțite la capete, pe care-l descoperă în
interior, nu pare să-i producă o impresie deosebită.

OVIDIU

Țigări...?

DIRECTORUL

(din ce în ce mai vesel)

Răspuns incorect! Joint-uri, domnule! Hașiș, marijuana, dracu' știe ce mizerie a pus
aici! (și cu un acces de râs) Vin oamenii de la Inspectoratul Școlar al Capitalei și eu îi
servesc cu droguri!

(CONTINUED)

CONTINUED:

14

OVIDIU

Și ce-au zis?

DIRECTORUL

Ce să zică? Au încercat și ei, să vadă cum e.

OVIDIU nu-și poate disimula un zâmbet. DIRECTORUL e vizibil drogat.

DIRECTORUL

Nu râde dom'le, că li s-a făcut rău!

15. EXT. LICEU – ZI

15

.... În clipa în care, la terminarea orelor, OVIDIU iese pe poartă, ROBERT îl așteaptă în stradă, rezemat de zidul clădirii. Profesorul încearcă să-i ignore prezența, dar puștiul îl ia familiar pe după umeri, însoțindu-l.

ROBERT

Auzi, profule? Cică ăștia vrea să mă dea afară din școală. Care-i treaba?

OVIDIU

(evaziv)

Nu știu. Oi fi făcut tu ceva.

ROBERT

Profule... Da' tu nu mă lași, corect?

(o notă de amenințare)

Nu ești tu pretenar cu mine?

(CONTINUED)

CONTINUED:

15

Din mers, îl strânge pe OVIDIU de umeri, ca un frate mai mare. Acesta percepe clar subtextul și simte că-i îngheață sângele în vine, dar se străduiește să salveze aparențele.

OVIDIU

Păi, eu ce să fac, băi Robert, dacă tu nu-ți bagi mințile-n cap?

ROBERT (aproape vesel)

Fii atent, să-ți zic care-i mersu'. Dacă ăștia mă bulesc pe mine... și dacă tu-i lași să mă bulească, sau pui botu'... atuncea eu nu te mai consider pretenar cu mine... și atuncea, eu vin la tine și te tai ca pă crenvurști. Corect? Zi, dacă nu-i corect!

OVIDIU

(galben ca ceara)

O să mă gândesc...

Și în timp ce ROBERT continuă să-i expună calm modul său de-a vedea situația...

VOCE OVIDIU (OFF)

Mi-am dat seama brusc, că un tânăr, în anii săi de formare, este un obiect fragil, și că unele sancțiuni pripite îl pot traumatiza pentru tot restul vieții. Robert merita o șansă să-și continue studiile. Am insistat la Director, ca înainte de a lua vreo decizie, să mă lase să am o întrevedere cu părinții băiatului, și l-am somat pe Robert să-i trimită la școală.

16. INT. SALĂ DE CLASĂ – ZI

16

Rămas singur în clasă, după terminarea orelor, OVIDIU răsfoiește catalogul.

(CONTINUED)

CONTINUED:

16

VOCE OVIDIU (OFF)

Am fixat discuția pentru ziua de sâmbătă, după cursuri; devenisem aproape curios să aflu cum arată familia unei asemenea pramatii. Știi cum, uneori în viață, se deschide o ușă și, dintr-o dată, nimic nu mai e ca înainte? Ei, imaginează-ți ușa clasei a X-a B...

CADRU FIX pe ușa clasei, mâzgălită cu un grafitti destul de primitiv: „*FUCK THE SCHOOL*”. Ușa se deschide ezitant și în cadrul ei apare o creatură de vis: brunetă, amețitor de frumoasă, purtând o rochiță minusculă și arborând cu grație un aer ușor încurcat.

DIANA

Domnul profesor Gorea?

OVIDIU

Da...

DIANA

Eu sunt sora lui Dobrovicescu Robert. Trebuiau să vină părinții, dar sunt plecați și atunci am venit eu.

OVIDIU se precipită în întâmpinarea tinerei fete. Își dau mâna; pentru el atingerea e aproape un electroșoc.

OVIDIU

Îmi pare bine să vă cunosc. Ovidiu Gorea.

DIANA

Diana Dobrovicescu.

(CONTINUED)

CONTINUED:

16

OVIDIU

Sora lui Robert! N-am știut că... Luați loc, vă rog!

Își trage brusc scaunul de la catedră și i-l oferă. Ea se așează și își încrucișează picioarele, cu eleganță (supra)naturală.

DIANA

Mulțumesc. Dar nu vreau să stați nici dvs. în picioare.

Neexistând nici un alt scaun disponibil, OVIDIU ia loc în prima bancă, precum un elev silitor.

DIANA

(brusc profesorală)

Deci: ce tip de contradicții au sesizat poeții secolului XIX?

OVIDIU

(parcă în transă)

Antagonice...

DIANA

Poftim?

OVIDIU

(picat din lună)

Aăă... N-am înțeles întrebarea.

(CONTINUED)

CONTINUED:

16

DIANA

(natural)

Întrebam, care ar fi problema cu fratele meu?

OVIDIU

(bâlbâindu-se)

Problema cu Robert e că... problema... ăăăă, nu ar fi de fapt o problemă, doar că... adică...

Răsturnată pe spătarul scaunului, picior peste picior, ireal de sexy, DIANA îl privește pe profesor cu un surâs indulgent.

DIANA

Nu prea v-ați pregătit...

OVIDIU ridică din umeri, rușinat. Fata întinde o mână spre catedră și trage catalogul. OVIDIU îngheață în bancă, în timp ce DIANA frunzărește, calmă, paginile. Ai spune că este perfect conștientă de absurdul situației.

DIANA

N-am știut că are note așa mici.

OVIDIU

(brusc revenit la tonul profesoral)

A, nu e relevant! Poate că trimestrul ăsta s-a cam lăsat pe tânjeală, dar în rest...

Oricum, notele nu reflectă întotdeauna...

Ușa se deschide și PROFESORUL DE SPORT (45 de ani, un *macho* în trening) pătrunde în clasă. Toate reacțiile sunt absurde: OVIDIU, din bancă, țâșnește în picioare...

(CONTINUED)

CONTINUED:

16

PROFESORUL DE SPORT

(lui Ovidiu)

Stai jos.

(Diane)

Pot să iau catalogul?

DIANA

Poftim.

OVIDIU

(repezindu-se să facă prezentările)

Să vă prezint pe profesorul nostru de educație fizică. Domnișoara e sora lui Dobrovicescu Robert...

PROFESORUL DE SPORT

(numai miere)

Sora lui Robert...!

(îi sărută mâna, cu mii de subtexte)

Foarte bun copil. Condiție bună, viteză, coordonare, precizie în execuție! Ar trebui să veniți să-l vedeți o dată la sală. Poate chiar v-ar distra să trageți un pic de aparate. Vă las un număr de telefon.

În timp ce deschide fermoarul buzunarului de la piept și îi oferă DIANEI o carte de vizită, cu cealaltă mână îi aplică lui OVIDIU o palmuță discretă peste ceafă. După care, ia catalogul și, clătinând din cap, îi mai aruncă fetei o privire apreciativă:

(CONTINUED)

CONTINUED:

16

PROFESORUL DE SPORT

Sora lui Robert... N-aș fi zis.

Dispare apoi, cu regret, pe culoar. Diana se reasează pe scaun. OVIDIU se reazemă de bancă, într-o poziție ce se vrea cât mai relaxată. O privește, încurcat.

OVIDIU

(pană de inspirație)

Și-așa deci, sunteți sora lui Robert...

DIANA

Da. Să-mi spuneți, dacă a făcut prostii.

OVIDIU

Nuuu! Sigur, el e un temperament mai... poate ar trebui calmat un pic. Oricum, e și vârsta...

Din nou se deschide ușa și OVIDIU ia din nou drepti în fața unui ELEV, ce învârte obraznic, pe deget, niște chei de mașină...

ELEVUL

(trăgând cu ochiul la Diana)

Nu știu dacă nu mi-am lăsat mobilul în bancă...

OVIDIU

(tare și autoritar)

Nu, Spahiu, nu ți-ai lăsat mobilul în nici o bancă și ai și dispărut-în-clipa-asta-TE-AI-DUS!!!

(CONTINUED)

CONTINUED:

16

În timp ce elevul, umilit, dispare închizând ușa pe dinafară, OVIDIU se reazemă de bancă, într-o poziție ce se vrea cât mai relaxată...

OVIDIU

Dacă nu-i ții din scurt, te-ncalecă...

(filozofic)

Și deci așa, sora lui Robert...!

(fata aprobă din cap)

Studentă?

DIANA

Sunt fotomodel și fac o școală de manechine.

....

OVIDIU

Evident. Pentru cineva ca dumneata, ăsta-i viitorul... Zic „ca dumneata”, în sensul de... fizic... Nu că n-ați putea face și o meserie serioasă...

(din gafă în gafă)

Nu spun că moda ar fi o chestie n serioasă, Doamne ferește, doar că, mă rog, nu cere școală... Deși dvs. faceți o școală, dacă am înțelea bine... M-am încurcat, nu?

....

DIANA

(zâmbind)

Un pic.

OVIDIU

Oboseala... Am scris toată noaptea. Lucrez la un roman.

(CONTINUED)

CONTINUED:

16

DIANA

Sunteți și scriitor?

OVIDIU

(flatat)

Cam da... Mai bine zis, sunt și profesor. Învățământul îl practic mai mult din pasiune, îmi place să lucrez cu copiii, sunt un material extraordinar...

De pe culoar, prin ușa închisă, răzbat câteva șoapte precipitate de puștani excitați, apoi tropotul grăbit al unor pași pe ciment. OVIDIU se ridică brusc:

OVIDIU

Bă! Marș de-aci, că vă rup picioarele!

....
Traversează podiumul și smulge de clanță, deschizând ușa larg; îl surprinde astfel pe DIRECTOR, care spionează prin gaura cheii. Un schimb de priviri confuze...
....

DIRECTORUL

Continuați...

Ușa se închide la loc, iar OVIDIU își reia discursul „exact” de acolo de unde îl lăsase:

OVIDIU

Eeee, așa deci... Sora lui Robert...

Zgomot de PAȘI depărtându-se pe culoar.

DIANA

Și ce cărți ați scris?

(CONTINUED)

CONTINUED:

16

OVIDIU

Mai multe.

(simulând revelația)

Aaaa, culmea că am întâmplător la mine, un exemplar din ultimul meu volum. Pot să vi-l ofer?

Din greșeală, scoate din buzunar două — dar redresează situația la timp, lăsându-l pe al doilea să alunece la loc.

DIANA

Nu știu dacă pot să...

OVIDIU

Plăcerea e de partea mea. Vă scriu și o dedicație.

Se duce țintă la catedră, se apleacă peste volum și caligrafiază următorul text:

*„Diane! Ora 20,30, cofetăria București, Calea Victoriei. Te aștept.
Ovidiu.”*

Apoi închide cartea și i-o oferă fetei, cu un zâmbet plin de speranță.

17. INT. COFETĂRIA „BUCUREȘTI” – SEARĂ

17

DETALIU pe ceasul de mână al lui OVIDIU. Ultimele cinci secunde, înainte de ora 9.

OVIDIU (OFF)

Cinci... patru... trei... doi... unu... Să fii sănătoasă, nu știi ce pierzi!

(CONTINUED)

CONTINUED:

17

Se ridică de la masa pe care zac două cești de cafea, golite. E singur. Alături, vitrina cofetăriei dezvăluie bulevardul spălat de o ploaie torențială. OVIDIU dispare din cadru și re apare, preț de o clipă, de cealaltă parte a vitrinei, afară, pășind grăbit sub umbrelă. O dată cu dispariția lui, o CHELNERIȚĂ din interior remarcă nota de plată, rămasă neachitată. Înșfacă bonul și dă buzna în stradă, strigând după el (cadrul rămâne fix).

În același timp, dintr-un taxi ce frânează în fața vitrinei coboară DIANA, grăbită. Pornește spre intrarea în cofetărie, dispărând din cadru. Re apare OVIDIU, atenționat de CHELNERIȚĂ. Îl urmărim prin vitrină, cum își plătește cafelele, scuzându-se cu mii de gesturi. În interior, DIANA ajunge în fața mesei proaspăt părăsite, măturând cu o privire derutată spațiul din jur. Din stradă, OVIDIU o vede, în sfârșit. O secundă mai târziu, gâfâind, își face apariția în fața ei.

OVIDIU

Iartă-mă... A fost o ședință cu scriitorii la Uniune, n-am putut să scap mai repede.

DIANA

Tocmai mă ridicam să plec.

OVIDIU

Ce să fac? Te-aș fi sunat, dar n-aveam numărul. Mă bucur că ai venit.

CHELNERIȚA

(în trecere pe lângă ei)

Să nu mai plecați fără să plătiți.

DIANA

Ce-a zis?

(CONTINUED)

CONTINUED:

17

OVIDIU

Nimic. Hai să nu stăm aici, știu o pizzerie bună pe aproape.

Pornesc ușor spre ieșire.

DIANA

Nu mai bine mergem în discotecă?

OVIDIU

(ușor speriat)

În ce discotecă?

DIANA

În „Salsa”. E un bairam sponsorizat de o firmă de pastă de dinți.

OVIDIU

Și ne primesc?

DIANA

Da. Am făcut o reclamă pentru ei.

Au ajuns în fața intrării.

DIANA

Unde ești parcat?

OVIDIU

(derutat)

Aăăă... Nu sunt cu mașina.

(CONTINUED)

CONTINUED:

17

DIANA

Păi cum? Ai venit cu metroul?

OVIDIU

(salvând aparențele)

Azi, da. Mașina mi-am lăsat-o la Service, mai nou am niște probleme cu ea...

DIANA

(ieșind pe ușă)

Atunci o să oprim un taxi.

18. INT. DISCOTECA „SALSA” – NOAPTE

18

....
Un ANIMATOR costumat într-un tub de pastă de dinți urlă în microfon:

ANIMATORUL

Bine ați venit la *party*-ul promoțional „Domident”, unde oamenii cu dinți bestiali beau bestial, dansează bestial și se simt bestial!

În ring, atmosfera e într-adevăr „bestială”. Pe o uriașă măsea de butaforie, doi băieți negri, numai mușchi, purtând câte un string și atât, se duelează cu tuburile de „Domident”, strângându-le în pumn ca pe niște veritabile șisuri și împrôscându-se sănătos. Animatoare în minijupe viu colorate oferă clienților de la măsuțe, pe gratis, prețiosul produs. Concursul serii: două echipe dotate cu periuțe și paste de diferite culori pictează, în paralel, trupurile aproape goale a două fete.

(CONTINUED)

CONTINUED:

18

Pe ritmurile „latino”, DIANA se dovedește o veritabilă forță a naturii: atrage bărbații ca un magnet. OVIDIU se străduiește din toate puterile să fie la înălțimea energiei ei debordante, dar tinerii lupi de discotecă îi simt rapid stângăcia și, cu abilitate de profesioniști, strâng cercul în jurul fetei. Fără măcar să realizeze, OVIDIU se trezește la marginea ringului, dansând de unul singur. Lângă el, un alt solitar se bătaie frenetic, urlând în același timp ininteligibil, în propriul telefon celular.

După câteva clipe, OVIDIU se simte ridicol, abandonează și se așează pe un loc rămas liber, la una din măsuțele învecinate. I se oferă un tub de pastă, cadou. Lângă el, o slăbănoagă antipatică marchează ritmul lasciv, așteptând probabil să fie invitată la dans. OVIDIU însă se rezumă la a o contempla mai departe pe DIANA, splendidă, dezlănțuită, adevărată regină a balului.

De pe ring, fata îl observă și, fluturându-i cu mâna, îi strigă:

DIANA

Mai ia-mi și mie un campari-orange!

OVIDIU îi face semn din cap că „s-a marcat”, se ridică și se îndreaptă spre bar. Pe drum, își verifică portofelul. O simplă privire în interior și iată-l oprindu-se, paralizat.

(CONTINUED)

CONTINUED:

18

VOCE OVIDIU (OFF)

Am simțit un gol în stomac — și nu numai acolo. Taxiul, intrarea, trei campari–orange, un pachet de țigări și două cafele: spărsesem deja toți banii cu care venisem decis s-o fac lată o noapte întreagă. În clipa aia, jur, nu mai așteptam decât o minune de la Dumnezeu.

În acest moment, ANIMATORUL de la început reappare la microfon:

ANIMATORUL

Și acum, concursul nostru bestial, pentru care firma „Domident” oferă un premiu de un milion de lei...

.... OVIDIU ridică privirea, fulgerat.

ANIMATORUL

...cuplului câștigător. Este vorba de...

Ridică o ladă de fructe deasupra capului și răstoarnă conținutul spre mulțimea de dansatori: zeci de portocale se rostogolesc pe ring.

ANIMATORUL

...dansul cu portocala!...

Ca un bolid, OVIDIU se aruncă pe ring, își face loc cu coatele printre grupuri, culege în trecere o portocală și se postează cu ea în fața Dianei:

OVIDIU

Concurăm?

(CONTINUED)

CONTINUED:

18

DIANA

(surprinsă)

Te simți în stare?

OVIDIU

Dacă-mi spui cum se face, da.

ANIMATORUL (OFF)

Poziția de începere: cei doi parteneri fixează portocala cu fruntea.

Inspirându-se de la alte perechi, OVIDIU așează portocala în poziția inițială.

ANIMATORUL

De-a lungul dansului, orice s-ar întâmpla, ea trebuie împiedicată să cadă pe podea.

Nu se folosește decât corpul. Cei care încearcă s-o țină cu mâna, vor fi descalificați.

Atenție...

MUZICA izbucnește languroasă, seducătoare. Urmărim pe câteva cupluri desfășurarea diabolică a acestui joc în care, în mod inefabil, portocala începe să alunece ba spre tâmpale, ba spre gât, coborând apoi pe corp și forțând partenerii să se lipească unii de alții, în cele mai senzuale și nerușinate poziții.

Pentru OVIDIU, experiența e buimăcitoare. Portocala se fixează un timp nedefinit undeva, între sâniile Dianeii, iar beția pe care omul o încearcă, frecându-se de ei, se combină cu sentimentul victoriei iminente; portocala pare a-și fi găsit un cuib sigur. Apoi însă, rezultat al unei mișcări greșite, fructul își continuă traiectoria descendentă, senzațiile sunt din ce în ce mai tari, panica din ce în ce mai acută. Au mai rămas doar câteva acorduri până la final, iar cei doi țin încă milionul de lei între coapse, în echilibru precar. Un ultim efort, dar... portocala se rostogolește pe ring cu doar câteva clipe înainte de finalul muzicii.

(CONTINUED)

CONTINUED:

18

OVIDIU privește rostogolirea ei ca un condamnat la moarte.

DIANA (OFF)

N-a fost să fie... Bem ceva?

ÎNCHIDERE ÎN FONDU

19. EXT. ORAȘ – NOAPTE

19

Pășind pe străzi beznoase și muiate de ploaie, asaltat de zeci de câini vagabonzi, OVIDIU își aprinde ultima țigară. E vizibil supărat. Dialogul din secvența precedentă continuă pe coloana sonoră:

OVIDIU (OFF)

Nu, iartă-mă... Trebuie să-ți spun ceva, am o problemă.

DIANA (OFF)

Nu mai ai bani.

OVIDIU (OFF)

(„supărându-se”)

Haa-haa, ce-am mai râs... Termină cu prostiile, eu vorbeam serios. M-a apucat o măsea. Cred că o să trebuiască să mă duc acasă.

Un CERȘETOR bătrân și strâmb se apropie șchiopătând de OVIDIU și îl abordează cu mâna întinsă:

CERȘETOR STRÂMB

Ajutați un biet pensionar, de două ori rănit: o dată la Revoluție și o dată la coloană...

OVIDIU caută în buzunarul pantalonului și îi întinde tăcut o bancnotă de o mie.

(CONTINUED)

CONTINUED:

19

DIANA (OFF)

Bine... Poate mai vorbim la un telefon.

20. INT. CAMERĂ OVIDIU – NOAPTE

20

O ceașcă de cafea e depusă pe un cartonaș de bere ce conține, scris neglijent, numărul de telefon al Diane. OVIDIU stă în fața mașinii sale de scris și pare pierdut în aceeași inexplicabilă pană de inspirație.

VOCE OVIDIU (OFF)

Concluzia serii era una singură: fetele din ziua de azi costă prea scump. Mi-am propus să las baltă prostiile și să mă ocup mai serios de roman.

Un ciocănit rapid și capul MAMEI se strecoară prin ușă:

MAMA

Vino repede! Vorbește tati la televizor.

OVIDIU

Ce???

21. INT. CASĂ OVIDIU, SUFRAGERIE – NOAPTE

21

În ecranul televizorului îl avem pe DARIUS DUCĂ, unul din cei mai populari moderatori de talk-show, un Larry King balcanic. TATĂL e în mijlocul sufrageriei, cu telefonul la ureche, și vorbește în direct în emisiune.

TATĂL

(strigând)

Domnu' Ducă, aș avea o întrebare pentru invitații dvs.

(CONTINUED)

CONTINUED:

21

DARIUS DUCĂ

Da, vă ascultăm.

TATĂL

Pentru domnu' senator și pentru
domnu' ziarist. Mă auziți? Se aude?

DARIUS DUCĂ

Da, vă auzim foarte bine, puneți
întrebarea.

OVIDIU s-a oprit în pragul ușii, buimac.

OVIDIU

Ce faci dom'le, te dai în spectacol?

MAMA

(tatălui)

Întreabă-l de pensii!

TATĂL

Întrebarea mea este, cu toată considerația, dacă dumnealor consideră că așa trebuie
să meargă lucrurile în țara asta.

DARIUS DUCĂ

Așa, cum?

(CONTINUED)

CONTINUED:

21

TATĂL

Așa cum merg.

DARIUS DUCĂ

Domnule Gorea, tema emisiunii este reforma fiscală. Puneți o întrebare la obiect.

TATĂL

Păi la obiect, că toate merg brambura la noi. Dânșii cum consideră?

DARIUS DUCĂ

Vă mulțumesc pentru întrebare.

TATĂL

Și mai am o întrebare pentru...

DARIUS DUCĂ

Vom reveni în studio după o scurtă pauză de publicitate.

....

Legătura telefonică e întreruptă și TATĂL reșează nervos telefonul în furcă. Pe ecranul televizorului apare sigla calupului de publicitate.

....

OVIDIU

(tatălui)

Iar te-ai făcut de râs.

TATĂL

Aiurea. E clar că nu le-a convenit întrebarea. Nu le place să-i pui la punct.

În acest moment însă, privirea lui OVIDIU este atrasă brusc de ecranul televizorului. În imagine DIANA joacă tenis, punctând decisiv cu un rever de impecabilă eleganță. OVIDIU se apropie de televizor, siderat...

(CONTINUED)

22. EXT. BAZĂ SPORTIVĂ – ZI (SPOT PUBLICITAR)

22

Pe cocheta terasă de băuturi răcoritoare, așezat la o măsuța albă și sprijinit în rachetă, un PUȘTI de vreo zece ani contemplă peisajul. Poartă echipament de tenis, alb, impecabil; e frumușel, blond și ușor plictisit. În profunzime, terenurile de tenis, scăldate într-un soare aproape ireal. Pocnetul sec al mingilor schimbate profesionist. Prin fața PUȘTIULUI trece calm o pereche de picioare feminine — cum să le spunem? — divine... Băiețelul le privește cu un ochi expert și, ridicând privirea, atacă:

PUȘTIUL

Pisi! Liberă diseară?

DIANA se întoarce spre el, cu o expresie surprinsă și amuzată:

DIANA

la uite! Așa mic și deja obraznic! Măi piticot, încă nici nu ți-au căzut dinții de lapte...

Calm, fără să se obosească să-i dea replica, PUȘTIUL ridică racheta la gură și mușcă zdravăn de coadă, ca dintr-un măr copt —

— și, în secunda următoare, aruncă flegmatic cele două bucăți de rachetă ruptă.

DIANA se întoarce la prim-plan, cu o expresie total schimbată; fragilă, sedusă, ademenitoare...

DIANA

La mine sau la tine?...

Pe chipul ei apare, SUPRAIMPRESIONAT, tubul de pastă de dinți și textul:

*„Domident”
Oriunde...*

(CONTINUED)

23. INT. CASĂ OVIDIU, SUFRAGERIE – NOAPTE

23

OVIDIU fixează ecranul televizorului, siderat.

TATĂL

Ce te uiți? O pastă de dinți nu ești în stare să aduci în casă!

Fără un cuvânt, OVIDIU scoate din buzunar tubul de „Domident” primit cadou la petrecerea promoțională și îl depune pe televizor.

24. INT. CAMERĂ OVIDIU – DUPĂ AMIAZĂ

24

DETALIU pe carul mașinii de scris. Literele se succed în galop, pe coala de hârtie:

....
„Noaptea se furișă pe tăcute în oraș ca o...”
....

MAMA strecoară capul pe ușă și îi aruncă lui OVIDIU, așezat în fața mașinii de scris:

MAMA

Oviduț! Publicitate!

Acesta sare în picioare și, răsturnând un scaun în trecere, dă buzna în sufragerie...

25. EXT. CASĂ OVIDIU, SUFRAGERIE – DUPĂ AMIAZĂ

25

ECRANUL TELEVIZORULUI. PUȘTIUL rupe în două racheta de tenis, cu dinții. OVIDIU fixează, halucinat, televizorul.

(CONTINUED)

26. EXT. BAZĂ SPORTIVĂ – ZI

26

DIANA, la același PRIM-PLAN obsesiv, de această dată în real:

DIANA

La tine sau la mine?...

27. EXT. ORAȘ – ZI

27

OVIDIU, oprit în fața vitrinei unui magazin „Panasonic”: zeci de chipuri ale DIANEI îl privesc din zeci de ecrane de televizor, expuse în vitrină și în interiorul magazinului. Aceași întrebare pe buzele ei, fără sunet.

OVIDIU

(murmură)

Oriunde...

28. INT. CASĂ OVIDIU – NOAPTE

28

O ceașcă de cafea aproape goală, pe birou. OVIDIU sustrage de sub ea cartonașul de bere pe care e notat numărul de telefon al DIANEI. Iese pe hol și apucă telefonul de pe măsută, încercând să-l tragă în camera lui.

Firul nu e îndeajuns de lung, astfel încât, după o scurtă ezitare, se refugiază cu aparat cu tot în WC-ul de serviciu. Așezat pe capacul closetului, formează numărul și așteaptă.

OVIDIU

Alo... Diana? Ovidiu la telefon... Ovidiu Gorea. Profesorul de română a lui Robert... Iartă-mă, te-am trezit din somn... Nu-ți amintești, am fost împreună la o petrecere cu niște pastă de dinți... Așa, când m-a apucat măseaua, exact...

(CONTINUED)

29. INT. CASĂ DIANA – NOAPTE

29

În camera semi-obscură, întinsă în pat, cu receptorul aproape alunecându-i de pe ureche, DIANA se zbate între somn și veghe. Vorbește moale, căscând în același timp.

DIANA

Te mai doare? Asta-i bine. Ce-ai văzut?... A, spotul... Mersi, ești un drăguț... N-aveam cine știe ce de făcut...

30. INT. CASĂ OVIDIU, WC – NOAPTE

30

OVIDIU, vorbind de pe closet...

OVIDIU

Nu serios, mi s-a părut foarte reușit... Auzi, încă o dată scuză-mă că te sun la ora asta, dar mă gândeam că poate nu te-ai culcat. Da, știu, e doisprezece. Hai, că te las să dormi și mai vorbim noi... Somn ușor și... A! De curiozitate te-ntreb, ai avut timp să te uiți un pic pe cartea mea? (brusc fericit) Pe cuvântul tău?... Ai citit-o?! Pe cuvânt că ți-a plăcut?... Care din ele ți-a plăcut mai mult?... Ei lasă, sunt și câteva mai slabe, îți spun eu...

(CONTINUED)

CONTINUED:

30

Pe nesimțite, CAMERA începe să se ridice, fixându-l în continuare pe OVIDIU care continuă să vorbească la telefon. Este o ridicare în *plongée*, aproape interminabilă — ai spune că acest banal WC de servicii are înălțimea unei catedrale...

VOCE OVIDIU (OFF)

Aveam patru cititori pe lumea asta și unul din ei era Diana! Parcă mi s-a luat un vâl de pe ochi. Fata asta e specială. E trenulețul meu electric. Merita să lupt pentru ea. Trebuia să fac pe dracu-n patru și să obțin niște bani adevărați, cu care s-o invit în oraș. Nu-mi mai puteam permite să mă fac de râs. Puțin respect, ce dracu'!

31. EXT. STRADĂ ÎN BUCUREȘTI – ZI

31

.... Un colț de arteră populată; între un stand de ziare și o librărie, OVIDIU și-a improvizat o mică tarabă, pe care tronează câteva zeci de exemplare din volumul său. Poartă un coif de hârtie pe cap, pentru a se apăra de arșița amiezii. Trecătorii, care se opresc să consulte presa, sunt îmbiați cu un discurs rostit cu relativă lipsă de convingere:

OVIDIU

Un ziar îl aruncați a doua zi; o carte bună vă bucură toată viața...

Dar prestația lui nu impresionează pe nimeni...

VOCE OVIDIU (OFF)

Îmi calculasem să vând vreo sută de exemplare; după primele două ore, scăzusem prețul la jumătate. Până și cerșetorii de pe trotuarul de vizavi se descurcau mai bine decât mine...

(CONTINUED)

CONTINUED:

31

Într-adevăr: sărăntocii care cerșesc pe celălalt trotuar au parte de mai multă mărinimie din partea trecătorilor. OVIDIU îi observă cu explicabilă curiozitate. O mașină frânează în fața acestui „spectacol al mizeriei”: un domn grăsuliu, la cămașă și cravată (PIEDONE), coboară și se oprește câte un moment în fața fiecăruia. Le dă de pomană? Privind mai atent, OVIDIU realizează cu stupeoare că pomana circulă în sens invers: milogii sunt cei care îndeasă bancnote în mâna „respectabilului” domn. După ce și-a încasat suma, acesta se urcă în mașină și demarează. În grupul cerșetorilor, o bătrână oarbă șoptește ceva la urechea unui bărbat în cârje. Sprijinindu-se reciproc, cei doi trec strada și se apropie de taraba lui OVIDIU.

CERȘETORUL OLOG

Ești ciumec?

OVIDIU

Pardon?

CERȘETORUL OLOG

Hai plimbă ursu' de-aici.

OVIDIU

Da' ce, aveți vreo problemă cu mine?

OARBA

Aicea nu e zona ta, băi milogule!

CERȘETORUL OLOG

E zona lu' Gigi Piedone. Tu produci la Gigi Piedone?

OVIDIU

Nu cunosc...

(CONTINUED)

CONTINUED:

31

OARBA

Atuncea hai sas, băi prăpăditule!

OVIDIU

Da' de ce, e un loc public și am dreptul să...

Își întrerupe fraza, strâmbându-se de durere. OLOGUL și-a plasat vârful cârjei pe pantoful său, apăsând cu toată greutatea. Mâna lui OVIDIU aterizează pe tarabă, în căutarea unui punct de sprijin. În aceeași clipă însă, OARBA îl pleznește scurt cu bastonul alb, într-o mișcare de o precizie stupefiantă. OVIDIU urlă de durere, dar cei doi s-au întors deja cu spatele la el, contemplând liniștiți traficul.

32. INT. CAFENEUA SCRITORILOR – NOAPTE

32

....

E doar o bodegă aglomerată, gălăgioasă, înecată în fum de țigară. Câteva secunde, măturăm cu privirea aceasta adunătură de personaje boeme, majoritatea bărbați trecuți de prima tinerețe, ce se îndoapă copios cu mici, bere și polemică.

VOCE OVIDIU (OFF)

Cafeneaua scriitorilor: un loc pe care, de regulă, prefer să-l evit. Pe majoritatea dintre bețivii ăștia jalnici fusesem obligat să-i studiez în liceu; erau poeții „epocii de aur”, care sesizaseră primii contradicțiile antagonice dintre vodca sovietică și șprițul

(CONTINUED)

CONTINUED:

32

românesc. Dar asta era, în situația în care mă găseam, orgoliul trebuia dat la o parte.

OVIDIU (cu un mic bandaj pe mână) s-a oprit în fața unei mese lungi, la capătul căreia prezidează un individ de vreo șaizeci de ani, pentru care calificativul de obez e prea moale. Omul e abțiguit bine; ceva din tochitura proaspăt consumată i s-a scurs pe cămașă, dar asta nu-l împiedică să se simtă strălucitor, plin de vervă și să-și asasineze numeroasa asistență cu panseuri filosofice, dubioase.

NEGREANU

(cu o voce de stentor)

Femeia dom'le... Femeia e ca fierul: trebuie s-o bați cât e caldă...

Asistența se îndoaie de răs. OVIDIU mimează și el un amuzament rezervat, după care trece la atac:

OVIDIU

Domnu' Negreanu... Dacă-mi permiteți.

NEGREANU

Zi, mă, că-ți permit.

OVIDIU

Vă admir opera de foarte mulți ani și...

Scotocește în sacul pe care-l poartă pe umăr, pregătindu-și câteva volume.

NEGREANU

...și vrei o dedicație. N-am pix!

OVIDIU

Nu... Aș vrea să-mi citiți și mie un volumaș, să-mi spuneți o părere sinceră...

(CONTINUED)

CONTINUED:

32

NEGREANU

A... Da' n-o să am timp decât după întâi decembrie. Mă rog, dă-l încoa'.

OVIDIU scoate la iveală vreo zece exemplare și se întoarce spre comeseni:

OVIDIU

Și dacă mai dorește cineva să cumpere, costă treizeci de mii...

NEGREANU

Păi ce, bă, tu vrei să vinzi aici, la scriitori?

OVIDIU

Știți că noiăștia, debutanții, ne descurcăm greu...

....
NEGREANU se ridică în picioare, greoi, masiv, impresionant:

....

NEGREANU

VOI vă descurcați greu? Asta-i culmea! Eu, cu șaptesprezece volume în spate, cu zeci de premii, cu texte care sunt și azi în programa școlară, eu beau și mănânc în bomba asta — și încă pe credit, că n-am bani să plătesc! Prietenii mei la fel! Și vin puțorii din generația voastră să se plângă? Și aveți și tupeul să cereți unor mari scriitori, aici de față, să vă dea bani pe broșurile voastre, bășinoase?! Păi știi ce fac eu cu voi, nouăzeciștii? Ia uite!

Rupe demonstrativ exemplarul oferit de OVIDIU, făcându-l fâșii-fâșii, aruncând resturile prin sală, ca și cum ar fi vorba de confetti:

(CONTINUED)

CONTINUED:

32

NEGREANU

Sus clasicii! Trăiască Eminescu! Post-modernii la budă!

Întregul local se sparge în aplauze.

Umilit, OVIDIU își saltă sacul pe umăr și o pornește spre ieșire. Trece pe lângă un client prost îmbrăcat, ce stă sprijinit cu coatele pe tăblia barului. Acesta dă rapid pe gât o sută de grame de vodcă și îl abordează din mers:

POETUL

(lui Ovidiu)

Maestre. Dă și tu o vodcă la băiatu', contra un poem.

OVIDIU se oprește, intrigat. Omul din fața lui, purtând ochelari cu lentile sparte, pare să aibă vreo cincizeci de ani; e albit, neras și vizibil amețit.

OVIDIU

Cum adică?

POETUL

Stai un pic cu mine.

OVIDIU

Nu, e cam târziu și...

POETUL

Vino, dom'le, o secundă, că nu mușc.

Intrigat și intimidat, OVIDIU se apropie.

(CONTINUED)

CONTINUED:

32

POETUL

Poate n-ai auzit de mine. Eu sunt Poetul Gării de Nord.

OVIDIU

Îmi pare bine. Eu sunt... prozatorul liceului 22.

POETUL

Am văzut, ai scris o carte. E bine. Acuma, dă și tu o vodcă la un confrate.

OVIDIU

Îmi pare rău, dar...

POETUL

Cea mai proastă și mai ieftină! Hai, și îți spun o poezie de-a mea.

OVIDIU

Unde ați publicat?

POETUL

Am eu meclă de băiat care se încurcă pe la edituri? Nu dom'le, eu ce fac, recit poemu' pă cincizeci de vodcă. Uite-așa, să-mi stea în gât dacă n-o să-ți placă.

OVIDIU

(amuzat)

Poetul Gării de Nord?...

Câteva momente mai târziu, o picoliță depune pe masă două păhărele de vodcă. POETUL o dă pe a sa pe gât, după care își drege vocea și se concentrează.

(CONTINUED)

CONTINUED:

32

POETUL

Titlu: „Poemul unui om care, într-o dimineață, se trezește și-și dă seama că e cam belită.”

OVIDIU

Ascult.

POETUL

*„În odaia strâmtă, pe un pat diform,
Zac strivit în perne de un pumn
enorm.”*

OVIDIU

Asta e?

POETUL

Asta e.

OVIDIU

Nu-i rea.

POETUL

Ești dur la critică. Mai am una.

OVIDIU

Spune-o.

POETUL

Întâi, să mai sară o vodcă.

Un al doilea pahărel aterizează în fața POETULUI.

(CONTINUED)

CONTINUED:

32

POETUL

Titlu: „Poemul unei fete pe care am întâlnit-o în tramvaiul 27 și la care n-a mers
vrăjeala”...

POETUL (cont'd)

*„Surâsul fetei din tramvai M-a fermecat definitiv, Am înc-o dramă la activ Exact ca
domnul Ion Susai”*

OVIDIU

(surprins)

Cine-i domnul Ion Susai?

POETUL

Un prieten de-al meu, nu-l știi tu.

OVIDIU

Mai zi.

POETUL

Atât. Astea două poeme le am.

OVIDIU

Doar două?

POETUL

Păi ce? Tu oi fi v'un Tolstoi?

(CONTINUED)

CONTINUED:

32

OVIDIU

Ai și tu dreptate. Zece nuvele nu fac chiar „Război și Pace”.

POETUL

Cu cât vinzi „telenovelele” alea?

OVIDIU

Trei mii bucata. Mai ieftin decât o vodcă.

POETUL

Le iau pe toate zece.

Văzându-l pe POET scormonind într-un portofel relativ burdușit și depunându-i suma solicitată pe masă, lui OVIDIU nu-i vine să-și creadă ochilor...

OVIDIU

Bine, da'... dacă-ți permiți asta, de ce cerșești o vodcă?

POETUL

Cerșesc o vodcă, astă seară, pentru că mi-e sete. De obicei, recit pe bani...

Explicațiile ulterioare ale POETULUI sunt acoperite de VOCEA DIN OFF. Pe chipul lui OVIDIU se instalează treptat o uimire fără margini...

VOCE OVIDIU (OFF)

Nu-mi venea să cred. Omul era un profesionist. Scotea, pe lună, de cinci ori salariul meu de profesor. Exista o organizație care-l proteja și îi desemna o „zonă operațională”. Seara, dacă avea poftă, își putea permite să iasă la orice restaurant scump! Trăia mai bine decât majoritatea cunoscuților mei, din două poezioare care nici măcar nu erau ale lui...

(CONTINUED)

CONTINUED:

32

OVIDIU

(perplex)

Păi cum? Nu le-ai scris dumneata?...

POETUL

(surâs enigmatic)

Nu prea...

O pauză. OVIDIU rumegă o idee în cap...

OVIDIU

Auzi? Cum să fac eu, să vând vreo sută de volume de-astea?

POETUL îl măsoară lung.

33. INT. SCARĂ DE BLOC – ZI

33

DETALIU pe o mică plăcuță, plasată deasupra cutiilor de scrisori:

„Fundația FILANTROPICA — Ap. 7, Demisol”.

OVIDIU o fixează câteva clipe; e cea mai discretă în șirul de alte plăcuțe, aparținând altor firme. Coboară scările acestui bloc interbelic...

VOCE OVIDIU (OFF)

Poetul Gării de Nord m-a trimis la un anume domn Pavel Puiuț, zis și Pepe, despre care nu mi-a spus decât că e, citez, „cel mai om deștept din lume”. M-a asigurat că, dacă lucrez cu el, treaba e ca și făcută. Nu prea înțelesesem ce înseamnă să „lucrez” cu el, dar mă gândeam că, neavând nimic de pierdut, nu strică să văd și eu despre ce e vorba...

(CONTINUED)

CONTINUED:

33

lată-l ajungând pe un coridor sordid. La capăt, o ușă: Ap. 7. OVIDIU sună.

34. INT. SEDIU FILANTROPICA – ZI

34

Persoana care-i deschide ușa, cu o țigară în colțul gurii și vizibil panicată, este MIRUNA.

MIRUNA

Intrați–intrați, că am cafeaua pe foc!

Și dispare în fugă, în secunda următoare.

OVIDIU

(timid, în urma ei)

Îl caut pe domnul Pavel Puiuț.

MIRUNA (OFF)

Îl găsiți în birou...

OVIDIU trece pragul, intrigat. S-a îmbrăcat la costum și cravată, e ușor timorat, evident vrea să facă impresie bună.

Prima încăpere (mai degrabă un hol ce face legătura cu WC-ul și cu o chicinetă) e amenajată ca anticameră: o canapea, un birou cu telefon, câteva reviste. OVIDIU observă, în treacăt, scrumiera burdușită cu mucuri de țigări ce zace lângă telefon. Apoi bate la ușa biroului: o VOCE seacă îl pofteste înăuntru.

Atmosfera aici este șocant nocturnă: fereastra este acoperită complet de o draperie groasă, ce redă, destul de naturalist, un peisaj de Manhattan „*by night*”, văzut de la înălțimea unui zgârie-nor. Un birou de lemn masiv, prețios, visul oricărui scriitor, tronează în fața draperiei. Lângă el, pe o măsuță mai mică, o mașină de scris (electrică, de data asta). O lampă de birou cu abajur scaldă totul într-o lumină moale, discretă. La birou, PEPE e cufundat în lectura

(CONTINUED)

CONTINUED:

34

ziarului. Deși trecut de șaizeci de ani, omul e încă sprinten și verde; chipul său pare sculptat cu dalta. Ridică o privire de pasăre de pradă, îl fixează pe OVIDIU și izbucnește:

PEPE

A, nu! Intelectuali în mizerie am cu grămada! Mie îmi lipsesc niște pictori nebuni!...

OVIDIU

Iertați-mă. Am fost îndrumat la dvs...

PEPE

Știu. Bețivu' ăla de la gară te-a trimis. Numai că d-ta intri la categoria „șomeri cu diplomă”, ori în domeniul ăsta sunt acoperit. Nu prea văd la ce te-aș putea folosi.

....

OVIDIU

....

Aș vrea să vă arăt o carte...

O scoate din servietă și i-o întinde lui PEPE. Acesta aruncă o privire pe copertă, intrigat.

OVIDIU

E o colecție de nuvele, am publicat-o acum o lună.

PEPE

(privindu-l lung)

Ești scriitor?

OVIDIU

E un volum de debut. Dar eu așa mă consider, scriitor.

(CONTINUED)

CONTINUED:

34

PEPE

Și care-i problema?

OVIDIU

Păi, problema ar fi că nu se prea vinde...

(o pauză)

Aș avea nevoie să vând, rapid, vreo sută de exemplare...

PEPE îl privește pe sub sprâncene, ca pe un obiect de muzeu. Apoi aruncă un ochi expert peste paginile cărții, frunzărindu-le și apoi, clătinând din cap, edificat.

PEPE

Ia-ți gândul.

OVIDIU

Deci nu...

PEPE

Nici o șansă.

În acest moment, MIRUNA strecoară capul pe ușă:

MIRUNA

A venit domnu' Piedone.

PEPE

Să aștepte o secundă.

(lui Ovidiu)

Înțeleg că ai nevoie de bani. Nu e foarte original ca punct de plecare.

(CONTINUED)

CONTINUED:

34

OVIDIU

Da, aş avea o urgenţă...

PEPE

Ştii cu ce mă ocup eu aici?

OVIDIU

Nu chiar... În sfârşit, fiind vorba de o fundaţie, bănuiesc că sprijiniţi anumite proiecte culturale...

PEPE

Atâta perspicacitate mă emoţionează... Mă ierţi o clipă. Ia loc puţin pe canapea.

.... OVIDIU se conformează; PEPE se ridică vioi de la birou şi deschide uşa larg.

PEPE

Ia zi, Piedone! Ai adus un lot nou?

Omul care păşeşte în birou e un ţigan grăsuţ, unsuros, îmbrăcat în costum alb şi purtând geantă diplomat.

PIEDONE

Cinci bucăţi, maestre. Aleşi la meserie, numa' pulpă! I-am lăsat s-aştepte afară.

PEPE

Cât dai?

PIEDONE

15% pe fiecare text, ca şi data trecută.

(CONTINUED)

CONTINUED:

34

PEPE

Am un suflet de mamă. La cât de prost plătiți, nici n-ar trebui să stau de vorbă cu voi.

(strigă spre ușă)

Miruna! Treci și scrie!

MIRUNA își face apariția, grăbită, cu o țigară în colțul gurii, și se instalează la mașina de scris.

PEPE trage, dintr-o mișcare precisă, draperia new-yorkeză, descoperind fereastra cu gratii, ce dă din demisol direct pe trotuar. PIEDONE scoate capul afară și strigă:

PIEDONE

Bă, prăpădiților. Hai, să vă văd la defilare! Câte unu', băăă, că vă sparg!

Sub privirile uluite ale lui OVIDIU, la fereastră încep să apară, unul după altul, cerșetorii...

Prima apariție este o babă nebună, în zdrențe, care bolborosește ceva despre faptul că ar fi fost bătută. Se apleacă la fereastră, pentru a fi văzută din interior.

PIEDONE

Dă-i ceva, c-a făcut pârnaie sub Ceaușescu.

PEPE

Tre' să fiți nebuni. Nu numai că nu vede un ban, dar riscă să ia și bătaie pentru anticomunism primar. O îmbrăcați frumos, în rochie de mireasă și-o trimiteți pe la biserici cu o poză de tinerețe, de-a lui bărba-su, care tocmai s-a prăpădit.

(Mirunei)

Scrie: „Soțul meu vine imediat. S-a dus până la Domnu' și mi-a zis să-l aștept aici.”.

(CONTINUED)

CONTINUED:

34

MIRUNA dactilografiază, conștiincioasă.

PIEDONE

Hai, următoru'!

Următoarea apariție este un bărbos cu ochi mari, un chip teribil de supt și de spiritualizat, prelungit de o redingotă ce atârnă până în pământ.

PIEDONE

Ăsta, un artist ceva...

PEPE

Regizor de film. Îi faceți un carton pe care să scrie...

(semn discret spre Miruna)

„Pe vremea lui Ceaușescu, eram regizor și făceam filme. Astăzi, Sergiu Nicolaescu e senator, iar eu sunt șomer și grav bolnav.”

PIEDONE

Maestre, ești marfă de marfă de marfă.

(strigă)

Altu'!

Un băiețaș de vreo opt ani, slab ca un țâr...

PIEDONE

Copil bolnav de SIDA.

(CONTINUED)

CONTINUED:

34

PEPE

Pârț! SIDA nu merge în România, la noi se moare de gripă. Știe să cânte?

PIEDONE

Știi, mă, să cânți?

(fără să aștepte răspunsul)

Știe, șefu', că dacă nu știe, o ia pe cocoasă.

PEPE

O să-i fac un cântecel de orfelinat, pe care să-l zică în metrou. Primești textul, când vii cu banii. Mai departe.

PIEDONE

(pe fereastră)

Băăă, ai adormit?

Următorul personaj e un bătrân în cârje.

PIEDONE

(explicativ)

Pensionar infirm.

PEPE

Ca trei sferturi din populație... Nu, pe-ăsta îl îmbraci în ofițer de infanterie și îl umpli de decorații. Cârjele i le lași, îl chiorăști cu o minge de ping-pong și îi dai o tăbliță: „Ochiul și piciorul meu au rămas la Stalingrad”.

(CONTINUED)

CONTINUED:

34

MIRUNA dactilografiază sânguincios. La fereastră, apare o țigancă însărcinată.

PEPE

Cu asta ce-i?

PIEDONE

Asta-i ultima. Nu prea știm ce să facem cu ea, așa că i-am pus burtă...

PEPE

Îi dai și-un cărucior de copil, în care să plimbe o păpușă. Păpușa să fie vai de capul ei.

Text: „Măcar ăsta micu' să trăiască”.

PIEDONE

(spre țigancă gravidă)

Zi, fă, bogdaproste, că fără dom' Pepe dracu' te mai scotea la produs! Hai, marș și mă așteptați toți la intrare...

MIRUNA rulează coala de hârtie afară din mașina de scris. PIEDONE o înhață și se întoarce spre PEPE, vizibil satisfăcut.

PIEDONE

Să trăiești, dom' Pepe, ești mare artist! Hai, că am fugit, că văd că mai ai pe cineva.

PEPE

(Mirunei)

Condu-l pe domnu' Piedone. Și vezi că am să plec și eu în cinci minute.

(CONTINUED)

CONTINUED:

34

PIEDONE și MIRUNA dispar în hol, iar VOCEA femeii se face auzită după un moment: „*Domnu' Piedone, vă rog! Fără mâini!...*”. PEPE își stinge pipa și se întoarce spre OVIDIU, înțepenit pe canapea.

PEPE

Spuneai ceva de proiecte culturale și te-am întrerupt...

OVIDIU

Cred că am greșit adresa. Îmi cer scuze...

PEPE

(rumegând o idee în cap)

Acum, dacă stau să mă gândesc, poate n-ai greșit-o... Pot să te las undeva? Sunt cu mașina.

OVIDIU

(se uită la ceas)

Dacă ați putea, în centru. Trebuie să ajung la Liceul 22.

35. EXT. ORAȘ – ZI

35

O limuzină verde-metalizat demarează din fața sediului fundației „Filantropica”, angajându-se pe o stradă relativ aglomerată. Stopuri, claxoane, vociferări de șoferi nervoși. PEPE e pe bancheta din spate, OVIDIU lângă el.

PEPE

Meseria asta nu exista, până s-o inventez eu.

(CONTINUED)

CONTINUED:

35

OVIDIU

De cerșetor?

PEPE

De *textier* pentru cerșetori. Scriu lucruri mai scurte decât dumneata, dar care au un avantaj: se vând. Cererea e imensă...

Îi indică, printr-un gest scurt, geamul din dreapta: o biserică, încadrată grijuliu și ceaușist de blocuri de locuințe. Multă cerșetorime la intrare.

PEPE

Îi vezi? Ăștia sunt prăpădiții, liber-profesioniștii dacă vrei. Nu-i organizează nimeni, nu câștigă mai nimic și sunt inutili societății.

(o pauză)

Cam ca dumneata.

Din trecerea mașinii, OVIDIU remarcă femei în zdrențe, etalându-și copilașii subnutriți, bătrâni postați pe trepte, ce par incapabili să se mai miște, câțiva orfani. Nimeni nu-i bagă în seamă.

PEPE

Îl vezi pe ăla de-acolo?

Pe trotuarul opus, un bărbat obosit, între două vârste, s-a așezat pe bordură, cu o vioară pe genunchi. Pare a nu mai vrea nimic. O femeie îi lasă totuși câteva bancnote.

(CONTINUED)

CONTINUED:

35

PEPE

Violonist necăjit care nici nu mai cântă, de disperat ce e... Sfâșietor. Partea cu *schepsis* e că nici n-a cântat vreodată; habar n-are săracul, vioara e doar de recuzită. Până și s-o țină pe genunchi, a trebuit să-l învățăm. Oamenii însă îi dau...

OVIDIU

(sceptic)

Cât pot să-i dea?

PEPE

Nu ți-ar veni să crezi. În câteva ore, adună o mică avere. Dl. Piedone, pe care l-ai cunoscut, trece de două ori pe zi cu mașina prin zonă și face colecta. Chiar și Poliția vine să-și ia dreptul. Asta se cheamă cerșetorie organizată.

OVIDIU

Mi se pare o rușine...

PEPE

Gândești mărunț: nu-i nici o rușine să ceri, rușine e să nu primești. Statul român cerșește de ani de zile, fără nici o jenă, prin Europa și America; necazul e că nu-i dă nimeni nici un chior. Ce să le fac, dacă lucrează cu amatori?

Brusc, trag pe dreapta, în fața clădirii unei bănci.

PEPE

Ia fii atent la domnul ăsta...

(CONTINUED)

CONTINUED:

35

Îi indică discret, cu degetul, un TIP ELEGANT, la costum și cravată, plantat în dreptul unui bancomat defect, cu o carte de credit în mână. Omul privește în jur, derutat, după care abordează un DOMN ÎN VÂRSTĂ ce tocmai iese din clădirea băncii.

TIPUL ELEGANT

Nu vă supărați, știu că e penibil... N-ați putea oare să îmi împrumutați douăzeci de mii? — problema e că aparatul ăsta e defect și eu trebuie să iau urgent un taxi.

PEPE

(lui Ovidiu)

Uneori, trebuie să nu te îmbraci în zdrențe, dacă vrei să primești pomană; ăsta-i un lucru pe care dobitocii ăia din guvern încă nu l-au înțeles.

.... După o scurtă ezitare, DOMNUL ÎN VÂRSTĂ scoate portofelul.

TIPUL ELEGANT

Să-mi lăsați și un număr de telefon, ca să vă pot rambursa.

DOMNUL ÎN VÂRSTA

Da' vă rog frumos, chiar nu e cazul. Când apar situații din astea... Oameni suntem.

TIPUL ELEGANT insistă, DOMNUL o ține pe-a lui, iar OVIDIU și PEPE observă scena, prin geamul deschis al mașinii.

PEPE

De câți bani ziceai că ai nevoie?

OVIDIU

Două-trei milioane.

(CONTINUED)

CONTINUED:

35

PEPE

Urgent?

OVIDIU

Sâmbătă.

PEPE

Ești dispus să faci ceva ca să-ți obții?

OVIDIU

Să devin cerșetor cu carte de credit? Nu.

PEPE

....

Tocmai: fără carte de credit. Și ceea ce e și mai interesant — și în locul tău m-aș gândi serios la chestia asta —, *fără să trebuiască să-i ceri.*

....

Pepe demarează și se înscrie în trafic.

36. INT/EXT. SCENĂ DE MONTAJ – ZI

36

O cămăruță sordidă și minusculă. Bătrâna nebună, purtând o rochie de mireasă, veche de câteva decenii, se admiră într-o farfurie de tablă ce-i ține loc de oglindă.

Un locotenent de-a lui PIEDONE fixează o jumătate de minge de ping-pong pe globul ocular al ologului. Examinează rezultatul și îl găsește bizar: a folosit jumătatea inscripționată a mingii, iar marca fabricii tronează acum pe ochiul de plastic, ca o pupilă...

(CONTINUED)

CONTINUED:

36

Într-o stație de metrou, artistul bărbos s-a așezat pe trepte și primește pomana într-o cutie de peliculă ruginită, postată în fața lui. Pe eticheta cutiei, recuperată probabil ca deșeu de la Arhiva de Filme, se poate citi un titlu: „*La Dolce Vita*”...

Pe aceste imagini, continuă să se audă VOCEA lui Pepe:

PEPE (OFF)

Nu te-a preocupat niciodată mecanismul milei? E un domeniu pasionant. Care e motorașul ăla secret, ce declanșează compasiunea în oameni? Îți spun eu: totdeauna o poveste. Dacă mâna aia întinsă nu spune o poveste, pomana nu vine. Am câteva idei noi, pe care n-am apucat încă să le experimentez. Mi-a lipsit... un interpret.

.... 37. INT. LICEU, SALĂ DE CLASĂ – ZI

37

....

La catedră, OVIDIU pare absent. S-a lăsat pe spătarul scaunului și contemplă tavanul cu o privire goală. Elevii profită de letargia profesorului și, grupuri-grupuri, se furișează spre ușă, părăsind pe șest sala de curs. Doar un mic număr mai rămân în bănci.

PEPE (OFF)

Dumneata ai exact fața care-mi trebuie și mai ai și o altă calitate: ești cam trist. Dacă accepți să intri într-o combinație de-a mea și dacă respecti regulile, îți garantez că, până sâmbătă, obții chiar mai mult decât ai nevoie. Gândește-te bine și dă-mi un telefon...

CAMERA se apropie lent de figura absentă a lui OVIDIU...

(CONTINUED)

38. INT. SALON INTIM – NOAPTE

38

DELIR IMAGINAR HOT-LINE. Prăbușită pe canapea, într-un bikini microscopic, DIANA închide volumul „Nimeni nu moare pe gratis”, îl pune deoparte, cu o mișcare lascivă și întoarce privirea direct spre obiectiv. (Imaginea are textura electronică a ecranului de televizor.)

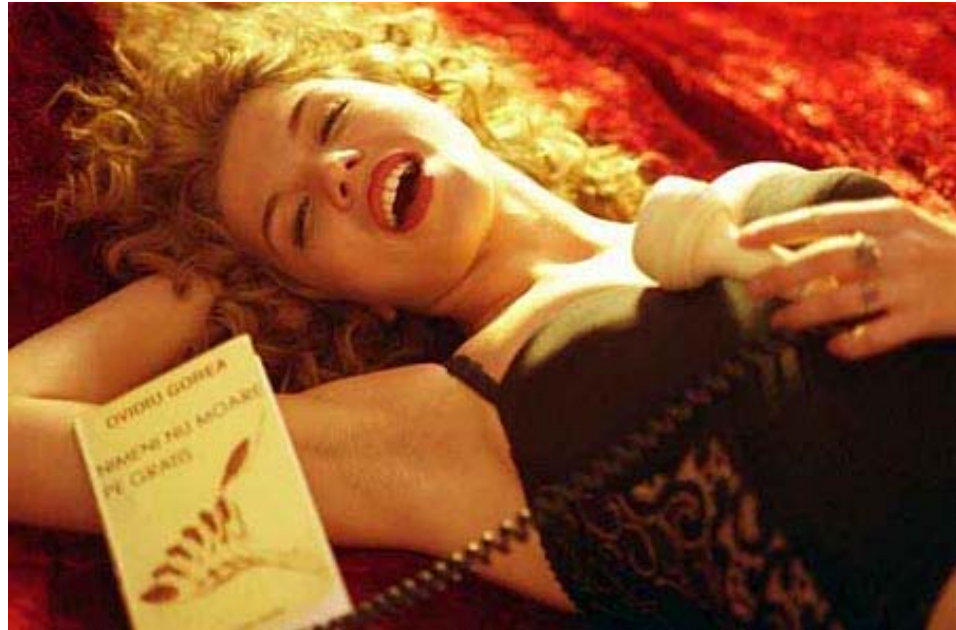
DIANA

Sună, iubitele... Sunt singură și te doresc... Aș vrea să fim împreună și să petrecem clipe de neuitat! Sună: îți promit că toate fanteziile tale vor deveni realitate... Sună la domnul Pavel Puiuț și voi fi a ta...

SUPRAIMPRESIONAT, apare textul:

„Tel: 336.78.69

Primele 28 sec. GRATUIT.”

39. INT. LICEU, SALĂ DE CLASĂ – ZI

39

OVIDIU, cu aceeași privire albă, pierdută în spațiu...

OVIDIU

Bucescu?

Elevul BUCESCU scoate capul de sub bancă, unde tocmai fumează o țigară, pe șest.

(CONTINUED)

CONTINUED:

39

OVIDIU

(alb)

Adu-mi telefonul mobil, te rog.

BUCESCU

Da' de ce profu', că nu vorbeam!

OVIDIU

Vorbeam eu. Adu-l încioace.

BUCESCU se prezintă cu aparatul, depunându-l pe catedră. OVIDIU îl examinează, ușor derutat.

OVIDIU

(lui Bucescu)

Cum formezi un număr?

40. INT. SEDIU FILANTROPICA – ZI

40

Pe fondul draperiei „zgârie-nori din Manhattan”, PEPE răspunde la telefon.

PEPE

Da— Da, eu. Da domnule, ce-ai hotărât? Și iată răspunsul câștigător! Mă bucur să colaborăm. Acum, ascultă-mă cu atenție: o ții minte pe domnișoara pe care ai cunoscut-o la mine, în birou...

(CONTINUED)

41. EXT. ORAȘ – SEARĂ

41

Din autobuzul oprit în stație, MIRUNA coboară ținând în brațe un modest buchet de flori. OVIDIU o întâmpină cu o politețe rezervată.

OVIDIU

Bună seara. Eu sunt Ovidiu Gorea.

MIRUNA

Miruna Stan. Mergem?

42. INT. RESTAURANT DE LUX – SEARĂ

42

.... Localul, super-elegant, e aproape gol (afară încă nu s-a întunecat) în momentul în care OVIDIU și MIRUNA își fac apariția, braț la braț. Un ospătar (OSPĂTARUL N°1) îi întâmpină la intrare și le indică o masă special amenajată într-un colț.

OSPĂTARUL N°1

Acolo.

Cei doi se așează, ușor timorați. OSPĂTARUL le aprinde lumânarea. MIRUNA scoate din poșetă o cutie de chibrituri și o deschide: verighetele. Cei doi și le strecoară discret pe deget, OVIDIU aruncând o privire furișă spre cei trei-patru clienți din jur; nu l-a văzut nimeni.

OSPĂTARUL reapare și depune în fața lor două cești de cafea și două torturi *glace*. Vizibil nervos, OVIDIU se aruncă asupra cafelei, dar femeia îl oprește cu un gest reținut:

MIRUNA

Nu te repezi. Vreo două ore, o să tot tragem de ele.

(CONTINUED)

CONTINUED:

42

OVIDIU depune ceașca pe masă, după care rămâne mut, încurcat, așezat rigid pe scaun. Din bucătărie, se aude râsul isteric, interminabil, al unei picolițe. MIRUNA își măsoară partenerul un timp, cu un aer vag amuzat.

MIRUNA

Zi și tu ceva. Fă conversație...

Un efort aproape patetic din partea lui OVIDIU, apoi:

OVIDIU

De câți ani a rămas că suntem căsătoriți?

MIRUNA

De zece. Dar asta nu înseamnă că nu mai avem nimic să ne spunem.

OVIDIU

N-am încredere în chelner. E scârbos și ne disprețuiește.

MIRUNA

Așa și trebuie.

OVIDIU

Ați văzut cum ne-a primit?

MIRUNA

Nu fi prost. Pepe s-a aranjat cu el. Așa e bine, să fie antipatic. Să fie lumea de partea noastră.

OVIDIU

(privire sarcastică în jur)

Care lume?

(CONTINUED)

CONTINUED:

42

MIRUNA

Ce vrei, la ora asta? Ai să vezi peste vreo oră, care lume.

O oră mai târziu, restaurantul e arhiplin. Dineuri de afaceri, de aniversare sau de seducție; într-un cuvânt, lume bună. OVIDIU și MIRUNA își consumă, cu o lentoare deliberată, desertul.

MIRUNA

Înnebunesc după o țigară...

OVIDIU

(oferindu-i propriul pachet)

Serviți!

MIRUNA

Nu, mulțumesc. Pepe nu vrea să fumez aici. Zice că nu e în personaj. Mai stăm un sfert de oră și cerem nota.

OVIDIU se simte observat. Afară, printr-un colț de vitrină descoperit, doi copii vagabonzi de șapte, respectiv zece ani, privesc cu ochii lucind de poftă, porțiile de tort *glace*. S-au apropiat atât de mult de geam, încât practic îl aburesc cu fiecare respirație. OVIDIU s-a oprit cu lingurița la gură.

OVIDIU

(mai mult pentru sine)

Ce caut eu aici?

MIRUNA

Poftim?

(CONTINUED)

CONTINUED:

42

OVIDIU

Știi ceva? Am o veste bună și una proastă.

MIRUNA

Care-i vestea bună?

OVIDIU

Vestea bună e că puteți fuma liniștită.

MIRUNA

De ce?

OVIDIU

Pentru că eu trebuie să plec. Asta-i vestea proastă.

MIRUNA

(perplexă)

Cum adică, trebuie să pleci?

OVIDIU

M-am gândit bine. Sunt lucruri care se fac și lucruri care nu se fac. Circul ăsta, eu nu pot să-l fac. Nu pot. Am crezut că pot, dar nu pot. Să-i transmițeți scuze domnului Pepe.

Își soarbe ultima gura de cafea și mai ciugulește o bucățică din tort. Pare hotărât.

MIRUNA

(în panică)

Ce-s prostiile astea? Ai să vezi c-o să iasă bine. Ai înnebunit, cum să pleci acum?

(CONTINUED)

CONTINUED:

42

OVIDIU

Vă spun eu cum. Le las niște bani aici, uitați... n-are cum să fie mai mult la ce am consumat, și plec.

Cu mișcări febrile, așează o bancnotă pe masă, apoi se ridică în picioare, în ciuda protestelor MIRUNEI.

OVIDIU

A, să vă las și verigheta.

Și-o scoate de pe deget și o depune lângă buchetul de flori. Exact în acest moment, un domn solitar de la masa vecină, așezat cu spatele la ei, se întoarce și li se adresează, numai zâmbet:

PEPE

Ei, nu se poate! Ovidiu și Miruna!... Ce țară mică! Câteva mese...

Se scoală și își trage rapid un scaun la masa lor, sărutând mâna MIRUNEI. OVIDIU înțepenește. PEPE aproape că îl forțează să se așeze înapoi pe scaun. După care, fără să piardă o secundă, îl abordează din mers pe OSPĂTAR:

PEPE

Încă un vin aici, la masă, și nota!

La fel de rapid, se întoarce spre OVIDIU și îi ia mâna într-a lui — gest de aparentă tandrețe paternă...

PEPE

Fantastic ce bine arătați amândoi! Rar mai vezi un cuplu reușit în ziua de azi...

(CONTINUED)

CONTINUED:

42

...și, în tot acest timp, îi reintroduce discret lui OVIDIU verigheta pe deget.

OVIDIU

(lui Pepe, șoptit)

Domnu' Puiuț, îmi pare rău, dar nu pot să merg mai departe. E sub demnitatea mea...

Într-o fracțiune de secundă, expresia lui PEPE se schimbă primejdios; zâmbetul rămâne intact, dar se asociază cu o privire de fiară. Îl ia pe OVIDIU de ceafă și-l apleacă ușor spre el, aducându-l foarte aproape...

PEPE

(șoptit)

Demnitatea ta? La banii tăi, tu îți permiti să ai demnitate? Hai, sa-ți spun o poveste. Prin anii 50, când eram și eu tânăr, vroiam să mă fac mare scriitor, ca tine. Știi cât m-au costat gărgăunii ăștia? Cinci ani de Jilava. Tovarășii n-au apreciat manuscrisul. Acolo, la pușcărie, afli exact cum stă chestia cu demnitatea. O țigară la gardian? O zi de demnitate. S-au terminat țigările? Mare atenție când te-apelei.

OVIDIU

Domnu' Puiuț...

(CONTINUED)

CONTINUED:

42

PEPE

Și după cinci ani, când m-au scos, ce crezi că a aflat băiatu'? Că-și-afară-e-la-fel. Așa că, demnitatea ta ți-o bagi, mata, în poponeț, ca să nu ți-o bage alții pe-a lor. Și, în ziua când o să ai destul mălai ca s-o întreții, poți s-o scoți de-acolo și să ți-o pui bibelou în bibliotecă.

Se ridică brusc în picioare, își lasă protector o mână pe umărul lui OVIDIU și cealaltă pe cel al MIRUNEI:

PEPE

Zece ani de căsătorie și sunteți exact ca în prima zi... De invidiat!

.... După care se îndreaptă jovial spre ieșirea din restaurant, lăsându-i pe cei doi fără replică. OSPĂTARUL apare cu o sticlă de vin și cu nota de plată, le depune pe masă și pornește înapoi spre bucătărie. Este oprit din drum de VOCEA
MIRUNEI, conținând o vagă, dar inedită, notă de isterie:

MIRUNA (OFF)

Fiți amabil!... Domnu' ospătar!

Omul se întoarce și revine leneș la masa celor doi. Cu nota de plată în mână, MIRUNA tremură.

OSPĂTARUL N°1

Da, vă rog.

MIRUNA

Nu se poate să fie cât scrie aici!

Îi arată nota, privindu-l cu ochi mari, plini de speranță. Constatăm în trecere, că lista consumației pare interminabilă.

(CONTINUED)

CONTINUED:

42

OSPĂȚARUL N°1

Ba da, doamnă, faceți și dvs. socoteala.

De pe scaun, OVIDIU urmărește scena pierit, incapabil să intervină.

MIRUNA

Nu se poate, gândiți-vă puțin, suntem totuși în România, cine poate să plătească așa o notă?

OSPĂȚARUL N°1

Deci: astea sunt prețurile, la noi vin clienți care-și permit.

MIRUNA se întoarce cu nota de plată spre OVIDIU, aproape plângând:

MIRUNA

Iubi, te rog frumos, uită-te și tu! Dacă ție ți se pare normal așa ceva... Eu simt că înnnebunesc.

OVIDIU aruncă o privire pe notă, închide ochii și trage adânc aer în piept. Un moment lung, suspendat... Apoi se întoarce spre MIRUNA; pare a-i cere, disperat, ajutorul:

OVIDIU

E... enorm. N-avem atâția bani.

(CONTINUED)

CONTINUED:

42

OSPĂTARUL N°1

Nu există. Eu vă rog frumos să achitați.

OVIDIU

Și eu vă rog din suflet să înțelegeți că e vorba de o situație mai specială. Soția mea...

MIRUNA izbucnește brusc în plâns, lăsându-se să alunece în același timp înapoi pe scaun. O mișcare greșită și una din ceștile de cafea se face țândări pe podea. ZGOMOTUL atrage imediat atenția clienților de la mesele din jur. Succesiune de chipuri intrigate; portrete și tablouri de grup...

VOCE OVIDIU (OFF)

Nu-mi venea să cred... Îmi plăcea la nebunie! Mă simțeam ca un actor pe scenă, în fața unui public care mă urmărea cu răsuflarea tăiată. Eram atât de convingător! Vorbele îmi veneau fără să fac nici cel mai mic efort. Și nu era decât debutul, prima seară dintr-un lung șir de reprezentații...

43. INT. RESTAURANTE DIVERSE – NOAPTE

43

OVIDIU ridică de pe jos cioburile ceșcuței sparte. Restaurantul însă, este altul...

Căci ne găsim într-o secvență de MONTAJ. Începând din acest moment, DECORURILE și OSPĂTARII se schimbă succesiv, în pofida înlănțuirii logice a replicilor, marcând astfel trecerea câtorva zile. MUZICA de-a lungul întregii secvențe.

OVIDIU

(Mirunei, care bocește)

Iubi, liniștește-te... Hai, că o să mă înțeleg eu cumva cu domnul.

(CONTINUED)

CONTINUED:

43

OSPĂȚARUL N°2

Ce să ne înțelegem, n-am vorbit românește? Aveți o sumă de achitat, vă rog frumos!

MIRUNA

(lui Ovidiu, scâncind)

Am știut că nu e bine să ieșim în seara asta! Am simțit eu ceva! Tu ai insistat să ieșim...

OVIDIU

Ca să fie ceva special...

Alt decor...

OSPĂȚARUL N°3

Noi v-am oferit ceva special...

OVIDIU

(exasperat)

Am cerut noi ceva special? N-am cerut nimic special! Când am vrut să consultăm lista ai zis că să mergem pe mâna dumitale! Eu vroiam doar să-i fac o plăcere soției mele pentru că aniversăm...

Alt decor...

OSPĂȚARUL N°4

Deci dacă i-ați făcut o plăcere...

OVIDIU

...zece ani de căsătorie...

(CONTINUED)

CONTINUED:

43

Alt decor...

OSPĂTARUL N°4

...faceți-mi și mie plăcerea și achitați nota.

MIRUNA

Dumneata știi ce leafă are soțul meu?

OSPĂTARUL N°5

Dar nu-i treaba mea, duduie...

MIRUNA

Știi că nu și-a mai primit-o de două luni? Știți că Ministerul Educației și Învățământului nu mai plătește salariile profesorilor de când cu rectificarea bugetului? Știți că se fac zece ani de când nu ne mai permitem să ieșim la un restaurant, din cauza unei politici criminale și anticulturale care își bate joc de formarea tinerilor?

OSPĂTARUL N°6

(la „mișto”)

Nuuuu se poate, doamnă, e scandalos!

(cu degetul pe nota de plată)

Două milioane nouă sute de mii, vă rog frumos.

MIRUNA

E așa de greu să fiți înțelegător și să încercăm împreună să găsim o soluție? Dacă doriți, stau toată noaptea și vă spăl vesela...

(CONTINUED)

CONTINUED:

43

La mesele învecinate, oamenii se privesc unii pe alții, jenați. O DOAMNĂ ELEGANTĂ, între două vârste, se apleacă spre companionul său:

DOAMNĂ ELEGANTĂ

Săraca... Dacă nu și-a găsit și ea un băiat cu bani...

O masă mai întinsă: bărbați și femei sunt strânși în jurul unui tort de aniversare, care le cam stă în gât. Comentariile se succed șoptit:

- Să-i lase, dragă, niște acte și să vină când or face rost de bani.
- Da' nu vezi că nu vrea jigodia aia de chelner?
- E rușinos... Că nu sunt, slavă domnului, nici hoți, nici criminali.
- Și fac și zece ani de căsătorie. E rar la ăștia mai tineri...
- Cât a zis că-i costă toată distracția?
- Am auzit ceva de două milioane.
- Vai de capul lor!
- Dacă am pune fiecare de-aici, de la masă, câte două sute de mii...

Mâini experte, numărând un purcoi de bancnote. MUZICA marchează un ușor crescendo...

44. EXT. TERASĂ DE VARĂ – NOAPTE

44

Suntem înapoi, în decorul primei secvențe. Întreg localul aplaudă gestul BARONULUI. Încă strângându-i mâna, OVIDIU are capul întors peste umăr (așa cum l-am lăsat în STOP-CADRU), surprins de această neașteptată reacție de solidaritate.

(CONTINUED)

CONTINUED:

44

BARONUL

Hai, să fiți sănătoși... Dudaia Laura! Bagă un „Mulți Ani Trăiască” pentru tinerii ăștia drăguți!
 Și în timp ce DISEUSA atacă în forță membrana microfonului...

45. INT. TERASĂ DE VARA, BUCĂTĂRIE – NOAPTE

45

...Ne mutăm în spate, la ieșirea de serviciu ce dă dinspre bucătărie spre stradă. În pragul ușii deschise, OVIDIU, MIRUNA și OSPĂTARUL își împart câștigul serii.

VOCE OVIDIU (OFF)

Și toate astea, Miruna, cu un singur scop: să apar mâine în fața ei ca un tip cu bani, cu telefon mobil și cu o mașină de fițe...

46. EXT. ORAȘ – NOAPTE

46

Pe strada pustie, OVIDIU și MIRUNA pășesc alături. OVIDIU își termină istorisirea cu o ridicare din umeri concluzivă:

OVIDIU

Cam asta-i povestea. Ce zici?

MIRUNA

Ce să zic? Baftă...

OVIDIU

Să dea Dumnezeu! Un sfat practic n-ai?

(CONTINUED)

CONTINUED:

46

MIRUNA

Ba da. Nu te du cu verigheta pe deget.

OVIDIU

(și-o scoate)

Cretin! Precis o uitam... Ne vedem luni?

MIRUNA

Ne vedem luni.

Cu o fluturare de mână, o iau fiecare într-o direcție diferită, pierzându-se în noapte.

ÎNCHIDERE ÎN FONDU

47. EXT. REPREZENTANTĂ „RENT-A-CAR” – SEARĂ

47

OVIDIU iese triumfător pe poarta garajului, la volanul unui Porsche roșu, decapotabil. Dă drumul radioului în forță și se înscrie în trafic.

48. EXT. CARTIER DE BLOCURI – SEARĂ

48

DIANA iese din casa scării și înțepenește de uimire la vederea mașinii sport. OVIDIU îi deschide portiera, cu o degajare studiată, invitând-o să urce.

DIANA

(instalându-se)

Asta-i mașina ta?...

(CONTINUED)

CONTINUED:

48

OVIDIU

Ce vrei? „Nimeni nu moare pe gratis"... Trei sute de mii de exemplare vândute.

Răsucesște cheia de contact și demarează triumfal.

49. EXT. ȘOSEA DE CARTIER REZIDENȚIAL – SEARĂ

49

Instalată în acest Porsche ce pare că zboară pe șosea, cu părul în vânt, legănându-se în ritmul MUZICII, DIANA e superbă. OVIDIU poartă în mod deliberat lucruri nepretențioase (blugi, sacou subțire de in) cu care poate fi mai greu etichetat din punct de vedere al condiției sociale.

DIANA

Unde mergem?

OVIDIU

Am rezervat o masă la „Coral". După aia, dacă vrei, ne ducem undeva să dansăm.

O pauză, după care își ia inima în dinți și scoate dintr-un buzunar...

OVIDIU

Am adus și portocală...

DIANA izbucnește în râs, dar râsul ei nu are nimic descurajant. În acest moment, trei mașini arogante fulgeră pe lângă ei, într-o viteză sinucigașă. OVIDIU se sperie, e cât pe ce să piardă controlul volanului.

OVIDIU

Ce cretini!...

(CONTINUED)

CONTINUED:

49

Numai că, în clipa următoare, mașinile reduc din viteză și se plasează în dreptul Porsche-ului roșu, flancându-l de ambele părți și claxonând în delir. Trapa Audi-ului din dreapta lor se dă la o parte și doi „băieți de băieți” își fac loc afară prin ea, recunoscând-o pe Diana cu exclamații de bucurie. Aceeași manevră o face și o fată dintr-una din mașinile aflate în stânga.

BĂIAT DE BĂIAT

(strigând)

Unde mergeți? Noi mergem la...

DIANA

(strigând)

Unde???

BĂIAT DE BĂIAT

...la „Cool Cluuuub”! Veniți și vooooi?

FATA DIN STÂNGA

Dianaaa! Ce faaaci?

DIANA

Te puuup! Tu ce faaaci?

(CONTINUED)

CONTINUED:

49

FATA DIN STÂNGA

M-am despărțit de Silviu! Ne vedem în Club?

DIANA

Daaa! Să-mi povestești!...

(spre Ovidiu)

Mergem și noi în „Cool Club”? O să fie fun!

OVIDIU

Am rezervat masa aia...

DIANA

Ție ți-e foame?

OVIDIU

Nu neapărat...

DIANA

Eu, oricum, nu prea am voie să mănânc.

(îl pupă scurt pe obraz)

Și dacă mi se face foame, îmi dai portocală.

OVIDIU e cât pe ce să scape volanul.

50. EXT. COOL CLUB – NOAPTE

50

Lumini multicolore sclipesc pe oglinda întunecată a lacului, în timp ce o barcă cu motor despică apa, în viteză. Clubul este amenajat chiar pe mal, sub cerul liber, cu măsuțe de răchită, piscină acoperită și ring de dans: un fief al noilor îmbogățiți. S-au așezat cu toții pe șezlonguri elegante, în jurul unui pluton de pahare de whisky și de cocktailuri sofisticate.

(CONTINUED)

CONTINUED:

50

Băieții își țin fetele pe genunchi, le pipăie protector, acestea îi răsplătesc din când în când cu câte un sărut pe gât, dar totul cu o detașare ce frizează rutina. Pentru a fi în ton cu ceilalți, OVIDIU și-a aruncat și el un braț, nu prea convins, peste umărul DIANEI. Pocnește regal din degete spre un PICOLO care a venit să schimbe scrumiera:

OVIDIU

Mai adu un Black Magic pentru domnișoara și un whisky pentru mine.

ANDY, un fel de leader neoficial al grupului, își aprinde o țigara de marijuana.

ANDY

(lui Ovidiu)

Ai gustat de-astea afgane? Se combină cu whisky-ul de senzație.

.... OVIDIU ridică din umeri, evaziv. ANDY trage un fum, după care pasează țigara fetei de pe genunchii lui, care, la rândul, ei o pasează BLONDEI de pe șezlongul vecin. Aceasta însă o refuză, ridicându-se cu un aer plictisit:

BLONDA

Mă duc să fac o baie.

Cu cel mai natural gest din lume, își scoate rochița, etalându-și sânii, și se depărtează legănat pe ponton...

...sub privirile ușor aburite ale lui OVIDIU și ale PICOLO-ului rămas înțepenit, la intrare, cu platoul de băuturi. Fata se pregătește să plonjeze; în acest moment, bărcuța cu motor apare de nicăieri, face un viraj spectaculos și frânează în fața ei. Unul dintre cei doi ȘMECHERI din barcă soarbe un gât de bere și o abordează obraznic:

ȘMECHERUL

Auzi fă? Știi câte de-astea ca tine am prins eu la viața mea?

(CONTINUED)

CONTINUED:

50

BLONDA se strâmbă disprețuitor. În spatele ei, băieții din grup ciulesc urechile; trei dintre ei schițează lent o ridicare periculoasă.

ȘMECHERUL

(cu năduf)

Nici una!

Un demaraj „la meserie” și barca se depărtează în viteză, cu cei doi amuzându-se ca niște descreierați. Fata ridică din umeri și plonjează profesionist în lac.

ANDY

(lui Ovidiu)

Și cum e treaba asta cu scrisu'? E fun?

....

Între timp joint-ul, trecut din mână în mână, e pasat lui OVIDIU. Acesta, după o ezitare de o clipă, trage un fum și se avântă în explicații:

....

OVIDIU

E meserie de meserie... Doar că trebuie să fii ful de bani, altfel nu ține. Ăștia care te aburesc că ei scriu pe stomacul gol, în nu știu ce bloc din Berceni, cu babacii pe cap, basme! Numai fraierii pun botul. Nu, tăticu'! Trebuie să te bagi așa, într-o stare mișto, te duci undeva la munte, îți pui un pahar de whisky în față...

E urmărit cu relativ interes de către toată lumea. Ceea ce nu realizează, este că această atenție se îndreaptă mai mult spre joint-ul din care continuă să tragă ca dintr-o țigară obișnuită, ignorând regula care-i cere să îl paseze mai departe.

(CONTINUED)

CONTINUED:

50

ANDY

(intervenind)

O muzică marfă...

OVIDIU

Asta nu. Muzica o faci tu acolo, pe hârtie. Dacă lucrezi pe muzică, nu ești scriitor, ești textier.

Inhalează conștiincios la marijuana, ignorând în continuare privirile din ce în ce mai nedumerite ale celor din grup. Sesizând confuzia, DIANA îi ia delicat țigara din mână, trage și ea un fum, după care o repune în circulație.

FATĂ DE FATĂ

Eu, fără muzică, nu reușesc să scriu nici o vedere.

ANDY

Stai calmă, că nici cu muzică nu reușești.

BĂIAT DE BĂIAT

Da' „cealaltă chestie” fără muzică, poți?

Măgulită nu se știe de ce, FATA DE FATĂ încalecă senzual pe genunchii BĂIATULUI și-l stimulează cu un anticlon de aer cald în ureche:

FATĂ DE FATĂ

Nu... Și oricum, numai pe „house”...

BĂIAT DE BĂIAT

(spre Andy, respirând greu)

Spune-le ăstora să bage niște „house”...

(CONTINUED)

CONTINUED:

50

În acest moment, O VOCE stridentă și antipatică se face auzită de la distanță:

VOCEA

Oooo! Ce de lume buuunăăă!...

Un tinerel mic de statură și agitat, îmbrăcat inoportun la costum și cravată, își face loc spre ei, fluturând din mâini. Imediat apar reacții șoptite în grup:

- E belită. Vine „simpaticul”.
- Scade seara...
- Cum chilu' meu ne-a găsit ăsta?

OVIDIU

Cine e?

DIANA

„Simpaticul”? Ai să vezi. Un fel de moartea pasiunii.

SIMPATICUL ajunge, în sfârșit, în dreptul lor. E numai zâmbet și se bățaie pe picioare într-un dans perpetuu, probă de bună-dispoziție congenitală.

SIMPATICUL

Ce faceți, bă bulangiilor? Tre' să dau enșpe telefoane ca să aflu unde-o puneți în seara asta!

ANDY

(cu jumătate de voce)

Păi, nu-l aflu eu p-ăla care-a sifonat?

(CONTINUED)

CONTINUED:

50

BĂIAT DE BĂIAT 2

(către Simpatic)

Cam târziu, bulache, noi tocmai ne pregăteam să închidem...

SIMPATICUL

Și mai ce? Hai, că-n seara asta vreau deranj!

Intrusul ia loc lângă DIANA, fără să fi fost invitat, îi ciufulește părul, „simpatic” la culme, iar în final îl remarcă și pe OVIDIU.

SIMPATICUL

(Diane, obraznic)

Ești cu ăsta?

DIANA

Sunt cu cine vreau, te supără?

SIMPATICUL

Naah! Te prind eu o dată solo!

DIANA

Pentru?

SIMPATICUL

Pentru ca prietenia noastră să se transforme într-un sentiment mai puternic,
he-he-he...

(lui Ovidiu, întinzându-i o mână moale)

Hai să trăiești, bătrâne, sper că nu te-ai atacat, mie-mi place să mai și glumesc...

(CONTINUED)

CONTINUED:

50

ANDY

Da, nu știai, el e șef cu caterinca!

BĂIAT DE BĂIAT 2

Te piși pă tine de răs. Are un simț al umorului bestial.

SIMPATICUL

(à *propos* de Diana)

Da, bă, da' uite, fata asta nu apreciază cum ar trebui.

(aluzie fină la Ovidiu)

Iese cu tot felul de mânăniți.

....
OVIDIU, după abuzul de marijuana, încearcă primele
simptome ale euforiei. Un zâmbet aproape angelic i
s-a lățit pe toată fața.

OVIDIU

(către Simpatîc)

Hai să-ți arăt o poantă. Știi cum
fumează miliardarii?

SIMPATICUL

Ca mine!

(se îndoaie de răs)

Ha-ha-ha...

(CONTINUED)

CONTINUED:

50

OVIDIU

Nu, fii atent. Dă-mi pachetul.

(Simpaticul îi dă pachetul)

Și bricheta.

Cu pachetul SIMPATICULUI într-o mână, cu Zippo-ul aurit în cealaltă, OVIDIU extrage o țigară. O introduce în colțul gurii. O aprinde cu atenție și, în timp ce trage primul fum, lansează Zippo-ul peste umăr, drept în lac. În clipa imediat următoare, zboară pachetul de Marlboro, după care însăși țigara din gură urmează același drum fără întoarcere. Întregul număr se consuma în mai puțin de două secunde.

Țigara și pachetul plutesc încă pe suprafața apei, în timp ce bricheta Zippo dispare în adâncuri, ca un „Titanic” mai mic. SIMPATICUL a rămas interzis; toți ceilalți chicotesc pe înfundate.

Oprită în mijlocul lacului, aparent părăsită, bărcuța cu motor se hâțână suspect. Ai da vina pe valuri, dacă n-ai remarca un braț feminin care atârână, lasciv, peste bord.

Încurajat de succesul operației și de aburii de marijuana ce-i joacă prin creier, OVIDIU plusează:

OVIDIU

(către Simpatic)

Spune-mi, de curiozitate: ce tarif percepi?

SIMPATICUL

Tarif la ce?

OVIDIU

La degajat terenul.

(CONTINUED)

CONTINUED:

50

Privirea SIMPATICULUI plutește în ceață...

OVIDIU

Ce onorariu ar trebui să-ți ofer ca să te conving să te culci devreme astă seară?

Un zâmbet șmecher se insinuează pe figura încă derutată a băiatului. În sfârșit, s-a prins: totul e la oha...

SIMPATICUL

Cam pe la ce oră?

OVIDIU

Cam pe la ora asta...

.... SIMPATICUL cântărește o clipă situația, după care licitează.

....

SIMPATICUL

Prețul meu e un milion. Pe seară.

OVIDIU scoate un portvizit și începe, metodic, să numere bancnote. Toată asistența urmărește târgul cu sufletul la gură. Înainte de a putea articula vreo obiecție, SIMPATICUL se trezește cu un maldăr de hârtii îndesate în buzunarul de la piept al sacoului.

OVIDIU

Uite două milioane. Ți-am plătit în avans și pentru, eventual, următoarea ocazie.

(îi strânge mâna, călduros)

E o plăcere să faci afaceri cu oameni serioși.

(CONTINUED)

CONTINUED:

50

SIMPATICUL

(acces de râs contrafăcut)

Heee, tare poanta! Ești haios, bătrâne, bravo!

OVIDIU

(perfect serios)

Deci, noi toți îți urăm noapte bună...

SIMPATICUL încearcă stângaci și fără succes să dea banii înapoi.

SIMPATICUL

Gata, bătrâne, m-am prins, ești valabil...

OVIDIU

...acuma, ne luăm frumos la revedere, fugim acasă și țup! în pat.

SIMPATICUL

(brusc, Diane)

Băi, Lady D, gagi' ăsta al tău e cam papagal. Eu glumesc cu el și el o ia pă bune...

În sfârșit, grupul începe să reacționeze în direcția SIMPATICULUI:

— Ce gluma bă, ți-ai tras două milioane în buzunar?

— Ai luat banu', gata, bagă accelerație!

— Hai repede, cât nu-ți trece somnul!

BLONDA reapare în acest moment, înfășurată într-un prosop, traversează pontonul și îl remarcă pe SIMPATIC:

(CONTINUED)

CONTINUED:

50

BLONDA

Te-ai așezat pe locul meu.

ANDY

Nu, că tocmai pleca...

SIMPATICUL

(silit să-i ofere locul)

Nu plecăm nicăieri. Bă, da' sunteți chiar nașpa!

(lui Ovidiu, cu bancnotele în mână)

Ia-ți dom'le banii înapoi!

(și spre grup)

Haideți bă, mai stăm și noi, mai bem ceva, mai râdem.,.

ANDY

Sorry. La matale s-a dat stingerea.

SIMPATICUL

Mă cac. Da' ce, ați ajuns voi să-mi dați mie stingerea?

Între timp, OVIDIU și-a părăsit locul și, la câțiva pași distanță, stă de vorbă cu un BODYGUARD. O clipă mai târziu, acesta se înființează la măsuta de răchită și îl abordează pe NEPLĂCUT:

BODYGUARDUL

(către Simpatic)

Din păcate, am să vă rog să părăsiți clubul.

(CONTINUED)

CONTINUED:

50

SIMPATICUL

De ce?

BODYGUARDUL

(indicând spre Ovidiu)

L-ați deranjat pe domnu'...

SIMPATICUL

Da' cine-i domnu', să plec eu când i se pune lui pata?

BODYGUARDUL

Dacă nu știți, mai puneți și dvs. mâna pe câte o carte... Haideți, vă conduc la mașină sau nu-i nevoie?

....

SIMPATICUL îl fulgeră pe OVIDIU cu o privire profund vexată. Înlăcrimați (de răs), ceilalți agită lent brațele, aproape la unison, în semn de rămas bun. Puștiul se răsucesce pe loc, nehotărât, vrea să aibă măcar ultimul cuvânt:

....

SIMPATICUL

(întregului grup)

Care o mai ieși cu voi vreodată în viața lui!...

Se depărtează, demn ca un ministru demis. După câțiva pași însă, cedează tentației unei tirade finale:

SIMPATICUL

Mă piș pe clubul vostru de nașparlii! Vă jucați cu mine? V-ați fript băă! Vă trimit Poliția Economică pe cap! În doua zile, puneți lacăt la poartă! Vă scot în șomaj, băi papagalilor!

În timp ce dispare, înjurând, în noapte, DIANA întoarce spre OVIDIU o privire licărind de admirație...

(CONTINUED)

51. INT. RESTAURANT GOTIC – NOAPTE

51

Alunecăm pe armura unui cavaler teuton...

OVIDIU (OFF)

Cred că am impresionat-o. Mi-a propus imediat să ne plimbăm cu barca. Dar ghici, care era partea proastă?

MIRUNA (OFF)

Care?

Suntem deci într-un restaurant gotic, cu diverse decorații medievale. La lumina lumânării, cu două cafele și două prăjituri pe masă, OVIDIU continuă să se confeseze MIRUNEI:

OVIDIU

Iar eram pe geantă. Dobitocul ăla păpase tot ce mai aveam la mine.

MIRUNA

Și ce-ai făcut? Iar numărul cu măseaua?

OVIDIU

Nu. I-am spus că istoria asta, cu Simpaticul, mi-a stricat toată dispoziția. Că, dacă vrea să mai stea cu prietenii ei, e în regulă, dar dacă nu, pot s-o conduc acasă. Eram un om cu mașină, totuși.

52. INT. SCARĂ DE BLOC – NOAPTE

52

Arhitectură banală, de bloc de cartier. Porsche-ul roșu e oprit pe alee, la intrare, vizibil prin ușa scării. De cealaltă parte a bulevardului, silueta masivă a Gării de Nord. Anunțurile și sirenele de locomotivă se aud până aici. OVIDIU o acompaniază pe DIANA, oprindu-se în prag. Încă amețit, încearcă să-i fure un sărut. DIANA însă îl respinge, cu un aer aproape speriat.

(CONTINUED)

CONTINUED:

52

DIANA

Nu... E plin parterul de boșorogi care n-au somn și spionează.
(după un moment de reflecție)

Vino!

Îl trage în casa scării și cheamă liftul. Acesta ajunge cu un... câine vagabond în cabină! Animalul iese, strecurându-se pe lângă ei cu un aer aproape rușinat. Cei doi îl privesc o clipă, siderați.

Pătrund în lift și DIANA închide ușile, atentă să nu facă zgomot. CAMERA rămâne în exterior, observând discret scena prin secțiunea vitrată a ușii. Fără introduceri, fata se aruncă literalmente spre buzele lui.

Sărutul e direct, pasional, interminabil. Cu ochii larg deschiși de uimire, strânge OVIDIU în brațe această felină dezlănțuită. După un timp:

....

....

DIANA

Hai, du-te. Nu pot să te invit sus că s-au întors ai mei.

OVIDIU

Altfel m-ai fi invitat?

DIANA

Tu ce crezi?

O nouă repriză de săruturi. Printre ele:

OVIDIU

Auzi?

(o ezitare)

Crezi că fratele tău, ăăă... s-ar supăra, dacă ar ști că noi ieșim împreună?

(CONTINUED)

CONTINUED:

52

DIANA

De ce să se supere?

Săruturi și respirații fierbinți...

OVIDIU

Mă gândeam că... fiind un gen mai impulsiv... să nu înțeleagă greșit.

DIANA

Da' ce treabă are? Nici eu nu-l întreb cu cine iese.

Mai liniștit, OVIDIU s-ar concentra acum puțin asupra sânilor DIANEI, dar se pare că timpul său a expirat:

DIANA

Hai, gata, du-te!

OVIDIU iese din lift și se oprește în fața fantei de geam, pentru o ultimă privire. DIANA închide ușile interioare, mimează un pupic și apasă pe buton. Liftul începe să urce dar, surpriză, se oprește la numai un metru mai sus, pe jumătate între etaje. DIANA deschide încet ușile interioare...

DIANA

Nu mă uiți până sâmbăta viitoare, sper.

...Ar fi și greu. Picioarele DIANEI, văzute prin geamul ușii exterioare sunt acum la nivelul ochilor lui OVIDIU, iar orice privire în sus alunecă obligatoriu spre peisaje amețitoare...

(CONTINUED)

CONTINUED:

52

Apoi, fără să închidă ușile interioare, DIANA ridică brațul, blochează două butoane deasupra lor și liftul își reia traseul. Dar înceeeeet, cu o lentoare aproape ireală...

53. INT. RESTAURANT GOTIC – NOAPTE

53

Revenim la masă, cu OVIDIU și MIRUNA.

MIRUNA

Nu vă vedeți decât sâmbăta?

OVIDIU

Nu poate să iasă în timpul săptămânii. E fotomodel, are obsesia asta cu somnul de frumusețe... Slavă Domnului, dacă aş vedea-o mai des, n-aş putea să fac faţă...

MIRUNA

Financiar sau...?

OVIDIU

Păi? Sunt prinț și cerșetor. Cerșetor de luni până vineri, prinț în week-end. Ai mai văzut așa ceva?

Un ospătar apare la masă, cu nota de plată.

OSPĂTARUL N°7

Nota dumneavoastră.

OVIDIU

Mersi.

(CONTINUED)

CONTINUED:

53

Aruncă o privire neglijentă pe total, dar e transportat în continuare de conversația cu MIRUNA.

OVIDIU

Ce să-ți spun? Este absolut delicioasă, dar mult prea scumpă...

MIRUNA

(ușor derutată)

Nota?

OVIDIU

Nu, de Diana vorbesc! M-am gândit cât ar trebui să câștig ca să pot s-o văd zilnic. Dacă baza de calcul ar fi ce-am cheltuit sâmbăta asta...

.... Primește o lovitură de picior, pe sub masă.

MIRUNA

(apăsând)

Și nota...?

În fine realizează și OVIDIU că OSPĂTARUL așteaptă în picioare, în fața lui, o reacție care nu mai vine...

OVIDIU

A! Da!

(privire scurtă pe nota de plată, apoi tare, ospătarului)

Ce-i asta?! Sper că e o greșeală...

(CONTINUED)

54. EXT. CURTEA LICEULUI, TERENUL DE SPORT – ZI

54

O minge de fotbal, lansată cu forță, aterizează exact în plexul lui OVIDIU, îndoindu-l de durere. Omul încearcă să „acopere”, să dea o notă oficială vizitei lui inopinate pe terenul de fotbal. Dar respiră greu...

OVIDIU

Robert!... Vi... Vino puțin, te rog...

Întreruperea meciului enervează ușor jucătorii, dar ROBERT le aruncă peste umăr:

ROBERT

Băă, lipsesc un pic. Dacă egalează ăștia, vă tai!
(ajungând la Ovidiu)

Care-i treaba?

OVIDIU

Stai un pic să-mi... trag sufletul. Acasă... ai tăi, sunt bine?...

ROBERT

(ușor perplex)

Bine...

OVIDIU

Sora ta... ce mai face?

ROBERT

(și mai derutat)

E okay...

(CONTINUED)

CONTINUED:

54

OVIDIU

À propos de sora ta... Am o... cunoștință, o fată de vârstă ei... și vreau să-i fac un cadou. Și nu prea știu ce cadou să-i fac. Și mă gândeam să te întreb, așa, orientativ... Dianeii, de exemplu, în general cam ce i-ar face plăcere?

ROBERT rămâne câteva momente total buimac. Se pare că e o problemă pe care nu și-a pus-o niciodată. Efortul de gândire pe figura lui e spectaculos. În final:

ROBERT

Bă, profule. Tu ai o fetiță la care vrei să i-o pui?

OVIDIU

Nu, dom'le, e vorba de...

ROBERT

Dacă ai o fetiță și vrei să i-o pui, ești papagal să-i iei cadouri. Du-o la tine acasă, toarnă-i un pic de whisky pă gât și pune-i-o! Ce dracu' bă, profu', tot eu trebuie să te învăț?

OVIDIU rămâne un moment pe gânduri, apoi schimbă puțin tonul:

OVIDIU

Bine... Ești liber.

Privește lung în urma lui ROBERT care aleargă înapoi pe teren.

OVIDIU

(autoritar, spre elevi)

Și nu spargem geamuri că le plătim, da?

(CONTINUED)

55. INT. CASĂ OVIDIU – NOAPTE

55

„*Stille nacht*” răsună în toată casa. Prin ușa întredeschisă a sufrageriei, e vizibil ecranul televizorului. DIANA își lansează celebra replică: „La tine sau la mine?”. Pe hol, prin fața ușii, OVIDIU și DIANA se strecoară în vârful picioarelor, ținându-se de mână. Părinții, aflați în sufragerie, nu observă nimic.

OVIDIU o introduce pe DIANA în camera sa. Închide ușa cu grijă și răsuțește cheia. Verifică: ușa se deschide fără probleme. Mai răsuțește o dată cheia; ușa se încăpățânează să nu se încuie.

Abandonează manevra și se concentrează asupra DIANEI, îmbrățișând-o și împingând-o ușor spre pat. Pe cuvertura acestuia, zac câteva exemplare din „Nimeni nu moare...”, pe care OVIDIU le mătură cu mâna, discret, înainte de a aluneca amândoi la orizontală. Câteva momente febrile, în care lupta cu nasturii e disimulată sub săruturi fierbinți. Apoi ușa se deschide vijelios și se aprinde lumina: TATĂL pătrunde în cameră, ținând în mână niște hârtii, le flutură triumfal în nasul lui OVIDIU după care le depune pe masa de lucru.

TATĂL

Uite. Nota de telefon și chitanța de întreținere. Să-i arăți, să vadă și domnișoara ce suportăm noi din două pensii de mizerie.

Cei doi au încremenit, unul peste altul, cu mâinile rătăcite prin bluze și pantaloni. TATĂL iese din cameră la fel de decis. Schimb de priviri siderate între OVIDIU și DIANA. În fine, o reapariție în ușă a TATĂLUI, cu volumul de nuvele în mână:

TATĂL

A, încă ceva. Am citit-o. E slabă.

(CONTINUED)

56. INT. CAMERĂ OVIDIU – SEARĂ

56

OVIDIU tresare violent și deschide ochii. Respiră adânc, încercând să-și revină la realitate. A adormit la masa de lucru, pe scaun, în fața mașinii de scris. Celebra frază neterminată îl sfidează de la înălțimea a cinci rânduri de taste. Se ridică, își aprinde o țigară și iese din cameră.

57. INT. CASĂ OVIDIU, SUFRAGERIE – SEARĂ

57

Apare în sufragerie, unde „tabloul de gen” e identic cu cel din secvența 9 (TATĂL la televizor, MAMA la măsuța de călcat.)

TATĂL

Iar ai venit cu țigara să ne împruți?

OVIDIU

Aștept un telefon. N-a sunat, cumva, mai devreme?

TATĂL

Șșșșt! Lasă-mă că urmăresc.

Ceea ce urmărește este, evident, programul de la televizor. Pe ecran, UN POLITICIAN hotărât se adresează poporului pe un ton apocaliptic:

POLITICIANUL

Trebuie să știți că următoarele șase luni vor fi foarte dificile. Ne așteaptă o iarnă grea. Vor fi scumpiri la prețul energiei electrice, la benzină, la transportul în comun...

MAMA își vede de călcat, ascultând cu jumătate de ureche, și comentează moale:

(CONTINUED)

CONTINUED:

57

MAMA

Iarăși promisiuni...

În sfârșit, sună telefonul, iar OVIDIU se repede să răspundă:

OVIDIU

Da!... Da, domnu' Pepe. Un moment, să notez. Restaurant... „Acvarium”. Opt și jumătate, ca de obicei. Dați-mi adresa...

58. INT. RESTAURANT „ACVARIUM” – SEARA

58

Câțiva peștișori baletează printre plante acvatice. În spatele lor, vizibili prin transparența apei, OVIDIU și MIRUNA conversează ca de obicei, pentru a-și omorî timpul, în așteptarea notei de plată.

OVIDIU

La mine n-am cum s-o invit, ar fi o catastrofă; la hotel e vulgar; la ea risc să dau de frate-su. Unde s-o duc?

MIRUNA

N-ai un prieten?

OVIDIU

Am cunoștințe. Toți căsătoriți. Și oricum, toți locuiesc mult sub... „posibilitățile” mele.

MIRUNA e ușor enervată de prelungirea la infinit a acestor confesiuni.

MIRUNA

Auzi, n-am putea să mai schimbăm subiectul?

(CONTINUED)

CONTINUED:

58

OVIDIU

(candid)

De ce?

MIRUNA

(aproape că izbucnește)

Pentru că nu inviți pe cineva la restaurant ca să-i vorbești ore în șir despre problemele tale. Și e foarte neplăcut pentru soția ta, oricare ar fi ea, să suporte cum îi ridici în slăvi o parașută plină de fițe. Mai ales la o aniversare.

OVIDIU

(siderat)

Ce aniversare?!
....

....

MIRUNA

De zece ani de căsnicie.

OVIDIU

Te-ai sonat? În fiecare seară aniversăm zece ani de căsnicie!

MIRUNA

Ei, poate că astă seară e mai special!

OVIDIU

De ce să fie mai special?

(CONTINUED)

CONTINUED:

58

MIRUNA

Uite-așa, poate vreau eu să fie mai special!

OVIDIU

Ce să fie special? E exact ca de obi...

MIRUNA

Poate că astă seară împlinim zece zile.

OVIDIU rămâne o clipa fără replică.

OVIDIU

...de când lucrăm împreună.

MIRUNA

...de când sunt soția ta.

(gest spre restul localului)

Măcar în fața oamenilor ăstora care n-au nici o vină. Așa că mai scutește-mă cu pasiunile tale de doi lei.

Un lung moment de jenă. MIRUNA face un gest interzis: își scoate din geantă un pachet de țigări și, cu mișcări nervoase, își aprinde una...

MIRUNA

Să mă pupe dom' Pepe, unde știu eu.

Pe jumătate vexat, pe jumătate rușinat, OVIDIU se concentrează asupra salatei de fructe aflate în fața lui. MIRUNA, sub efectul calmant al țigării din care trage aprig, devine mai conciliantă...

(CONTINUED)

CONTINUED:

58

MIRUNA

Când inviți o fată la tine, acasă, uneori ea te întreabă unde-i toaleta.

OVIDIU

(derutat)

Și?

MIRUNA

E bine să știi unde e. Să n-o duci, din greșeală, în debara. Și să mai știi, în care raft ții prosoape curate. Și cum dai drumul la muzică. Și să ai și câteva obiecte personale prin cameră.

OVIDIU

Asta ar fi simplu. Problema e că n-am un „la mine”, unde s-o duc.

MIRUNA

(clătinând ușor din cap)

Vorbește cu Pepe. E un om înțelegător.

(CONTINUED)

59. INT. SEDIU FILANTROPICA – ZI

59

Figura distorsionată de furie a lui PEPE explodează pe tot ecranul:

PEPE

Ce faceee?! Am ajuns să sponsorizez futaiuri?!

Pleznește teribil, cu latul palmei, tăblia propriului său birou de lucru. Sub șocul loviturii, becul lămpii de birou pâlpâie de câteva ori, apoi se stinge, cufundând încăperea în penumbră.

Așezat pe canapea, în fața bătrânului dezlănțuit, OVIDIU lasă capul în jos, evitându-i privirea. MIRUNA își face de lucru în ușa chichinetei, intimidată.

PEPE

(schimbând tonul, cabotin)

.... Ești îndrăgostit, copilaș? Încerci sentimente alese pentru o ființă de sex opus și cauți
hogeag să i le declari? M-ai emoționat până la lacrimi.

Continuând să privească în pământ, OVIDIU își aprinde o țigară, trage un fum și răspunde, neașteptat de calm:

OVIDIU

Domnu' Pepe... Puteți să mă ironizați cât vreți, dar vreau să vă spun un lucru: afacerea noastră...

PEPE

Afacerea noastră? De când a ajuns...

OVIDIU

... nu poate continua, în cazul în care nu mă ajutați.

(CONTINUED)

CONTINUED:

59

PEPE

(după o clipă de încasare a șocului)

Viperă... Mergi la șantaj cu mine? Cu un om bătrân care ți-ar putea fi tată?

MIRUNA apare în cadrul ușii, siderată. PEPE se întoarce, ocolește biroul și dă la o parte draperia ce acoperă fereastra de demisol. Apoi, cu privirea ațintită spre trotuarul bătut de picioarele anonime ale trecătorilor:

PEPE

Cască ochii: ăsta-i orașul în care trăiești. De aici se vede perfect, mai bine decât de pe Inter. Vezi, câți nimeni trec pe stradă? Milioane de nimeni... Când ai venit la mine, cu fața asta de nimeni în proză, ce mi-am zis eu? MIRUNAAA! CAFEAUA!

(Miruna dispare în bucătărie)

....
Mi-am zis: băiatul ăsta vrea să fie cineva. Băiatul ăsta țintește un pic mai sus de buricul unei pipițe. Sunt profund dezamăgit,...

(Mirunei, răstit)

Mai vine, dom'le, cafeaua aia?

(lui Ovidiu)

... dezamăgit și trist, pentru că văd în fața mea un neisprăvit fără meserie. Există trei meserii pe lume: bogăția, sărăcia și sexul. Din oricare se poate trăi. Dar din dragoste și din scris mori de foame, mă idiotule! Mori pe gratis!

MIRUNA apare cu cafelele și le depune pe birou. Fără măcar să se uite la PEPE, i se adresează ca din întâmplare:

MIRUNA

Casa de pe Toamnei 21 e liberă, parcă...

(CONTINUED)

CONTINUED:

59

PEPE

(Mirunei)

Cât de mărunț gândește! În sfârșit, reușim să intrăm în zone tabu, în localuri de lux, acolo unde se sparg bani adevărați! Îi las tot ce câștigă, nu-i cer procente, tocmai ca să înțeleagă ce posibilități i se deschid.

(teribil în mânie)

Și, în timpul ăsta, el trăiește un sentiment curat!

MIRUNA

(amestecând zahărul în cafea)

....
Parcă așa țin minte, că s-a eliberat alaltăieri.

PEPE

Ce?

MIRUNA

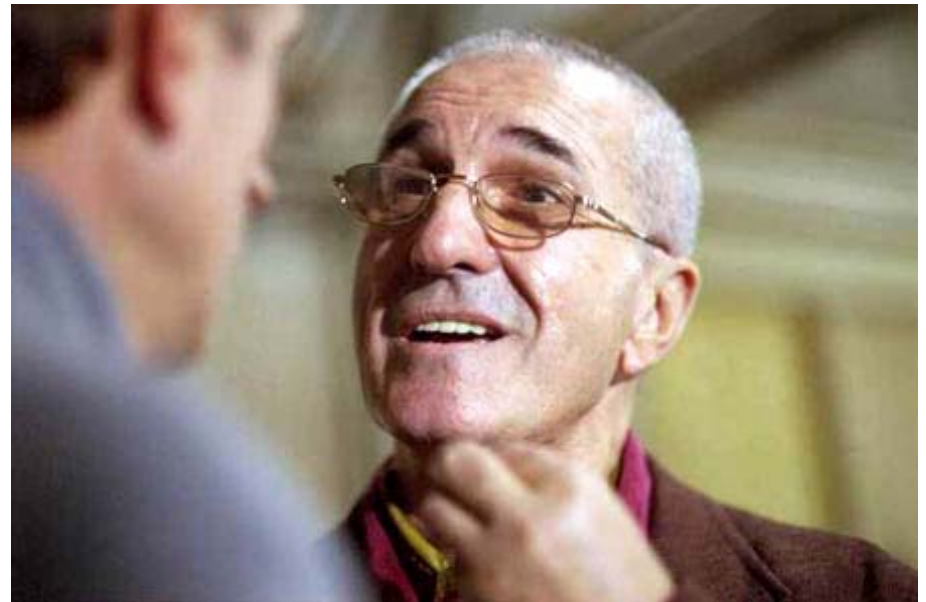
Casa din Toamnei 21.

PEPE

Și ce?

MIRUNA

Și înseamnă că e liberă...

(CONTINUED)

CONTINUED:

59

PEPE

Ce-i asta, un complot? Când are nevoie?

MIRUNA

Sâmbătă.

PEPE

Până sâmbătă mai e. O să vedem în funcție de rezultate. Marș la produs!

60. EXT. ALTĂ TERASĂ DE VARĂ – NOAPTE

60

Așezat la o masă, cu o fată aproape la fel de dezagreabilă ca și el, SIMPATICUL privește atent...

...spre colțul opus al localului, unde un grup de clienți adunați în jurul lui OVIDIU și al MIRUNEI, se ceartă cu un ospătar:

— Da' cine te crezi, bă băiete?

— Sunt clienți ca și noi, cum îți permiți să le vorbești pe tonul ăsta?

— Cât e dom'le nota aia? Eu pun jumătate, mai puneți și voi ceva...

SIMPATICUL

(concentrat)

El e?... El e, să-nnebunesc!

SIMPATICA

Cine?

(CONTINUED)

CONTINUED:

60

SIMPATICUL

Ăla de-acolo, pe care l-a prins fără bani. Da' n-am știut că e așa subțire la buzunar...
(apoi, cu un surâs galben)

Și nici că e însurat...

În colțul opus, OSPĂTARUL admonestat înainte privește interzis cum, urmare a chetei generale, un purcoi de bancnote s-au adunat pe masa lui OVIDIU. Cu o jenă fără margini, acesta începe să le numere, mulțumind timid în dreapta și în stânga. MIRUNA stă cu capul îngropat în palme, strivită de rușine.

SIMPATICUL își face loc prin grupul de „contribuabili” și se postează strategic în fața lui OVIDIU. Acesta termină de numărat banii, ridică privirea, îl remarcă — dar se face ca plouă. Zâmbind sfidător, SIMPATICUL scoate o țigară din propriul pachet și i-o aruncă pe masă:

SIMPATICUL

Na! Fumează ca miliardarii!

OVIDIU clatină trist din cap și împinge țigara la o parte.

OVIDIU

Nu-ți bate joc de un om sărac. Nu-i frumos...

Clienții rămași în jurul cuplului reacționează instantaneu în favoarea lui OVIDIU. SIMPATICUL se trezește admonestat și îmbrâncit; ca de obicei, ține să aibă ultima replică drept care, profitând de o ocazie, se apleacă spre MIRUNA:

SIMPATICUL

Să știți că vă înșeală cu o manechină brunetă!

(CONTINUED)

61. EXT. VILĂ ELEGANTĂ – NOAPTE

61

Porsche-ul roșu frânează în fața vilei. Stradă elegantă, cartier rezidențial. Element de contrast, un mic ORFAN care se repede la OVIDIU și începe să îngâne un cântecel. Îl recunoaștem: l-am remarcat în lotul de cerșetori ai lui Gigi Piedone. Fără ezitare, bărbatul îi întinde o bancnotă de o sută de mii:

OVIDIU

la, mă.

Apoi îi deschide DIANEI portiera și o ajută să coboare, savurând uimirea înscrisă pe figura ei. Urcă cele câteva trepte până la ușa masivă, dotată cu trei sisteme sofisticate de încuietori. Operația deschiderii este un număr în sine, un exercițiu de măiestrie și precizie, pe care OVIDIU îl execută cu surprinzătoare virtuozitate; se vede că l-a repetat îndelung...

62. INT. APARTAMENT MIRUNA – NOAPTE

62

O mână de femeie scapără un chibrit. Flacăra se îndreaptă încet, spre țigara aflată în gura MIRUNEI.

MIRUNA

(trage un fum)

Și? Ce n-a mers?

OVIDIU stă în fața ei, turnându-și în pahar dintr-o sticlă de vodcă, proaspăt desfăcută, o doză mai mult decât consistentă.

OVIDIU

Păi. Toata ziua n-am făcut decât să explorez casa, s-o pun la punct, să-mi aduc lucruri. Am mișunat prin toate cotloanele. Am umplut frigiderul. Un singur detaliu mi-a scăpat...

(CONTINUED)

63. INT. VILĂ ELEGANTĂ – NOAPTE

63

OVIDIU deschide ușa, invitând-o pe DIANA să pătrundă înăuntru. Salonul e cufundat în semi-obscuritate. Bărbatul întinde mâna spre comutatorul de lumină....

Și aici, lucrurile se complică. OVIDIU nu nimerește comutatorul. Mâna lui pipăie în beznă, pe perete, locul în care bănuiește că s-ar afla butonul salvator. DIANA s-a întors spre el și îl urmărește, curioasă. Cu cât trece timpul, cu atât situația riscă să devină suspectă...

OVIDIU

Să aprind și lumiiina... Imediat... O secundă și o să avem și lumiiina...

În pofida tonului convins cu care o asigură, rezultatele se lasă așteptate: OVIDIU continuă să „mângâie” pereții, cu gesturi din ce în ce mai largi. În acest moment, DIANA se apropie de el ca o felină, îi înlănțuie gâtul cu brațele ei lungi și îi susură la ureche:

DIANA

Mi se pare mie sau tu nu prea ai chef să aprinzi lumina?...

Provocatoare ca o diavoliță, îl împinge delicat pe OVIDIU, un pas în spate, lipindu-l cu dosul de perete...

ȘI LUMINĂ SE FĂCU!... căci fără să-și dea seama, OVIDIU a acționat comutatorul (fixat jos, după model occidental) cu propriul posterior.

(CONTINUED)

CONTINUED:

63

DIANA

Aaaa! Șmecheriile...

Bărbatul râde mânzește, ca de o glumă bună. DIANA își aruncă ochii prin încăpere; salonul e super-elegant, modern, de un gust impecabil. Pe un birouaș „*design*”, tronează, un pic ciudat, o veche (și familiară) mașină de scris, cu o pagină începută atârând în car. Cu o simplă apăsare pe telecomandă, OVIDIU dă drumul la MUZICĂ.

OVIDIU

Bei ceva?

...și se îndreaptă, decis, spre bar. La jumătatea traseului însă, lumina se stinge din nou; DIANA are alte planuri. Fata se apropie de el, pe întuneric, și începe să-l descheie la nasturi, lent și metodic...

DIANA

(lui Ovidiu, încet, la ureche)

Știi ce-mi place cel mai mult la tine?

OVIDIU

Nu știu...

DIANA

Că nu te dai mare cu faptu' că ai bani. Majoritatea băieților, cu care am mai ieșit, au un stil așa... Înțelegi tu... vor să arate. Adică, ei profită că dacă ești fată, și arăți un pic mai bine, nu prea poți să te îmbraci de la orice magazin... Normal că-ți place să fii lângă un bărbat care să-ți ofere un pic de lux, da' să fie ca tine, nu mitocan...

OVIDIU nu o prea ascultă, deoarece mâinile ei strecurate în interiorul tricoului se plimbă peste tot.

(CONTINUED)

CONTINUED:

63

DIANA

N-am dreptate?...

OVIDIU

Ba da,.. Nu vrei să mergem în dormitor?

DIANA

(susur de izvor)

Nuuu...

OVIDIU

Avem muzică și acolo...

.... DIANA neagă din cap, după care îl împinge ușor în afara cadrului. CAMERA se apropie de Fereastră. Printr-o fantă a oblonului semi-închis, o pereche de ochi spionează lacom...

64. EXT-INT. VILĂ ELEGANTĂ – NOAPTE

64

ORFANUL rămas în stradă s-a cățărat pe un coș de gunoi, s-a agățat cu mâinile de pragul ferestrei și observă atent desfășurarea evenimentelor.

UNGHI SUBIECTIV PRIN FANTA OBLONULUI: Cu o împingere ușoară, DIANA îl proiectează pe OVIDIU pe canapea, rămânând în picioare, în fața lui (cu spatele la obiectiv). Elegant și senzual, își scoate bluza, descoperindu-i-se pe jumătate goală.

OVIDIU nu-și poate lua ochii de la ea, dar mâinile sale se luptă din greu cu niște șireturi recalcitrante. Hop! fustița fetei alunecă la podea și, în momentul următor, pantofii lui zboară prin aer...

(CONTINUED)

65. INT. VILĂ ELEGANTĂ – NOAPTE

65

Acum, OVIDIU caută febril ceva în buzunarul din spate al pantalonilor. DIANA încalecă ușor cu genunchii pe canapea și își apleacă capul peste al lui, acoperindu-l cu o revărsare de plete negre.

E greu de știut ce se întâmplă în interiorul acestui „clopot” întunecat. Se aude doar foșnetul unei folii de aluminiu. Când, după câteva momente, DIANA se îndreaptă din nou, ține între dinți plicul unui prezervativ.

Pe care, în clipa următoare, îl catapultează peste spătarul canapelei, sub privirile stupefiate ale bărbatului. Apoi se lasă pe spate, alunecând controlat pe covor și trăgându-l pe OVIDIU după ea.

Aici, manevrele devin ceva mai nervoase. OVIDIU își smulge tricoul și încearcă să-și dea jos pantalonii. În sensul acesta, provoacă o rostogolire care o aduce din nou pe DIANA deasupra lui.

În acest moment, sună telefonul.

Cei doi se opresc preț de o clipă, după care OVIDIU schițează o grimasă de indiferență. Și își împinge mai departe pantalonii spre glezne. Numai că, după două sonerii, robotul telefonic intră în funcțiune:

„Rezidența fundației Filantropica. Lăsați mesajul dvs. după semnalul sonor..”

Și apoi, O VOCE de bărbat sigur pe sine, pus pe afaceri:

VOCEA

Ungureanu la telefon. Aș dori să rezerv apartamentul pentru zilele de joi 13 și

vineri 14. Sper că prețurile sunt aceleași. Sunați-mă pentru confirmare la numărul...

(CONTINUED)

CONTINUED:

65

E greu de descifrat ce se petrece, în tot acest timp, pe chipul imobil al DIANEI. De altfel, nici OVIDIU nu prezintă o privire mai limpede. Sunt în continuare unul în brațele celuilalt, dar fiecare în altă parte... În fine, bărbatul tatonează o explicație:

OVIDIU

A fost greșeală...

Fără o vorbă, DIANA se ridică încet în picioare și își recuperează bluza rămasă pe podea. OVIDIU se ridică în capul oaselor:

OVIDIU

Ce faci? Nu fi aiurea! E clar ca bună ziua, cineva a format greșit. Ce e în capul tău?

DIANA continuă să se îmbrace, fără să-l privească:

DIANA

Ieri m-a sunat, cine crezi? Simpaticul. Mi-a povestit ceva că te-ar fi văzut într-un local în care n-aveai bani să plătești.

OVIDIU

(rapid)

Cine, EU?!

DIANA

Și că erai și însurat.

(CONTINUED)

CONTINUED:

65

OVIDIU

(cruce)

Doaaamne ferește...

DIANA

Evident că n-am crezut nimic. Da' acum că m-ai adus în casa dracu' știe cui, mai poți să știi?

OVIDIU se ridică în picioare și încearcă să-și tragă pantalonii, pachet de nervi:

OVIDIU

Stai un pic. Ce-mi spui tu acum? Că-l iei în serios pe damblagiul ăluia?

DIANA

(continuând să se îmbrace)

A cui e casa asta?

OVIDIU

(strigând)

A MEA! E CASA MEA! AICI TRĂIESC EU!

Ținându-și pantalonii cu o mână, începe să se învârtă prin salon, ca un nebun, prezentând „probe”:

OVIDIU

Uite: biroul meu, cu mașina mea de scris, cu o pagină din romanul meu, cu o frază pe care am lăsat-o neterminată, ca să nu întârzii la întâlnire cu tine...

O ia de braț, aproape brutal, o duce direct la baie...

(CONTINUED)

CONTINUED:

65

OVIDIU

Pastă de dinți „Domident”...

(deschide un sertar)

Prosoape...

Continuă traseul, introducând-o în dormitor...

OVIDIU

Șifonierul meu...

(deschizându-l)

...cu hainele mele...

.... Și revine în salon, la bibliotecă, scoțând dintr-un raft un album legat în piele și aruncându-l ostentativ pe canapea:

OVIDIU

Album de fotografii... Na. Ce mai vrei?

DIANA

(brusc)

Numărul tău de telefon.

OVIDIU

(picat din lună)

Poftim?

DIANA

Numărul tău de telefon. Nu-l am.

(CONTINUED)

CONTINUED:

65

OVIDIU

(mecanic)

320.54.08.

Intuiește greșeala în aceeași fracțiune de secundă.

OVIDIU

Da' de ce?

DIANA este deja cu mâna în poșetă, de unde scoate un telefon portabil.

DIANA

Hai, să sunăm la tine. Să vedem cine răspunde.

....

OVIDIU pălește, realizând catastrofa. E însă prea târziu. DIANA formează deja numărul... Și, în acest moment, se întâmplă un miracol: telefonul fix sună în salon! OVIDIU tresare violent, între surpriză și triumf:

....

OVIDIU

SUNĂ!... VEZI? SUNĂ!...

...și se aruncă pe telefon ridicând receptorul...

...și paralizează în aceeași clipă, realizând că era ultima greșeală pe care ar fi putut să o facă...

DIANA

(la telefon)

Alo, Ovidiu?... A, nu-i acasă? Scuzați, o să revin eu altădată...

OVIDIU o privește cu ochi de câine bătut. A ratat totul.

(CONTINUED)

CONTINUED:

65

OVIDIU

(pierit, în propriul receptor)

Greșeală, domnule...

66. EXT. VILĂ ELEGANTĂ – NOAPTE

66

Ușa de la intrare se deschide violent, declanșând toate alarmele și speriindu-l de moarte pe ORFANUL de la fereastră; puștiul aproape că se prăbușește de pe coșul de gunoi. DIANA iese pe ușă, decisă, palidă, urmată de un OVIDIU milog:

OVIDIU

Măcar lasă-mă să te conduc cu mașina...

DIANA

Ești sigur că-i a ta?

OVIDIU

Unde te duci singură, la ora asta?

Dar unicul răspuns de care mai are parte e pocnetul tocurilor DIANEI pe asfalt, depărtându-se...

ORFANUL

Nenea...

OVIDIU coboară privirea: puștiul stă în fața lui, întinzându-i hârtia de o sută de mii primită mai devreme.

OVIDIU

(luând bancnota)

Bravo. Hai, valea...

(CONTINUED)

CONTINUED:

66

Scoate din buzunar niște mărunțiș și i-l pune în palmă ca recompensă, urmărind încă, peste capul copilului, silueta DIANEI care se pierde în noapte.

67. INT. APARTAMENT MIRUNA – NOAPTE-ZI

67

Încăperea — o cameră de primire — este mobilată relativ modest, dar ambianța este caldă și plăcută. OVIDIU a consumat o cantitate apreciabilă de vodcă; vorbește ușor împleticit:

OVIDIU

...Și pe urmă ți-am dat telefon.

MIRUNA stinge o țigară într-o scrumieră deja arhiplină.

MIRUNA

Așa faceți toți. Cum vi se dau papucii, dați fuga la nevastă.

Se apropie de OVIDIU, îi ia paharul de vodcă din față și îi întinde mâna, ajutându-l să se ridice.

MIRUNA

Hai, vino.

Pătrund împreună în dormitor. „Dormitor” este un eufemism, deoarece, în mod evident, camera nu are ca destinație somnul. Nu-ți trebuie mai mult de o privire pentru a înțelege că te afli în „cuibul” unei prostituate.

OVIDIU privește tot acest decor clasic (încărcat de catifele, colorat în roșu și violet, reflectat straniu în oglinda de pe tavan) cu o stupoare aproape comică.

(CONTINUED)

CONTINUED:

67

MIRUNA

Te-ai șocat? Oricum, să știi că de când lucrez cu Pepe, nu mai practic. Mă rog, din când în când îmi mai trimite câte un client de-al lui, mai important, dar în rest...

(privindu-și falsa verighetă)

...m-am reprofilat.

Se aruncă în pat, veselă, și își desface brațele ademenitor:

MIRUNA

Vii, dragule?

OVIDIU, rămas în picioare, în mijlocul încăperii, pare încă indecis.

OVIDIU

Sunt și eu un client important de-al lui Pepe?

MIRUNA

(zâmbind)

Nu fi fraier. Pariez că habar n-ai ce-i aia o femeie care știe meserie. Altfel nu te-ai arunca la prostuțe de-astea, cu ștaif.

OVIDIU pornește încet spre pat. MIRUNA dă cuvertura la o parte, într-un gest de invitație. CAMERA panoramează vertical, pe perete, cu o lentoare aproape insuportabilă. În timpul mișcării, lumina scade ușor. În sfârșit, ne oprim pe oglinda fixată pe tavan. Reflectați în ea, cei doi se afla deja în plina desfășurare amoroasă. O pisică grasă, apărută de nicăieri, sare pe pat și le dă târcoale, curioasă...

(CONTINUED)

CONTINUED:

67

Focalizăm pe figura lui OVIDIU. Uimirea intensă, ce se citește pe chipul lui, e elocventă: i se întâmplă tot felul de lucruri noi...

După un timp, CAMERA îl abandonează și începe să coboare pe perete, urmărind același traseu. Gradat, lumina se schimbă în ATMOSFERĂ DE ZI. Aterizăm în sfârșit pe pat: OVIDIU, doarme dus, acoperit cu un cearceaf de mătase mov: pare un împărat roman. Lângă el, ghemuită între umăr și gât, pisica...

MIRUNA pătrunde în cameră, purtând o tavă cu un mic dejun copios.

MIRUNA

Domnul binevoiește să se trezească?

Reacția lui OVIDIU este mai mult decât vagă...

MIRUNA

Vă asigur, domnule, că este o zi frumoasă, pentru care merită să deschideți ochii. De altfel, reprezentanții caselor de editură din Paris și New York sunt deja aici și v-au adus contractele la semnat.

OVIDIU

(deschizând ochii)

Cât e ceasul?

MIRUNA

Sunt orele 15, domnule, și ca de obicei v-am adus micul dejun.

OVIDIU zâmbeste, iar MIRUNA se apleacă asupra lui, sărutându-l peste tavă. Apoi, lăsându-i bunătățile în brațe, își aprinde o țigară și începe să se învârtă prin cameră, surescitată:

(CONTINUED)

CONTINUED:

67

MIRUNA

Azi e duminică, avem zi liberă. Drept care, știi ce m-am gândit?

OVIDIU

Nu.

MIRUNA

Ce-ar fi să mă inviți diseară, la restaurant?

OVIDIU

(râzând, cu gura plină)

Superb! Ca să mai rupem din monotonie, nu?

MIRUNA

Mă ascuți? De data asta, comandăm tot ce ne trece prin cap, mâncăm, bem, o facem lată.

OVIDIU

De unde bani? Ieri i-am spart pe toți...

MIRUNA

Nu plătim nimic! Facem chetă...

OVIDIU

Parcă ziceai c-avem zi liberă. Mă duci la muncă?

MIRUNA

Tu oricum muncești mai puțin. Eu sunt aia care trebuie să vărs lacrimi.

(CONTINUED)

CONTINUED:

67

OVIDIU

Bine, și ce obținem cu asta?

Dintr-o mișcare, MIRUNA sare în pat, în genunchi, lângă el, și începe ea însăși să-i taie omleta și să-i bage mâncarea în gură, ca unui copilaș.

MIRUNA

Nu obținem nici un leu. Dar n-ai chef și tu să te bucuri o seară de toate bunătățile alea de pe notele noastre de plată?

(și continuând să-l hrănească)

Șampanie Franța... Salată de fructe de mare... *Chateaubriand flambé*... Icre de Manciuia...

.... 68. INT. RESTAURANT „VIENA” – NOAPTE

68

....

Urmele unui adevărat dezmăț zac pe masa lor...

OSPĂTARUL N°8 (OFF)

...Gustărică rece... Mușchiuleț... Păstrăvior...

Dimensiunile gigantice ale OSPĂTARULUI contrastează cu această vădită pasiune pentru diminutive. Omul încheie nota în fața unui OVIDIU și a unei MIRUNE brusc panicați. Îngrijorarea lor nu e jucată, ea are un motiv precis: vacarmul din local. De pe scena amenajată pentru karaoke, DJ-ul anunță în microfon:

DISC JOCKEY

Grupul cu numărul 14: Radu, Mircea și Alin sunt poftiți pe scenă.

(CONTINUED)

CONTINUED:

68

OSPĂTARUL N°8

(concluzionând)

...Două cafeluțe, plus desertul, face fix două milioane, șapte sute cincizeci și patru de miișoare.

MIRCEA, RADU și ALIN urcă pe scena, beți pulbere și încep să cânte în cor „*I am a woman in love*”. „Să cânte” e mult spus; e vorba mai degrabă de niște urlete de jale.

OVIDIU

(tare, pentru a se face auzit)

Vă rog să ne iertați. N-avem atâția bani.

OSPĂTARUL N°8

N-am auzit bine.

OVIDIU

(aproape strigând)

N-am știut că e așa de scump...

OSPĂTARUL N°8

(auzind foarte bine)

N-am auzit bine.

MIRUNA izbucnește în plâns, sperând să atragă atenția celor de la mesele învecinate. Dar trio-ul masculin de pe scenă, ce zbiară alcoolici cum că ar fi cu toții o biată femeie îndrăgostită, pare a fi captat definitiv interesul publicului: antren, râsete, încurajări sonore peste tot. OVIDIU privește în jur, realizează catastrofa și încearcă să schimbe tactica:

(CONTINUED)

CONTINUED:

68

OVIDIU

Hai, să vă lăsăm un act, un buletin, ceva, și trec eu mâine seară, pe la unsprezece, să achit.

OSPĂTARUL N°8

Lasă vrăjeala că mai cunoaștem... Banu' jos!

Pe scena de karaoke, trio-ul a fost înlocuit cu o „solistă”; pe ecranul video defilează imagini însoțite de textul șlagărului. OVIDIU și MIRUNA negociază din greu cu OSPĂTARUL, dar replicile lor sunt înghițite de vocile diverșilor karaokiști... Căci timpul trece, și îl marcăm printr-o succesiune de ÎNLĂNȚUIRI vizuale și sonore, alternând disputa în jurul notei de plată (unde pledoariile participanților se pierd în ambianța sonoră) cu performanțele variate ale vocaliștilor.

.... În sfârșit, OSPĂTARUL își pierde răbdarea. Masiv cum e, îl înhață pe OVIDIU de guler și îl împinge cu violență, printre mese, spre o ușă rezervată personalului. Strigând și protestând, MIRUNA încearcă să se țină după ei, dar e oprită curând de doi indivizi ce par să se bage în conflict ca musca în lapte. O abandonăm, în timp ce se chinuie să le explice ceva, și-l urmărim pe OSPĂTAR, târându-și victima prin ieșirea de serviciu...

...pe o scară întunecată ce face legătura cu birourile. Îl coboară pe OVIDIU câteva trepte până mai jos, pe un palier, și îl lipește de perete. Din restaurant se aude distinct „My Way”, torturat apocaliptic pe scena de karaoke.

(CONTINUED)

CONTINUED:

68

OSPĂTARUL N°8

De ce ești mă nemernic?

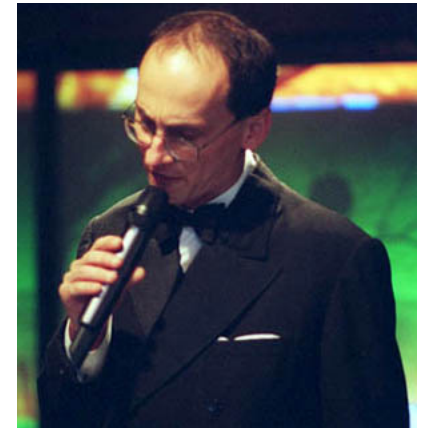
Și, fără să mai aștepte răspunsul, îi înfinge un colosal pumn în plex. OVIDIU se îndoaie, muindu-se tot, dar OSPĂTARUL e departe de a-și fi terminat programul. Îl ridică de păr...

Din acest moment, urmărim măcelul prin ochii victimei. Avem în față, o huidumă ce pare că se clatină (fals! cel care se clatină e OVIDIU), care ne fixează cu o privire criminală și care combină morala cu lovituri aplicate:

OSPĂTARUL N°8

Păi, cum mă, nemernicule, să plătesc eu din buzunar? Să plătesc eu din buzunar, mă? Zi mă, nenorocitul, eu mă? Să plătesc din buzunar?

Repetă întrebarea ca pe un refren. Și, în viziunea lui OVIDIU, totul primește dimensiuni de spectacol karaoke: textul OSPĂTARULUI apare chiar și scris, la baza imaginii, colorându-se pe măsură ce se rostesc cuvintele...

OSPĂTARUL N°8

Stai mă, să-ți mai dau o porție! Mai vrei, mă? Mai vrei? Mai vrei?

Din restaurant încă se mai aude: „*The record shows, I took the blows, and did it...*” OSPĂTARUL ridică pumnul ca pe un microfon și conchide, triumfal:

OSPĂTARUL N°8

(cântând odată cu orchestra)

„MYYYYYWAYYYYY...”

(CONTINUED)

CONTINUED:

68

Și pumnul se prăvălește, ca un mare acord final.

În acest moment, ușa din capul scărilor se deschide, lăsând să intre o fantă de lumină. În ușă, stau cei doi indivizi care o interpelaseră pe MIRUNA, cu câteva minute înainte. Unul din ei are la ochi un aparat de fotografiat...

Blitz! Compoziția este mai mult decât elocventă: OVIDIU, întins pe cimentul scării, cu figura plină de sânge; OSPĂTARUL, în picioare, aruncând o privire intrigată spre obiectiv. În clipa următoare ușa s-a închis la loc și cei doi au dispărut.

69. INT. RESTAURANT „VIENA” – NOAPTE

69

Târziu, după ora închiderii, în lumina palidă a unui bec de control, localul pare pustiu. Prin pădurea de scaune ridicate pe mese, distingem totuși figura lui PEPE sprijinit în cot, de tăblia barului.

....
PEPE
....

Îmi sunt amândoi foarte dragi... Pe undeva ei sunt copiii mei! Ce i-o fi apucat? De ce nu s-au gândit puțin, înainte să facă prostia asta?...

Așa cum stă singur pe scăunelul de bar și vorbește la CAMERĂ, ai jura că se confesează publicului. E doar o aparență, căci e întrerupt de VOCEA unui interlocutor nevăzut:

VOCEA

Ce prostie?

PEPE

Păi? Să vii să consumi în local fără știi ce bani ai în buzunar, să te faci de râs, să se ajungă la bătaie! Le împrumutam eu, dracului, niște bani, numai să-mi fi spus, dar n-au suflat un cuvânt! Și, slavă domnului, îi cunosc de zece ani, de la nuntă, eu le-am fost naș, și i-am ajutat tot timpul, cât am putut, că sunt tare strâmtorați...

(CONTINUED)

CONTINUED:

69

În fața lui, așezați la o masă, îi recunoaștem pe cei doi martori la incident: fotograful ascultă atent, în timp ce partenerul său notează febril într-un carnet...

70. INT. SPITAL – ZI

70

Ceva neclar... Ar fi o pagină de ziar... Cu o fotografie alb-negru într-un colț... A da, este chiar fotografia lui OVIDIU, prăvălit la picioarele OSPĂTARULUI. Alături de ea, un scurt articol: „CLIENT BĂTUT BESTIAL DE OSPĂTAR, ÎNTR-UN RESTAURANT DE LUX”.

PEPE (OFF)

Puteai și tu să încerci să zâmbești un pic...

.... În cabinetul relativ sordid al Spitalului de Urgență, PEPE jubilează. OVIDIU este așezat pe un scaun, iar MIRUNA îi tamponează ușor buzele tumefiate. Omul e desfigurat; are un ochi deja acoperit de bandaje, iar celălalt, lăsat liber, pare mai degrabă o gălmă neagră.

O infirmieră mustăcioasă, pe care aproape că o bănuiești a fi sora agresorului din ajun, aranjează niște instrumente într-o cutie metalică. PEPE contemplă cu un ochi expert dezastrul de pe figura lui OVIDIU:

PEPE

S-a ocupat totuși prea mult de ochi și prea puțin de gură. Lucru temeinic, una peste alta...

(Mirunei)

Crezi că mă-sa l-ar recunoaște?

Cu unicul ochi disponibil, OVIDIU se chinuie să descifreze câte ceva din textul articolului.

(CONTINUED)

CONTINUED:

70

OVIDIU

(citind)

Soții... Popescu?...

PEPE

Păi da! Trebuie să fii simbolul românului de rând.

(privire fugară pe articol)

Chiar nu-mi recunoști stilul?

OVIDIU

Nu e semnătura dumatăle.

PEPE

Gândești mărunț! Nici „Miorița” n-am semnat-o.

În acest moment, chiar cu un singur ochi funcțional, OVIDIU începe să vadă clar...

OVIDIU

Câți au picat de fraier în povestea asta?

(privire lungă spre Miruna)

Unul singur, nu?

MIRUNA îi evită privirea; își face de lucru la chiuveță, reumezind tamponul.

OVIDIU

Un singur fraier, nu-i așa, Miruna?

Surâzător și cu o dispoziție de zile mari, PEPE se îndreaptă spre infirmieră și o apucă drăgăstos de talie:

(CONTINUED)

CONTINUED:

70

PEPE

Scumpa mea, frumoasa mea, zâna mea, ne lași o clipă singuri?

Și, în pofida protestelor mustăcioasei, PEPE o scoate pe ușă afară. Apoi se întoarce din nou spre OVIDIU, frecându-și mâinile, surescitat:

PEPE

Ei da, pisoi, închipuie-ți că nevastă-ta era în combinație. Ghici cine altcineva?

OVIDIU

Chelnerul?

PEPE

Evident. Și încă?

OVIDIU

Vocea de pe robot, sâmbătă noapte... Ungureanu.

PEPE

Bingo! Ai câștigat un televizor color! Nu glumesc: mâine seară, apareți la televizor, în direct.

OVIDIU

Cum?... Cine?...

PEPE

Cum cine? Voi, dragă...

(gest spre Miruna)

Soții Popescu...

(CONTINUED)

CONTINUED:

70

Un lung moment de liniște. Apoi:

OVIDIU

Nu conta pe mine.

PEPE

(examinându-i patern creștetul)

Incredibil... Chiar nu se mișcă nimic în carcasa asta? Nici o rotiță, nici o bielă-manivelă? S-a încetat definitiv activitatea, e grevă generală?

(ciocănindu-l pe creștet cu degetul)

Alo! E cineva acasă?

OVIDIU

(ridicându-se, decis)

Domnule Puiuț, colaborarea noastră a încetat în acest moment...

PEPE

Dimpotrivă, Ovidel, de-abia începe. Avem de lucru până peste cap. Trebuie să pregătim emisiunea de mâine. V-am antrenat două săptămâni ca să putem trece la etapa superioară. Sunt bani mulți în joc, mai mulți decât îți imaginezi. Dar nu asta e principalul. Principalul e că vom crea o capodoperă. Simți vreun fior la cuvântul ăsta, scriitorule? CA-PO-DO-PE-RĂ?...

Cu gesturi lente, OVIDIU își îmbracă sacoul lăsat pe spătarul scaunului.

OVIDIU

Îmi pare rău, domnu' Puiuț, dar acum trebuie să plec. Am ore, mă așteaptă niște elevi în clasă.

(CONTINUED)

CONTINUED:

70

PEPE

(brusc, pe un alt ton)

Când ai avut nevoie de mine, eu ți-am întins o mână. Se pare că stăm prost cu memoria...

OVIDIU se oprește o clipă, în pragul ușii:

OVIDIU

Cred că mă confundați. Hai să lămurim o dată lucrurile. Pe mine nu mă cheamă Popescu. Domnișoara aici de față nu e soția mea. Nu sunt nici măcar scriitor, deși mi-ar fi plăcut să fiu. Sunt profesor de liceu și trebuie să le predau elevilor mei capodoperele literaturii române. Bună ziua.

71. INT. LICEU, SALĂ DE CLASĂ + CULOAR – ZI

71

...Intră în clasă, cu un pas decis și o autoritate pe care nu i-am bănuț-o niciodată, anunțând din start:

OVIDIU

Dacă cineva își permite cel mai mic comentariu despre cum arăt, rămâne fără telefon portabil. V-am avertizat.

Elevii par brusc intimidați. Adevărul e că figura tumefiată a lui OVIDIU nu reprezintă un peisaj foarte plăcut la privit.

OVIDIU

Scoateți o foaie de hârtie: extemporal.

Se îndreaptă spre tablă, apucă o bucată de cretă și începe să caligrafieze tema lucrării scrise. Nu apucă însă să termine nici primul cuvânt, când ușa se deschide și doi inși pătrund în sala de clasă, cu mâinile în buzunare și fără să dea bună ziua. Mătură cu privirea elevii din bănci, apoi unul dintre ei se întoarce spre OVIDIU:

(CONTINUED)

CONTINUED:

71

RECUPERATORI

Robert Dobrovicescu e prezent?

OVIDIU aruncă o privire rapidă spre banca goală din fundul clasei.

OVIDIU

Nu, lipsește de câteva zile. De ce?

Cei doi intruși se apleacă spre OVIDIU, peste catedră. Sunt decent îmbrăcați și politicoși, dar ceva nedefinit în aspectul lor nu e de natură să-ți inspire încredere.

RECUPERATORI

Putem sta un pic de vorbă?

OVIDIU

O clipă...

(elevilor)

„Sentimentul național în poezia pașoptistă”. Și lucrăm în liniște, s-a înțeles?

OVIDIU

(recuperatorilor)

Vă ascult.

RECUPERATORI

(cu voce joasă)

Avem o rugămintă la dumneata. Dacă, în următoarele câteva zile, elevul ăsta apare la cursuri, transmite-i un mesaj din partea noastră.

(CONTINUED)

CONTINUED:

71

OVIDIU

Din partea dvs... adică?

RECUPERATOR 2

Nu contează, zicem că l-au căutat doi cetățeni.

RECUPERATORI

Important e mesajul, deci reține: „Baronul” e supărat rău de tot. Vrea plata în trei zile. Dacă, în trei zile, băiatul nu se prezintă cu banu' în dinți și cu scuze... viața e complexă și are multe aspecte.

OVIDIU

lertați-mă, dar n-am înțeles nimic.

RECUPERATOR 2

(către primul, cu subtext)

N-a înțeles nimic.

RECUPERATOR 1

(către al doilea)

Încearcă și tu.

RECUPERATOR 2

(mai nervos)

Dom'le, băiatu' ăsta a bușit o mașină nou-nouță care nu era a lui. Domnu' a cui era mașina e foarte supărat.

(CONTINUED)

CONTINUED:

71

RECUPERATORI

Foarte supărat! Țsta-i mesajul.

RECUPERATOR 2

Dânsul vrea banu' pă stricăciuni, și ne-a rugat pe noi să vorbim cu băiatu' și să-l convingem. Dacă băiatu' nu înțelege de vorbă bună, poate să se ascundă și la Vladivostok, că noi tot îl găsim. Și atunci e mai rău.

OVIDIU

Câți bani datorează?

RECUPERATORI

.... Știe el. Important e să se gândească bine că viața e complexă și are multe aspecte. E băiat tânăr și ar fi păcat de el să ajungă, doamne ferește, infirm pe viață...

RECUPERATOR 2

Sau chiar mai rău.

RECUPERATORI

Doamne-ferește...

OVIDIU

Totuși: despre ce sumă e vorba?

RECUPERATORI

Nu suma contează; gestul...

(CONTINUED)

CONTINUED:

71

De la o vreme, elevii din bănci au devenit turbulenți; rumoarea, mai mult sau mai puțin acceptabilă, de la început s-a transformat treptat în hărmălaie. Nervii RECUPERATORULUI N°2 cedează: o mișcare fulgerătoare... și iată-l întorcându-se spre clasă cu un pistol în mână...

RECUPERATOR 2

Băi! Gata!!! Primul care respiră ia o boabă între ochi!

Elevii încremenesc pe poziții. Unii dintre ei ridică chiar mâinile în aer. Câteva fete scapă țipete scurte.

RECUPERATOR 2

Păi ce, ne batem joc de școală? Ia, gata, toata lumea să scrie compunerea!

.... Într-o tăcere de mormânt, elevii se strecoară la loc în bănci și își reiau lucrul. RECUPERATORUL N°1 se apleacă ușor spre OVIDIU (el însuși galben ca ceara), examinându-i curios „liftingu”...

RECUPERATOR 2

Apropo, pe matale cine te-a aranjat așa?

OVIDIU

Nimeni...

RECUPERATORI

Nu, că dacă te-a aranjat unu și ai boală pe el, ți-l facem ieftin.

Îi introduce concluziv în buzunar o carte de vizită, după care pornește alături de celălalt spre ușă.

RECUPERATOR 2

(elevilor, cu pistolul încă la vedere)

Poate prind pe unu' că încearcă să copieze!

(CONTINUED)

CONTINUED:

71

OVIDIU rămâne un moment năuc. Apoi se scoală brusc de la catedră, iese pe culoar și strigă în urma celor doi
RECUPERATORI:

OVIDIU

Deci, câți bani ziceați că datorează?

RECUPERATORI

(oprindu-se din drum)

Bă, da' curios e ăsta! Trei mii de parai. De ce ești așa curios?

OVIDIU

(bâlbâindu-se)

Poate putem să-l ajutăm cumva... Catedra, adică— Sau, mă rog, poate găsim un sponsor...

....
Cei doi izbucnesc în râs și îi întorc spatele, depărtându-se spre capătul culoarului.

OVIDIU

(pentru sine)

Trei mii de dolari... Scumpă mai ești, domniță...

72. INT. PLATOU OMEGA TV – NOAPTE

72

GENERICUL emisiunii „Darius Ducă Show”. Apoi, DARIUS DUCĂ însuși apare în fața faimosului microfon anii '30, adresându-se direct în obiectiv:

(CONTINUED)

CONTINUED:

72

DARIUS DUCĂ

Bună seara tuturor. (pauză) Sunt dezgustat. Mi-e silă... M-am trezit dis-de-dimineța, am început să caut tema dezbaterii de astăzi și mi-am dat seama că mi-e silă... M-am săturat de politicieni și de politicianism, de frazele goale din Parlament, de scandalurile din viața noastră publică, de corupție, de hoție, de minciună. Unde este omul simplu, cu problemele lui adevărate? Unde sunteți dvs, cei din fața televizoarelor? Vocea celor mărunți are și ea dreptul să fie auzită aici, la Darius Ducă Show! Astă-seară, vă propun să vorbim despre viața de fiecare zi, de formidabila luptă pentru supraviețuire ce se consumă în tăcere și modestie, departe de camerele de luat vederi. Astă seară, vom cunoaște doi dintre acești trudituri anonimi care plătesc și ei din buzunar, ca și dvs, ca și mine, nota de plată a tranziției. Și chiar de o notă de plată va fi vorba în povestea lor. Doamnelor și domnilor, în dreapta mea se află soții Ovidiu și Miruna Popescu.

GINGLE muzical vesel. CAMERA TV panoramează pentru a-i prezenta. OVIDIU îngână un „Bună seara!” cu figura pe jumătate ascunsă sub pansamente; MIRUNA, machiată și coafată minimal, stă cumințică în dreapta lui, cu mâinile pe genunchi, trăgând speriată cu ochiul la microfonul-lavalieră, ca la un gândac rătăcit pe bluză.

DARIUS DUCĂ

Pentru a afla ce li s-a întâmplat, mă voi întoarce în stânga, spre domnul Gheorghe Stănete, ospătar la restaurantul „Viena”...

OSPĂTARUL N°8

Bună seara.

DARIUS DUCĂ

Domnule Stănete, povestiți-ne incidentul de acum două zile, la care ați luat parte.

(CONTINUED)

CONTINUED:

72

OSPĂTARUL N°8

Păi... dâșii a venit la restaurant, a făcut consumație toată seara și, la sfârșit, n-a vrut să plătească, în baza la pretextu' că n-are bani. Eu nu pot să mă duc la patron cu o notă de două milioane neachitată, mă dă afară...

DARIUS DUCĂ

Și atunci ce-ați făcut?

OSPĂTARUL N°8

Păi... l-am atins un pic pă dâșul...

DARIUS DUCĂ

Vă rog, puneți camera pe domnul Popescu.

(către Ospătar)

Asta numiți dumneavoastră „un pic”?

OSPĂTARUL N°8

La început un pic... pe urmă... m-am mai și încălzit...

DARIUS DUCĂ

(în obiectiv)

Înainte să trecem microfonul soților Popescu, pentru a afla mai multe despre ei, aș vrea să anunț numărul de telefon la care puteți interveni cu întrebările și comentariile dvs...

(CONTINUED)

73. INT. SEDIU FILANTROPICA – NOAPTE

73

Așezat la birou, cu un televizor portabil plasat în mijlocul camerei, PEPE formează numărul de telefon afișat pe ecran. Câteva sonerii (timp în care își aprinde taticos pipa), apoi VOCEA unei operatoare intervine în receptor:

OPERATOAREA (OFF)

Omega TV, Darius Ducă Show, vă ascult.

74. INT. PLATOU OMEGA TV – NOAPTE

75

În studio, DARIUS DUCĂ e acum în dialog cu MIRUNA.

DARIUS DUCĂ

Deci, în seara respectivă, dvs. aniversați zece ani de căsătorie...

MIRUNA

Da. Soțul meu pusese câțiva bani deoparte pentru ocazia asta. Și eu am insistat să ieșim la restaurant, în general, știți, nu ne permitem. De aceea, nici nu eram la curent cu prețurile...

DARIUS DUCĂ

Care e venitul dvs. lunar?

MIRUNA

Păi, împreună câștigăm cam trei milioane.

DARIUS DUCĂ

Și, după ce plățiți chiria, întreținerea și telefonul, cât vă mai rămâne pentru cheltuieli zilnice?

(CONTINUED)

CONTINUED:

74

MIRUNA

Sinceri să fim, aproape nimic.

DARIUS DUCĂ

(către Ospătar)

Dumneavoastră, domnule Stănete, cam cât vă iese într-o seară, la restaurantul „Viena”?

OSPĂTARUL N°8

Nu cred că e cazul să...

DARIUS DUCĂ

Nu credeți?

75. INT. APARTAMENT BUCUREȘTEAN – NOAPTE

75

În bucătăria vecină salonului unde are loc petrecerea, SIMPATICUL a încremenit cu paharul în mână, în fața televizorului deschis. E așezat lângă masa pe care tronează tone de sticle de băutură și platouri cu mâncare.

SIMPATICUL

E șmen!...

Sare de pe scaun și aleargă în salon, unde cheful e în toi. Călcând pe picioare câteva perechi de dansatori, își reperează partenera și o trage aproape cu forța în bucătărie:

SIMPATICUL

Vino să vezi! E șmen! Să spui și tu dacă nu-i șmen!

O apropie de televizor și i-o arată cu degetul pe Miruna.

(CONTINUED)

CONTINUED:

75

SIMPATICUL

O vezi? Nu gaga asta era atunci, cu ăsta bandajat, la „Mămăliguța”? Și n-aveau bani să plătească?

76. INT. CASĂ OVIDIU, SUFRAGERIE – NOAPTE

76

Același invariabil tablou de familie: MAMA ascultă dezbaterea fără să privească ecranul, ocupată ca întotdeauna cu călcatul. TATĂL e în picioare, ținând receptorul la ureche.

MAMA

(bombănind)

Când am împlinit noi 40 de ani de căsnicie, ții minte? Ce să mă scoți și pe mine la un local?
M-ai trimis să-ți spăl ciorapii și tu ai adormit în fotoliu, la „Colombo”.

TATĂL

(răstit)

Gura, că aștept să intru în emisie!

MAMA

(bombănind)

A trebuit să te car în pat cu cârca...

Pe ecranul televizorului, OVIDIU este acum în PRIM-PLAN, dar nici unul din părinți nu-i acordă atenție. De altfel, ar fi și greu de recunoscut. Chiar și vocea îi sună diferit, din cauza buzelor tumefiate...

(CONTINUED)

77. INT. PLATOU OMEGA TV – NOAPTE

77

Pe zecile de monitoare ale studioului de emisie, MIRUNA povestește, extrem de convingător:

MIRUNA

Ne-am dorit mult un copil, dar din păcate eu nu pot să-l am. Altfel, noi n-am avut mari ambiții. Ne-ar fi plăcut să trăim un picuț mai bine, să ne permitem din când în când un concediu la mare... La început, când ne-am cunoscut, Ovidiu visa să își ia o mașină...

DARIUS DUCĂ

Povestiți-ne cum v-ați cunoscut.

MIRUNA

(zâmbește)

Mi-a scris o poezie...

(caută în poșetă)

Eram în tramvai, era foarte aglomerat și el mi-a strecurat un bilețel în poșetă. L-am găsit când am căutat banii să plătesc amendă, că n-aveam bilet. De-atunci îl păstrez...

(despăturește biletul cu emoție și citește)

„Surâsul fetei din tramvai / M-a fermecat definitiv / Am înc-o dramă la activ / Exact ca domnul Ion Susai.”

DARIUS DUCĂ

(surprins)

Cine e domnul Ion Susai?

OVIDIU

Un prieten de-al meu, n-aveți de unde să-l știți.

(CONTINUED)

CONTINUED:

77

Un TEHNICIAN din studio îi șoptește moderatorului în cască:

OPERATORUL

Darius, putem lua apeluri.

DARIUS DUCĂ

Sunt anunțat din studio că avem câteva legături telefonice. Da! Alo?

PEPE (OFF)

Bună seara dvs. și invitaților dvs. Numele meu este Pavel Puiuț și reprezint fundația „Filantropica”, fundație ce are ca scop ajutorarea categoriilor sociale defavorizate...

DARIUS DUCĂ

Vă ascultăm, domnule Puiuț.

Pe platou, OVIDIU și MIRUNA ascultă și ei, cu răsuflarea tăiată. Gest discret al MIRUNEI, de strângere a mâinii lui OVIDIU.

PEPE (OFF)

Am citit ieri articolul care a apărut în presa scrisă și am fost profund impresionat. După părerea mea, ceea ce li s-a întâmplat acestor doi tineri nu e doar un incident. Este expresia unei societăți bolnave, în care, dacă nu ai bani, ești tratat mai rău ca un animal. Acești doi oameni nu sunt niște boschetari. Ei muncesc, au fiecare un serviciu, câștigă un salariu. Și iată că societatea noastră nu le acordă, nu zic un trai decent, dar nici măcar un minim de respect.

(CONTINUED)

CONTINUED:

77

DARIUS DUCĂ

De-acord cu dvs, d-le Puiuț. Aveți o întrebare pentru vreunul din invitați?

PEPE (OFF)

Am un anunț. Azi dimineață, fundația pe care o conduc a deschis un cont pe numele soților Popescu...

Scurtă încrucișare de priviri între OVIDIU și MIRUNA.

78. INT. SEDIU FILANTROPICA – NOAPTE

78

Așezat la birou, PEPE trage din pipă și continuă:

PEPE

Contul este înregistrat la Banca Comercială Română. Noi le-am virat deja o sumă modestă, dar am dori să afișați pe ecran numărul acestui cont, astfel încât și alte persoane fizice sau juridice să poată ajuta această familie.

DARIUS DUCĂ

(din ecranul televizorului)

Iată o veste foarte bună, și dovada că aceste dezbateri de la Darius Ducă Show nu se pierd total în eter, ci ajung uneori să miște concret lucrurile. Spuneți numărul și rog regia să-l afișeze pe ecran.

PEPE dictează cifrele, iar acestea apar pe ecranul televizorului, la baza imaginii...

(CONTINUED)

79. INT. CASĂ OVIDIU, SUFRAGERIE – NOAPTE

79

...dar suntem deja acasă, la familia Gorea. TATĂL așteaptă în picioare, încordat, cu telefonul lipit de ureche.

DARIUS DUCĂ

(pe ecran)

Vă mulțumim pentru intervenție, domnule Puiuț.

(întorcându-se spre Ovidiu)

Ce părere aveți?

OVIDIU

(articulând greu)

Și noi îi mulțumim foarte mult. Cred că în țara noastră e multă nevoie de asemenea oameni...

....

....

TATĂL

(Mamei)

Acuma! Acuma!

DARIUS DUCĂ

Avem acum un alt apel telefonic. Domnul Gorea din București. Vă ascultam.

80. INT. PLATOU OMEGA TV – NOAPTE

80

Sub șocul acestei intervenții neașteptate, OVIDIU se face mic în scaun.

TATĂL (OFF)

(strigăt)

Alo! Se aude?

(CONTINUED)

CONTINUED:

80

DARIUS DUCĂ

Vă auzim foarte bine.

TATĂL (OFF)

Bună seara dvs. și invitaților dvs.

DARIUS DUCĂ

Bună seara, vă ascultăm.

TATĂL (OFF)

Domnu' Duca. Vreau să pun și eu o întrebare. Și anume: ce păzește Ministru' Muncii? A spus că se măresc pensiile. Când se măresc? Că noi n-am văzut nimic.

.... OVIDIU își pleacă ochii și oftează discret, profund rușinat...

DARIUS DUCĂ

Domnu' Gorea, dvs. ați urmărit ce discutăm noi, aici, de o oră?

TATĂL (OFF)

Sigur că am urmărit. Da' tinerii ăștia pe care i-ați invitat, păi ei se duc la restaurant, da r nu se gândește că mai sunt și oameni în vârstă care trăiesc din pensii de mizerie? Să spună și dânșii dacă așa li se pare că e corect.

DARIUS DUCĂ

Vă mulțumim pentru întrebare. Sunt anunțat în căști, că mai avem încă o intervenție telefonică. Domnul Fotică, din București. Da?

(CONTINUED)

CONTINUED:

80

SIMPATICUL (OFF)

Bună seara. Domnu' Duca, vreau să vă zic că ăștia doi vă trag în piept...

81. INT. APARTAMENT BUCUREȘTEAN – NOAPTE

81

Instalat cu receptorul la ureche, în fața televizorului din bucătărie, SIMPATICUL privește obraznic prim-planul lui DARIUS DUCĂ, de pe ecran. În jurul lui s-au adunat alți câțiva participanți la petrecere, curioși să asiste la desfășurarea „demascării”...

DARIUS DUCĂ

Ar fi bine să vă controlați limbajul...

SIMPATICUL

Stați un pic, să vă zic care-i treaba. Pe ăștia doi escroci, eu i-am văzut cu ochii mei la terasa „Mămăliguța”, joia trecută. Și tot așa n-au avut bani să plătească. Au plătit clienții pentru ei. Am dat și eu, că mi-a fost milă. Vă spun eu, domnu' Ducă, v-au luat de fraier. Aici e șmen!

Pe ecranul televizorului, OVIDIU e adus în prim-plan. Omul lasă privirea în jos; ai spune că, prins asupra faptului, realizează inutilitatea oricărei riposte.

(CONTINUED)

82. INT. SEDIU FILANTROPICA – NOAPTE

82

PEPE, în schimb, se aruncă pe tastatura telefonului, înjurând de mama focului.

83. INT. PLATOU OMEGA TV – NOAPTE

83

În regia de emisie, OPERATOAREA care centralizează apelurile telespectatorilor explică, cu o ușoară undă de iritare:

OPERATOAREA

Regretăm, d-le Puiuț, dar vi s-a dat deja o intrare în direct... Nu, nu mai puteți interveni.
Vă rog nu mai insistați...

Pe monitoarele aliniate în regia de emisie, DARIUS DUCĂ se întoarce spre OVIDIU și MIRUNA.

DARIUS DUCĂ

Iată un telespectator care vă lansează o acuzație cât se poate de serioasă. Puteți să-i răspundeți?

MIRUNA

Dar e absurd! Cum își poate imagina...

OSPĂTARUL N°8

(brusc scandalizat)

E o minciună ordinară! Eu nici nu lucrez la „Mămăliguța”!

MIRUNA

Sunt convinsă că e vorba de o confuzie...

(CONTINUED)

CONTINUED:

83

OVIDIU

(încet, Mirunei)

Ba, eu cred că nu... Asta e. Se pare că acest domn ne-a văzut și în alte părți și că n-are rost să ne mai ascundem...

Ne mutăm pe platou, unde toți participanții se întorc, intrigati spre OVIDIU. MIRUNA îl fixează cu o privire intens alarmată.

OVIDIU

(la „cameră”)

Poate ne povestiți și alte lucruri... Poate, într-o altă seară, v-am dat afară dintr-un local, în mod abuziv, cu bodyguardii...

....

....

SIMPATICUL (OFF)

Exact! Ai făcut circotecă, la „Cool Club”...

OVIDIU

(subtext trist)

La „Cool Club”, da... „Cool Club”, domnu' Ducă, vă dați seama? Ce zone frecventez?! Încă puțin și o să aflăm că am fost văzuți pe Coasta de Azur... Sau la Securitate, pe vremea răposatului, de ce nu? Iese de un banc drăguț la telefon, mai râdem cu prietenii...

SIMPATICUL (OFF)

Nu-i nici un banc, e pă bune, domnu' Ducă...

(CONTINUED)

CONTINUED:

83

OVIDIU

Sunteți în grup, nu-i așa? Aud voci și muzică.

SIMPATICUL (OFF)

Și care-i problema?

OVIDIU

Am și eu o întrebare pentru dvs. Cu ce mijloc de transport ați venit în ziua respectivă, joi
parcă, nu? la localul unde spuneți că ne-ați văzut?

SIMPATICUL (OFF)

Cu mașina personală.

OVIDIU

Cu mașina personală. Ce profesie aveți?

SIMPATICUL (OFF)

Sunt student.

OVIDIU

Ce studiați?

SIMPATICUL (OFF)

Studiez la o facultate particulară.

OVIDIU

Bun. Acum am să vă arăt ceva...

(scoate din buzunar un obiect minuscul)

...și aș ruga dacă se poate filma de aproape, ca să se vadă bine.

(CONTINUED)

CONTINUED:

83

CAMERA focalizează. Pe toate monitoarele din cabina de emisie apare acum, ținut atent în mâini de OVIDIU, un tichet de tramvai.

OVIDIU

Domnule Ducă, pot sa pariez că domnul student habar n–are nici cât costă, nici cum se folosește acest obiect. Țineți pariul?

DARIUS DUCĂ

De ce nu, e un test interesant... Spuneți, domnule Fotică, știți cât costă un tichet de tramvai?

84. INT. APARTAMENT BUCUREȘTEAN – NOAPTE

84

.... SIMPATICUL se apropie rapid de ecranul televizorului, pentru a studia biletul în detaliu. Parcă simțindu–i manevra, OVIDIU depune tacticos obiectul pe masă. Privirea SIMPATICULUI se întoarce spre cei adunați în jurul lui, implorând ajutor. Dar „gașca” pare la fel de încurcată ca și el...

85. INT. PLATOU OMEGA TV – NOAPTE

85

DARIUS DUCĂ

Vă ascult...

SIMPATICUL (OFF)

'Aideți domnu' Ducă, la valoarea dvs. nu vedeți că a început să bată câmpii?

(CONTINUED)

CONTINUED:

85

OVIDIU

(direct în obiectiv)

À propos de bățut câmpii, domnule. În loc să vă pierdeți vremea cu povești științifico-fantastice, ieftine, ați face mai bine să luați, din când în când, tramvaiul sau troleibuzul... așa, măcar o dată pe an, de curiozitate. Ați vedea un pic de viață adevărată... și poate v-ar mai trece pofta să faceți glume proaste la televiziune.

(cu căldură)

Nu vă bateți joc de ce nu cunoașteți domnule student. Dacă tot ați avut noroc de părinți care vă țin în puf, încercați să fiți mai modest... Și vă rog eu mult, faceți un tur cu un mijloc de transport în comun, la o oră când oamenii se duc la servicii, întrebați-i de cât timp n-au mai călcat într-un restaurant. O să fiți surprins...

86. INT. SEDIU FILANTROPICA – NOAPTE

86

Încordat ca un arc, PEPE țâșnește în picioare, se apropie de chipul televizat al lui OVIDIU și îl pupă pe frunte, zgomotos.

DARIUS DUCĂ

Revenim în studio, după o pauză de publicitate.

PEPE

(cu gestul tipic din filmele americane)

YES!!!

(CONTINUED)

87. INT/EXT. TRAMVAI – ZI

87

Înghesuială mare: oameni necăjiți, nervoși, care știu bine prețul unui bilet de tramvai. Au tot interesul să îl știe, căci O CONTROLOARE avansează prin vagon, verificând fiecare persoană în parte. Iat-o postându-se în fața lui OVIDIU și interpellându-l, sec:

CONTROLOAREA

Biletul dvs.

OVIDIU se caută prin buzunare, fără nici un rezultat. Față de seara precedentă, urmele loviturilor primite s-au mai estompat...

OVIDIU

Cred că l-am uitat aseară, undeva...

CONTROLOAREA

Amenda e o sută de mii pe loc sau două sute de mii prin poștă.

Cu un surâs aristocratic, OVIDIU îi numără în palmă câteva bancnote mărunțele.

88. INT. BANCA COMERCIALĂ ROMÂNĂ – ZI

88

...Iar câteva minute mai târziu, privește fascinat una din minunile tehnicii moderne: aparatul ce triază, cu o viteză amețitoare, teancuri de sute de dolari.

În fața lui, la ghișeu, stă o FUNCȚIONARĂ mai blondă decât Marilyn Monroe, studiind atentă ecranul computerului. Apoi aruncă o privire fugară pe actul de identitate al lui OVIDIU.

FUNCȚIONARA

Doriți să depuneți?

(CONTINUED)

CONTINUED:

88

OVIDIU

Nu, aş vrea să retrag echivalentul a trei mii de dolari.

FUNCȚIONARA

Asta face, la cursul de azi... 60.540.000 de lei. Dați-mi vă rog parola.

OVIDIU

(picat din lună)

Ce parolă?

FUNCȚIONARA

Păi contul dvs. nu are titular, e un cont cu parolă. Nu puteți retrage numerar, decât pe bază de parolă.

.... OVIDIU rămâne un moment înțepenit în fața ghișeului, cu gura căscată, privind în gol.

89. INT. SEDIU FILANTROPICA – ZI

89

Răsturnat pe spătarul scaunului, cu picioarele pe birou și cu paharul de șampanie în mână, PEPE izbucnește într-un râs homeric...

PEPE

Da' ce credeai că sunt eu? Supă populară?

Se sufocă de râs. În fața lui, pășind în sus și în jos, OVIDIU își reține cu greu furia. Ceea ce îl irită cel mai tare este atmosfera de petrecere din jur: GIGI PIEDONE și alți doi „afaceriști” de același calibru stau răsturnați pe fotolii și sărbătoresc evenimentul cu șampanie. La stânga și la dreapta lui PEPE, doi lăutari (acordeon și vioară) îi susură patronului romanțe la ureche. Par veniți direct de pe stradă, de la „produs”, făcând probabil parte din lotul unuia dintre musafiri.

(CONTINUED)

CONTINUED:

89

PIEDONE

(lui Pepe, à propos de Ovidiu)

E puișor. N-a prins încă mersul...

PEPE

(lui Ovidiu, calmându-se cu greu)

De ce te superi? Două săptămâni ai avut parte de bonusuri frumoșele. Mi-o fi venit și mie rândul. Noțiunea de „drepturi de autor” nu-ți spune nimic?

OVIDIU

Când mi-ați cerut să fac circ la televiziune, puneți altfel problema...

PEPE

Posibil. Și tu, când ai intrat prima oară la mine în birou, aveai pretenții modeste...

(către acordeonist)

Bă! la zi-o p-aia cu „*Și-am muncit și noopti, și-am muncit și zile!*”!

Și, într-o vervă de zile mari, cântă cu trăire, dirijând în același timp „orchestra”.

PEPE

(printre strofe, lui Ovidiu)

Ce? Facem botic? Hai, ia un pahar și trage un gât cu noi.

OVIDIU

(încet)

Și dacă mă duc acum la poliție și povestesc totul?

(CONTINUED)

CONTINUED:

89

PEPE se holbează la OVIDIU, cu un amestec de amuzament și surpriză.

PEPE

(spre „taraf“)

la mai *sotto* un pic, mă băieți!

(lui Ovidiu)

Ce spui?

PIEDONE

(lui Pepe)

Ți-am zis? E pușor. Nu știe, săracu'...

PEPE

Păi să-i spunem...

Scoate o carte de vizită dintr-un sertar și i-o întinde lui OVIDIU.

PEPE

Uite, ca să știi exact unde să te duci. Poliția Capitalei, etajul întâi, biroul 37. Ei se ocupă de dosarele noastre. Poți să le și spui că vii din partea mea...

(luându-l pe Ovidiu pe după umeri)

Scumpule, noi *colaborăm* cu Poliția. Colaborăm cu toată lumea, cu Turismul, cu Sănătatea, cu Primăriile. Cu toate instituțiile statului colaborăm, mai puțin cu Armata. Așa că decât să ne certăm, hai mai bine-un cântec vesel să cântăm.

(ton pentru lăutari)

„Și-am muncit și nooooopti, și-am muncit și zile...”

(CONTINUED)

CONTINUED:

89

OVIDIU

(încet, lui Pepe)

Dați-mi trei mii de dolari, cu împrumut.

PEPE

(„liniștind” din nou muzica)

Trei mii de dolari. Așa ceri tu trei mii de dolari? După câte lucruri te-am învățat? Dați-mi?!...

OVIDIU

Vă rog. Am nevoie...

PEPE

(exasperat)

....

Are nevoie... Te las corigent, dom' profesor! Pune mâna și revezi materia aia-n urmă! Vino la mine și impresionează-mă. Emoționează-mă, stoarce-mi o lacrimă... Vorbește-mi de săraca fetiță cu chibrituri pe care vrei s-o ajuți: ce-i lipsește ei? O blăniță, un apartamentel?

....

OVIDIU îi întoarce spatele și părăsește biroul, fără un cuvânt. PEPE urlă după el:

PEPE

Mâna întinsă, care nu spune o poveste, nu primește pomana! Fii profesionist, ce Dumnezeu!

Din chicinetă, de unde se ocupă de cafele, MIRUNA îl vede pe OVIDIU traversând întins „anticamera”. Lasă totul baltă, pornește după el...

(CONTINUED)

90. INT. SCARĂ DE BLOC – ZI

90

...și îl ajunge în casa scării. Îl apucă de mânecă. OVIDIU se întoarce și cei doi se privesc un moment în tăcere. Apoi MIRUNA se apleacă spre el și îi șoptește:

MIRUNA

Popescu...

OVIDIU

(clătinând din cap)

Nu... Gorea. Ovidiu Gorea.

MIRUNA

(apăsător)

Po-pes-cu.

OVIDIU o fixează un timp, năuc. Apoi privirea i se luminează.

OVIDIU

Sigur?...

Răspunsul MIRUNEI este un sărut fugar, pe buze.

91. INT. BANCA COMERCIALĂ ROMÂNĂ – ZI

91

DETALIU pe monitorul computerului: literele se înșiră în viteză formând același nume: „POPESCU”. Cu un bâzâit discret, de motan care toarce, aparatul de numărat bancnote triază sutele de dolari. OVIDIU urmărește operația cu o privire aproape halucinantă.

(CONTINUED)

92. INT. COFETĂRIA BUCUREȘTI –DUPĂ AMIAZĂ

92

Văzută din interiorul cofetăriei, DIANA se apropie grăbită de intrare.

OVIDIU o așteaptă la masa primei lor întâlniri. Cadrul este identic; până și ploaia s-a dezlănțuit cu aceeași furie...

DIANA dispare din cadrul ferestrei și reapare o clipă mai târziu în interior, așezându-se la masa lui OVIDIU. Remarcă cu surprindere urmele bății pe figura bărbatului.

DIANA

Ce-ai pățit?

OVIDIU

Am avut un accident cu mașina. Nimic grav, slavă Domnului... Tu ce mai faci?

DIANA

Nu pot să stau decât cinci minute, am plecat de la o repetiție. Deci... ce ai să-mi transmiți, așa de important?

OVIDIU scoate din servieta lui de profesor un plic cu antetul BCR și i-l întinde DIANEI. Fata aruncă o privire în interior; pălește brusc; depune plicul pe masă acoperindu-l cu mâinile ca pe un corp delict...

DIANA

Ce-i asta?...

OVIDIU

(încet)

Pentru Robert. Știi că are nevoie... Dar te rog frumos, să nu afle că sunt de la mine.

(CONTINUED)

CONTINUED:

92

Câteva secunde, DIANA rămâne înmărmurită. Privirea ei are o lucire ciudată — să i se fi umezit oare ochii? Cei doi stau față în față, imobili, și vorbesc încet, ai spune că aproape nici nu li se mișcă buzele:

DIANA

Nu cunosc pe nimeni în stare de așa un gest. Așa un gest... nu există! De ce faci asta?

OVIDIU

Nu te gândi la nici o obligație...

DIANA

Să știi că... băiatul ăsta e un golan. Nu merită să-l ajuți. Mai bine îl lași să se descurce singur.

OVIDIU

Cum să se descurce, nenorocitul?

DIANA

Eu am vrut să-ți spun, totuși... să nu-ți pară rău mai târziu... Acum trebuie să plec. Mai ții minte unde locuiesc?

OVIDIU

Da.

DIANA

Vino la mine, pe la nouă. Etajul 7, apartamentul 36. Am să te aștept.

Se ridică de la masă, introduce plicul în poșetă, iese din cadru. Dar reapare o clipă mai târziu și, aplecându-se peste OVIDIU, îl sărută lung și pasional, în văzul tuturor, aproape răsturnându-l din scaun. Pe stradă, câțiva soldați se opresc în fața ferestrei, fascinați de acest spectacol erotic inedit. MUZICA în crescendo...

(CONTINUED)

93. INT. APARTAMENT DIANA – NOAPTE

93

DIANA îi deschide ușa lui OVIDIU, oferindu-se privirii lui într-un minunat furou negru de mătase. Îl trage în interiorul unui apartament mobilat cu gust, dar fără pretenții de lux. Elementul bizar e MUZICA ce iese discret din boxe: „*Stille Nacht*”...

OVIDIU

(intrigat)

Tu asculți asta?

DIANA

Hai să-ți arăt ceva!

.... Surescitată la culme, aleargă la șifonier și scoate o haină de blană ce mai poartă încă eticheta magazinului; o îmbracă peste furou și piruetează ca un manechin profesionist ce e, prin încăpere.

DIANA

Uite ce mi-am cumpărat!

OVIDIU o fixează, stupefiat... Fata se apropie de el, provocatoare, scoate dintr-un buzunar al blănii o pereche de cercei de aur, și-i prinde în urechi și îi clincăne jucăuș prin fața lui:

DIANA

Cercei de la „Cartier”...

OVIDIU

(năuc)

Ai cheltuit din bani?...

(CONTINUED)

CONTINUED:

93

Tresare, căci o flacără neașteptată scapără prin fața ochilor lui:

DIANA

Și o brichetă pentru tine. „Dupont”. Îți place?

Fără să mai aștepte răspunsul, i se aruncă în brațe. În clipa următoare ușa pocnește de perete și ROBERT năvălește în cameră, terifiant:

ROBERT

Ce faci profu', te dai la sora mea?

OVIDIU

(bâiguie)

Robert, doar nu-ți închipui că...

ROBERT

Aaaa, nu mai ești prieten cu mine!

Lama unui șis sclipește brusc în mâna lui ROBERT. Cu un adevărat urlet de luptă, tânărul se năpustește asupra lui OVIDIU...

94. INT. CAMERĂ OVIDIU – NOAPTE

94

...care însă are buna inspirație de a se trezi la timp.

Gâfâie un moment, încercând să-și revină. A adormit cu veioza aprinsă, îmbrăcat, așezat oblic pe lungimea patului. Se uită la ceas: ora 22.

(CONTINUED)

CONTINUED:

94

OVIDIU

(criminal)

MAAMAAA!!!

Biata femeie strecoară un cap timorat prin crăpătura uşii:

MAMA

Te-ai sculat?

OVIDIU

La ce oră ți-am spus să mă trezești?

MAMA

La opt. Da' dormeai așa frumos... Ți-am scos și pantofii, că te suisei cu ei în pat...

.... OVIDIU scoate un oftat de deznădejde profundă. Apoi sare în pantofi și iese în goană din cameră. MAMA mai are timp să îngăime timid, în urma lui:

MAMA

Te-a sunat un domn Puiuț. A zis să-l cauți...

95. INT/EXT. TAXI – NOAPTE

95

Instalat la dreapta șoferului, OVIDIU stinge nervos o țigară în scrumiera de la bord. Clădirea Gării defilează, cenușie, prin fața ochilor lui.

OVIDIU

(șoferului)

Imediat la stânga și intrați pe alee...

Mașina ia curba și se apropie în viteză de cartierul de blocuri învecinat.

(CONTINUED)

96. INT. SCARĂ DE BLOC – NOAPTE

96

OVIDIU trânteste portiera taxiului și intră în casa scării. Urcă în zbor cele câteva trepte și cheamă liftul. Acesta se anunță venind de la ultimul etaj. Omul nu are răbdare să-l aștepte și o ia la goană pe scări în sus, contra cronometru...

Când ajunge, în sfârșit, la etajul șapte, e practic epuizat; cu răsuflarea tăiată, aplecat peste balustrada scării, face eforturi disperate să se țină pe picioare. Reperează apartamentul 36 și apasă pe butonul soneriei, sprijinindu-se efectiv pe el...

Nici un răspuns. OVIDIU insistă. Într-un târziu, aude pași urmați de niște șoapte întretăiate — și trăiește un intens moment de speranță, până să realizeze că totul se întâmplă în apartamentul vecin, de unde este acum spionat conștiincios prin vizor...

.... O ultimă salvă de sonerii. De data aceasta, ușa apartamentului vecin se crapă și o DUDUIE rotofeie, întovărășită de un pechinez isteric își face apariția în prag:

DUDUIA

O căutați pe domnișoara?

Pechinezul s-a postat în fața lui OVIDIU și îl latră agresiv, cu înverșunarea unui adevărat dulău de pază.

OVIDIU

Pe domnișoara Diana, da...

O altă ușă se deschide pe palier și în cadrul ei apare un PENSIONAR în pijama.

DUDUIA

A plecat mai devreme.

(CONTINUED)

CONTINUED:

96

PENSIONARUL

A plecat pe la șapte. Dumneata locuiești aici în bloc?

DUDUIA

(pechinezului)

Rex, stai cuminte! Rex!

Dar pechinezul ține cu tot dinadinsul să facă impresie prin exces de zel. O a treia ușă se crapă pe palier; o FETIȚĂ de vreo șase ani vrea și ea să se bage în vorbă...

FETIȚA

O cauți pe tanti care aparre la televizorrr?

.... OVIDIU pare distrus. Se mai uită o dată la ceas.

OVIDIU

Nu știți cumva unde a plecat?

FETIȚA

(măimănându-se)

„La mine sau la tine? Domident. Ohhriunde...”

DUDUIA

Nu știu, drăguță. Decât că era cu o valiză, și se grăbea...

PENSIONARUL

Da' dumneata cine ești? Locuiești în cartier?

(CONTINUED)

97. EXT. CARTIERUL GĂRII – NOAPTE

97

Din nou în stradă... În fața lui OVIDIU, peste drum, se cascadează, masivă, intrarea Gării de Nord. Omul traversează riscant bulevardul și pătrunde în incintă.

98. INT. GARA DE NORD – NOAPTE

98

Peisajul de furnicar uman, ce i se oferă în spațiul Gării, îl descurajează din start...

ÎNCHIDERE ÎN FONDU

99. INT. BUFETUL GĂRII – NOAPTE

99

Ceva mai târziu, îl regăsim pe OVIDIU în compania POETULUI GĂRII. Amândoi se tratează conștiincios cu vodcă, în picioare, la o măsuță înaltă, printre zecile de călători ce-și omoară timpul la bufet, între două trenuri.

POETUL îi depune lui OVIDIU în față, un nou păhărel „combustibil”.

POETUL

Mai zi una că-mi place...

OVIDIU

(deja „luat”)

„Fetițele se-arată la șosea, Fiind plimbate în mașini străine. Dar ele tot iubește țara sa...”

(pauză de inspirație)...

Chiar și plimbate în mașini străine.”

(CONTINUED)

CONTINUED:

99

POETUL

(impresionat)

Divin... Mai zi-o o dată pe asta, că vreau s-o învăț.

Dintr-o singură înghițitură, OVIDIU dă pe gât păhărelul de vodcă.

ÎNCHIDERE ÎN FONDU

100. EXT. GARA DE NORD – NOAPTE

100

O oră mai târziu. Clătinându-se ușor pe picioare, OVIDIU părăsește de unul singur incinta Gării. În fața sa, se deschide o esplanadă sordidă, de tristă celebritate. Toată mizeria lumii pare a se fi adunat printre tufișurile acestui părculeț prin care e recomandabil să nu treci la ore târzii din noapte...

OVIDIU trece, totuși. Și, în această aparent interminabilă traversare, e abordat la fiecare pas de figuri sinistre, ieșite parcă din cărți cu povești: cerșetori, boschetari, aurolaci, siluete ce ies de sub pământ, prin canale; unul după altul îl interpelează pe OVIDIU cu sunete dezarticulate, agățându-l de mâneci, de haină sau chiar de manșetele pantalonilor.

OVIDIU pășește absent prin această „curte a miracolelor”: ignoră mâinile care-l ating, privește arătările din jurul său cu ochi goi de expresie și merge înainte.

Până în momentul în care, unul din acești nenorociți îi atrage atenția printr-un chip familiar...

OVIDIU se apropie prudent de silueta ghemuită la baza unui copac: un ROBERT murdar, speriat și tras la față, inspiră slab dintr-o pungă de aurolac. Ridică privirea spre profesor, dar e greu de spus, văzându-i expresia cețoasă, dacă îl recunoaște sau nu.

(CONTINUED)

CONTINUED:

100

OVIDIU

Robert... Ce cauți aici?...

ROBERT

(aproape în transă)

Mă ascund... Mă caută niște gorobeți...

OVIDIU

(ajutându-l să se ridice)

Hai, că s-a rezolvat. Du-te acasă.

ROBERT

Ce să se rezolve, profu'?

OVIDIU

Cu banii. S-a făcut rost de ei.

ROBERT

(cu o licărire de viață în privire)

Hai, să mori tu!

OVIDIU

Zi mersi că ai scăpat ușor. Du-te acasă și caut-o pe Diana.

ROBERT îl privește un moment, ca picat din lună.

(CONTINUED)

CONTINUED:

100

ROBERT

Diana?

OVIDIU

Da, Diana, soră-ta. Hai că ești dus rău de tot...

ROBERT

(reășezându-se la baza copacului)

Eu n-am nici o soră, profu'...

OVIDIU

Sigur că nu... O fi fost sora mea, aia care a venit la școală acum două săptămâni.

ROBERT

(efort de memorie)

A, aia? Nu e sora mea, profu'. E o fetiță din cartier, i-am zis eu să meargă la vrăjeală...

OVIDIU încasează șocul treptat... Când, în sfârșit, realizează întreaga dimensiune a catastrofei, închide ochii și se lasă să alunece în jos, așezându-se ușor lângă ROBERT, la baza copacului. După un timp:

OVIDIU

Robert...

ROBERT

Mhm...

OVIDIU

Nu mă poți ajuta cu vreo trei mii de dolari, nu-i așa?

(CONTINUED)

CONTINUED:

100

ROBERT

Nu prea, profu'.

OVIDIU

Mda... Ai să râzi, nici eu pe tine.

(o pauză)

Știi, Robert? Sunt o mulțime de oameni pe lumea asta pentru care nu merită să miști un deget.

ROBERT

M-hm...

OVIDIU

Tu ești în capul listei.

ROBERT

A, da?

OVIDIU

Până și recuperatorii tăi sunt mai simpatici decât tine.

ROBERT

Aha...

OVIDIU

Și-atunci, explică-mi, de ce m-am băgat eu în căcat pentru pielea ta?

ROBERT n-are un răspuns la această întrebare. Dar, pe undecimo, pare a-l compătimi pe profesor, căci îi întinde punga cu aurolac, invitându-l să se servească. OVIDIU scutură din cap și se ridică.

(CONTINUED)

CONTINUED:

100

OVIDIU

Hai să mergem.

ROBERT

Unde?

OVIDIU

Trebuie să dormi. Te duc la o prietenă, n-o să te găsească nimeni acolo. Măcar până mâine.

....

Iată-i, urcând amândoi într-un taxi parcat în zonă. De îndată ce mașina demarează, un bătrân jerpelit, sprijinit într-o cârjă, iese dintre tufișuri și privește atent în urma ei. E unul din recruții lui PIEDONE, „ologul de la Stalingrad”, chiorât cu o minge de ping-pong. Bătrânul scoate un telefon celular din haină și formează un număr.

....

BĂTRÂNUL OLOG

Aici „veteranul”. L-am reperat. Era la gară și a luat un taxi „Alfa”.

101. INT. TAXI – NOAPTE

101

S-au instalat amândoi pe bancheta din spate. Mașina scârțâie și tușește din toate încheieturile. La volan, un TAXIMETRIST volubil îi studiază prin oglinda retrovizoare, în timp ce pălăvrăgește interminabil:

(CONTINUED)

CONTINUED:

101

TAXMETRISTUL

A găsit dom'le ăștia un cadavru tăiat în bucăți, unde crezi? La poștă, dom'le! Bucățile era ambalate în cutii de-astea, de metal și se trimitea fiecare în altă țară. A scris în ziar! Gorobetele cică se pare că era dator la niște unii tari de tot...

ROBERT și OVIDIU ascultă logoreea șoferului, din ce în ce mai livizi.

TAXMETRISTUL

Am auzit de unu' „Baronul”, prin Balta Albă. Ești în budă cu banii, te duci la el, te împrumută cu oricât. Fraierii pun botu', că la noi foamea e mare. Dom'le, ascultă-mă pe mine: mai bine te-arunci sub tren decât s-ajungi dator la unu d-ăsta...

ROBERT

(încet lui Ovidiu)

Profu', spune-i să tacă dracu' din gură, că-l scot cu ciocu' prin parbriz...

OVIDIU

(șoferului)

Ia-o pe următoarea, la dreapta.

Taxiul ia un viraj și intră pe o stradă cu căsuțe patriarhale.

OVIDIU

La numărul 28, în capăt...

Dar pe măsură ce se apropie de locuința MIRUNEI, două siluete se profilează, fumând, pe trotuar, chiar în fața intrării. OVIDIU le remarcă de la distanță și simte un frison.

(CONTINUED)

CONTINUED:

101

OVIDIU

(șoferului)

Oprește aici. Acum!

Acesta frânează brusc. Cei doi NECUNOSCUȚI se întorc și scrutează cu privirea în noapte, în direcția taxiului. După câteva clipe, se decid și pornesc încet spre el. Se apropie, fantomatici, întinzându-și amenințător umbrele pe asfalt, luminați din spate de un felinar obosit. ROBERT începe să tremure vizibil.

TAXMETRISTUL

Rămâneți aici? Vă costă treizeci de mii.

OVIDIU

Imediat...

(încet lui Robert, deschizându-i portiera)

Dispari...

Puștiul nu reacționează, poate sub efectul drogului, poate sub cel al unei spaime paralizante. Cei doi NECUNOSCUȚI, deși aflați încă la distanță, par a-i recunoaște chipul și încep să grăbească pasul.

OVIDIU

(lui Robert, șipat)

FUGI!

Venindu-și în sfârșit în fire, ROBERT sare afară din mașină și o ia la goană înapoi, cât îl țin picioarele. NECUNOSCUȚII încep să alerge la rândul lor, OVIDIU se apleacă, în panică, spre șofer:

(CONTINUED)

CONTINUED:

101

OVIDIU

Cheamă Poliția! Cheamă Poliția prin stație!

Dar, în acest moment, se întâmplă ceva straniu... Cei doi NECUNOSCUȚI ajung în dreptul taxiului, se opresc, deschid portiera și îl măsoară pe OVIDIU din cap până în picioare.

PRIMUL NECUNOSCUȚ

Domnu' Ovidiu?

OVIDIU

(paralizat de spaimă)

Ce vreți?

PRIMUL NECUNOSCUȚ

Păi, haideți sus, că vă așteaptă soția de nu știu când.

AL DOILEA NECUNOSCUȚ

Își făcea griji, nu știa unde ați dispărut.

PRIMUL NECUNOSCUȚ

(șoferului)

Cât face cursa?

TAXIMETRISTUL

Treizeci de mii.

(lui Ovidiu)

Mai chem Poliția?

(CONTINUED)

CONTINUED:

101

OVIDIU

Da' voi cine sunteți?

PRIMUL NECUNOSCUȚ

Ne-a rugat dom Pepe să dăm o tură prin cartier, să vă căutăm...

AL DOILEA NECUNOSCUȚ

V-am spus că soția își făcea griji...

PRIMUL NECUNOSCUȚ achită deja șoferului prețul cursei.

102. EXT. ORAȘ – NOAPTE

102

.... Pe o străduță învecinată, ROBERT încă aleargă. Într-un târziu, epuizat, se oprește și realizează că nu mai e urmărit. Se
sprijină de zidul unei case și își trage sufletul...

103. INT. APARTAMENT MIRUNA – NOAPTE

103

PEPE apare în cadrul ușii și îl întâmpină pe OVIDIU, flancat de cei doi NECUNOSCUȚI.

PEPE

Unde umbli mă, băiatule? Femeia asta nu știa ce să mai creadă, săraca...

În salonaș, o duzină de reporteri și fotografi au fost serviți cu cafele. MIRUNA se lansează spre OVIDIU și îl
îmbrățișează cu un suspin de ușurare:

(CONTINUED)

CONTINUED:

103

MIRUNA

Iubi, mi-ai dat niște emoții! Unde-ai fost?
 (simțind un abur de vodcă)
 Nu pot să cred! Ai băut! Ce mă fac cu tine?

PEPE

Ei lasă-l, că nu în fiecare zi vă umpleți de bani. O fi ciocnit și el un pahar cu prietenii.

MIRUNA

(dojenitor)

Tu, care nici nu puneai gura pe alcool...

.... Jurnaliiști rîd complice și își pun în funcțiune blitzurile, reportofonele și camerele video. OVIDIU percepe momentul
 ca pe o autentică năvălire barbară, întrebările încep să curgă spre tînărul cuplu:

- Ce sentiment aveți în fața acestei solidarizări?
- Ce reacție ați avut la aflarea sumei?
- Ce ajutor de șomaj aveți până acum?
- Știți că emisiunea trece pe internet și că s-au primit contribuții chiar și din diaspora?
- Ce aveți de gând să faceți cu banii?
- V-ați gândit la un apartament mai mare?
- Vreți să investiți? Să vă deschideți o firmă?
- Ați visat să călătoriți în străinătate?

(CONTINUED)

CONTINUED:

103

Năucit în fața acestui „foc de artilerie”, OVIDIU o lasă pe MIRUNA să se lupte cu răspunsurile și iese discret din încercuire. Privește în jur și constată că apartamentul e transformat: totul arată acum ca un cămin modest, dar curat, al unui cuplu căsătorit, fără copii. Remarcă apariția în încăpere a unor obiecte personale: fotografii, haine, până și propria mașină de scris.

Se strecoară alături, în dormitor. Aici șocul e și mai puternic: din recuzita de bordel care îl frapase la prima vizită n-a mai rămas aproape nimic. Totul e alb, auster și funcțional. Oglinda de pe tavan s-a mutat miraculos pe un perete.

Volumul „Nimeni nu moare singur” zace deschis, cu fața în jos, pe una din noptiere. Din salon se aude vocea lui PEPE, dând explicații:

PEPE (OFF)

.... Sunt fericit pentru acești tineri. Noi, la Fundație, pornim de la ideea că dacă poți ajuta concret UN OM, într-o situație anume, e mai eficace decât să împărți semințe la două sute de mii...

UN REPORTER și un FOTOGRAF pătrund grăbiți în spațiul dormitorului, remarcă prezența lui OVIDIU și se scuză:

REPORTERUL

Iertați-ne, dincolo e prea mare aglomerație...

FOTOGRAFUL ține în mână un document pe care îl așează cu grijă pe pat și îl pozează în detaliu. OVIDIU se apropie curios și studiază obiectul peste umărul acestuia. Este un certificat de căsătorie al soților Ovidiu și Miruna Popescu datând din 1990!...

Rămâne siderat, contemplând aparenta autenticitate a documentului. REPORTERUL se învâрте prin cameră, în căutarea altor puncte de interes.

(CONTINUED)

CONTINUED:

103

REPORTERUL

Vă interesează noul val, autorii români tineri?

Indică volumul deschis de pe noptieră.

OVIDIU

Sigur că da...

Și încercând să evite alte explicații, se reîntoarce în salon. Armata de ziașiți îl întâmpină cu exclamații, solicitând expres o fotografie de cuplu, în ambianța propriului cămin. OVIDIU și MIRUNA sunt așezați unul lângă altul, li se sugerează o poziție cât mai naturală, opiniile sunt divergente: să se țină de talie, să stea în picioare, ba nu, pe canapea, să zâmbească, să nu zâmbească. În sfârșit, se obține un compromis și blitzurile încep să mitralieze. OVIDIU și MIRUNA, pe canapea, înțepenesesc în STOP-CADRU. După un timp:

PEPE (OFF)

(ziariștilor)

Cred că ajunge pentru astă seară. Să-i lăsăm și pe ei să respire. Sunt obosiți, după toate evenimentele astea...Vă mulțumim tuturor și vă dorim mult succes.

Gradat, se instalează liniștea. Din „poza” în care încremeniseră, OVIDIU și MIRUNA încep ușor să se relaxeze. PEPE își face apariția în fața lor și își bate palmele, concluziv.

PEPE

Asta a fost! O iau și eu spre casă. Sper că aveți tot ce vă trebuie.

(lui Ovidiu)

Domnu' Popescu, sper că e inutil să-ți spun că îmi rămâi dator. Și nu moral, ci material... E vorba de trei mii de dolari.

(CONTINUED)

CONTINUED:

103

Își îmbracă flaneaua, își trage o șapcă pe cap și le aruncă din mers:

PEPE

Nu vă deranjați, știu drumul.

Îl mai auzim câteva clipe fredonând de pe hol: „*Și-am muncit și noopti, și-am muncit și zile...*”. Apoi, din nou liniște. OVIDIU și MIRUNA sunt în continuare alături, pe canapea.

MIRUNA

E târziu. Mergem la culcare?

OVIDIU

M-hm.

.... Se ridică amândoi și se mută în dormitor. Încep să se dezbrace, fiecare pe partea sa de pat. Gesturile au un iz de ritual cotidian; replicile, o oboseală tandră...

MIRUNA

La cât te trezești mâine?

OVIDIU

La opt. La nouă trebuie să fiu la ore.

MIRUNA

Să mă scoli, să-ți fac ceva de mâncare.

OVIDIU

Nu-i nevoie. Îmi fierb eu singur niște ouă...

(CONTINUED)

CONTINUED:

103

Sunt acum așezați pe pat, spate în spate. OVIDIU se întoarce și depune pe ceafa MIRUNEI un sărut delicat. MIRUNA se înfioară o secundă.

MIRUNA

Iubi, nu astă seară. Sunt foarte obosită... Te superi?

OVIDIU

(mângâind-o pe umeri)

Nu mă supăr. O să mă duc dincolo, poate reușesc să scriu ceva...

MIRUNA ia telecomanda de pe noptieră și aprinde televizorul.

MIRUNA

Bine. Dacă adorm între timp, stingi tu televizorul, da?

OVIDIU o asigură cu un zâmbet, o învelește cu tandrețe și se îndreaptă spre ușă. MIRUNA se întoarce spre el, brusc emoționată:

MIRUNA

Îți dai seama, iubi? Zece ani...

OVIDIU

S-au dus de parcă ar fi fost câteva zile...

...și iese din dormitor, închizând încet ușa în urma lui. Intră în salon și se instalează la mașina de scris. Aruncă o privire neglijentă pe pagină; aceeași pagină scrisă până la jumătate, cu o frază neterminată la capăt de rând.

(CONTINUED)

CONTINUED:

103

Neterminată? OVIDIU se uită mai cu atenție. Sub cele câteva tentative eșuate, apare acum fraza întreagă:

„Noaptea se furișa pe tăcute în oraș... ca brațul unui hoț într-un buzunar străin”

O clipă nu-i vine să-și creadă ochilor. Apoi însă, un zâmbet vag îi flutură pe chip:

OVIDIU

(clătinând din cap a negație)

Nu, domnu' Pepe...

Dă carul la capăt de rând, se dezlănțuie asupra tastaturii și rectifică textul sub versiunea lui Pepe:

„...ca mine, în patul soției mele adormite.”

Contemplă o clipă rezultatul. Pare mulțumit. Se scoală de la masă, stinge lumina în salon și trece înapoi în dormitor...

MIRUNA doarme, respirând liniștit. Televizorul merge în gol, încercând să vândă o dezbatere politică ce nu mai interesează pe nimeni. În picioare, la capul patului, OVIDIU aruncă o privire spre femeia ce probabil visează deja; reflexele din ecranul televizorului îi joacă straniu pe chip. Apoi, se furișează pe tăcute sub plapumă, alături de ea, și stinge televizorul.

CAMERA orbecăie un timp prin încăperea rămasă în întuneric, găsește fereastra și se strecoară discret afară, în stradă...

(CONTINUED)

104. EXT. ORAȘ – NOAPTE

104

Sprijinit de un felinar, PEPE contemplă satisfăcut ferestrele în spatele cărora luminile s-au stins. Acum poate pleca. Pășește liniștit, ajunge în capătul străzii, dă colțul și își reperează mașina parcată la câțiva pași distanță.

Observă și hoțul ce, lăsat pe genunchi, operează de zor la portieră cu o sârmă îndoită. Fără să intre câtuși de puțin în panică, se apropie de ins.

PEPE

Încearcă alta. Cu asta o să-ți fie greu.

ROBERT sare în picioare, speriat la culme. PEPE continuă să se apropie, la fel de calm.

PEPE

....
Oricum, nu te crede nimeni în mașina asta. Tu te vezi cum arăți? Te-ar umfla Poliția și de pe-o trotinetă...
....

Puștiul a rămas fără replică. Ajuns în dreptul lui, PEPE îl măsoară cu privirea, curios.

PEPE

Pentru cine lucrezi?

ROBERT

Pentru nimeni.

PEPE

A, ești liber-profesionist? Ce tristețe... Chiar în halul ăsta ai nevoie de bani, sau ești doar papagal?

(CONTINUED)

CONTINUED:

104

ROBERT

Am nevoie de bani.

PEPE deblochează siguranțele și deschide portiera din spate.

PEPE

Urcă.

ROBERT îl fixează, suspicios. Nu îndrăznește.

ROBERT

De ce?

PEPE

(gândind mai mult pentru sine)

Ia să vedem... Puști cordit, vânat de recuperatori: decât să fure, mai bine cere...

Fără să înțeleagă mare lucru, ROBERT își ia inima în dinți și urcă pe bancheta din spate. Înfrigurat, murdar și spășit, e într-o stare de plâns. PEPE se instalează la volan și ridică ochii spre oglinda retrovizoare, contemplându-l o clipă. Răsuște cheia de contact. Apoi, privirea lui reflectată în retrovizor se oprește direct în obiectiv, fixând publicul...

PEPE

Vă e milă, nu-i așa? Vă e milă de jigodia asta mică și stricată, de scursoarea asta, de gunoiul ăsta de cartier...

ROBERT

(protestând)

Băă, pă mine nu mă...

PEPE

(scurt)

Gura, că ți-o cos!

(CONTINUED)

CONTINUED:

104

ROBERT tace, intimidat iar PEPE își întoarce din nou privirea spre noi:

PEPE

Vă e milă?...

(și cu un zâmbet sardonice)

V-am luat banii!

Mașina demarează și se pierde în noapte, urmărită o vreme de haite de câini vagabonzi.

ÎNCHIDERE LENTA ÎN FONDU

Octombrie–Decembrie 1999